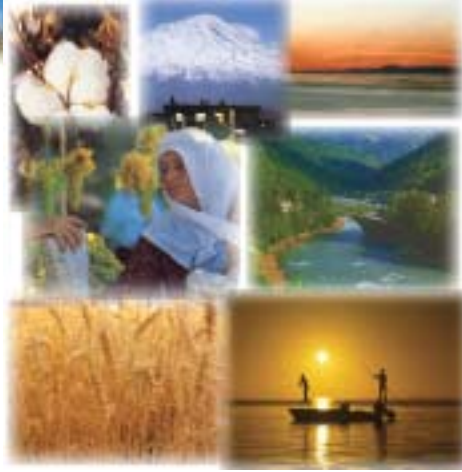

Tütün, çay,
fındık, pancar,
madenler,
ormanlarımız...
işimiz, aşımız, bir
bir alınıyor
elimizden!

**Bağımsız
Demokratik
Türkiye İçin
Birleşip
Mücadele
Etmezsek...**

**AÇLIĞIMIZDAN
BAŞKA BİR ŞEY
KALMAYACAK ELİMİZDE!**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 16
08 Temmuz 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750.000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**12
Temmuz
Katliamı**

12 Temmuzlarda, 16-17 Nisanlarda, 19-22 Aralıklarda, F Tiplerinde, Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Bayrağını Dalgalandırmaya Devam Ediyoruz!

Ekmek Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Mazlumun ahlı...

DSP'nin grup toplantısında her lafı eline ayağına dolaştırıp saçmaladıktan sonra, bir de özür diledi Ecevit: "Çok rahat konuşamadım, kusura bakmayın. Çünkü uzun süredir evde sınırlı bir konuşma ortamında çalışıyorum..."

Özrünü duyduk, büyük kabahatını hatırladık. "Uzun süredir sınırlı bir konuşma ortamında çalışıyorum..."

Sen değil miydin, F tiplerini yapan. Sen değil miydin tutsakları hücrelerde tecrit eden! Sen değil misin, onları değil beş on gün, bir kaç ay, on yıllarca hiç kimseyle konuşmamaya mahkum eden?

Sendin tabii ki. Sendini!

Bu sebeptir ki, haline bakıp, geçmiş olsun demek aklımızın kıysından geçmez, beter ol!

Bir gram acıma duyarsak, namerdiz. Sen o halinde bile, insafa, izana gelmiyorsan, sen insanlıktan çıkmışsan, insan olan insan sana niye acısın?

Çok ahını aldın halkımızın. Bilinir, bilmeyenler öğrenecek; "Mazlumun ahlı indirir şahı"! Henüz indirilmiş olmasan da sürünüyorsun ya işte. Mazlumun ahlı, şimdilik aheste aheste çıkıyor.

*

Gözünü kırpmadan yüzlerce insanın katledilmesini imzalayan, gözünü kırpmadan milyonlarca insanımızı işsiz bırakan IMF kararlarını imzalayan birine karşı "hümanist" hiç bir duygu taşıyamıyoruz ne yazık ki. Sürüm sürüm sürünmesinden başka bir dileğimiz yok.

Hani şu 12 Mart'ın balıyozcu celladı Nihat Erim için Mahsunî'nin türküsünde söylediği gibi "Erim erim ertyesin"!..

*

Sürünecek! Daha şimdiden, kendisinin yıllarca hizmet ettikleri başlatı onu ayağa düşürmeye. "Artık bunadın, düşünleştin, çekil" diye bağıryorlar koro halinde. Vücudundaki kirlere kadar "kirli çamaşırlarını" dökmeye başladılar.

"Bunadın, düşünleştin, çekil" koro suna emperyalist tekellerin sözcüsü ekonomi yayınları, Amerikan, İngiliz medyası, ve nihayet IMF'nin kendisi de katıldı.

Zavallı Ecevit. Sen gece gündüz çalışmadın mı onların istedikleri yasaları çıkarmak için? Onların huzuru ve istikrarı için, bu ülkenin hapishanelerinde oluk oluk kan akıtmadın mı? F tiplerini açmış olman bile onlarda en küçük bir "vefa" duygusu yaratmamış bak. Oysa o günlerde ne çok övmüşlerdi seni. Şimdi seni ve eşini rezil eden Emin Çölaşanlar, Aydın Doğan'lar, o zamanlar nasıl da alkışlıyorlardı. Hiç bitmeyeceğini sandın bu alkışların. Mazlumun ahını hiç hesaba katmadın. Ama işte böyle, sümüklü bir mendil gibi buruşturup atarlar adamı bir kenara. Senin ait olduğun burjuvazinin karakteri bu. Demirel örneğinden de ders almadın. On yıllarca Amerikancı düzenin bekaası için katliamlar, işkenceler, Susurluk, zulüm ve sömürü uyguladı ama yine hizmet ettiği o kesimler tarafından köşeye atıldı.

Şimdi sıra sende. Demek ki, geceli gündüzlü çalışmış olmak da yetmiyor. Amerikancı düzenin bekaası için gerekli özellikleri kaybedince, efendi için uşağın da hiçbir değeri kalmıyor.

*

"Mazlumun ahlı" deyip geçmeyin. "Mazlumun ahlı indirir şahı" denilmişse, tarihin bir bildiği vardır. Şart olsun yerde kalmaz ahımız Ecevit, tüm Ecevitler. Gece düşünürsünüz, gündüz karşınızda kabusunuz olunuz. Olunuz inanin. Biz otuz gün değil, otuz yıl da kalsak hücrelerinizde, korunuz beynimizi, dilimizi, devrim demeyi sürdürür dolaşmadan. Ama siz yapamazsınız. Yapamazsınız, çünkü mazlumun ahını aldınız bir kere. Mazlumun ahlı, şöyle veya böyle, yerde kalmayacaktır!

"Demokrasi için" diye AB'yi savunanlar F tiplerine ne diyorsunuz?
"Bağımsızlık için" diye AB'ye karşı çıkanlar IMF'ye ne diyorsunuz?

Oligarşiyi ve emperyalizmi korkutan Türkiye Tablosu ve 12 Temmuz

12 Temmuz Şehitleri

OHAL gider GÜNEYDOĞU MÜSTEŞARLIĞI gelir...
Baskı, yasak, zulüm sürer...

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1988

Yer:
Gaziantep Özel Tıp Cezaevi

A. Fazıl Özdemir ve İbrahim İlçi, soğuk bir kış gününde, sıcak sohbetlerinden birindeler

Ömür boyu devrimcilik onların ki... Onlar, zincirin, zulmün karemediği büyük tahammülün sahipleri... İşkencelerin, zindanların vazgeçiremediği büyük düşlerin adamları... Zor yıllarda da, zor işlerin emekçileri... 1970'li yılların başlarında katıldılar kavgaya. Katılış o katılış...

Onlar verdikleri sözler uğruna asılabilecek erdemin temsilcileriydiler. İktidarlar, ne zaman idam ilmikleriyle tehdit ettiyse onları, "cesaretiniz varsa asın!" dediler. Marksizm-Leninizmin ve cüret ve fedakarlığın, harmanıydı onlar.

Ömür boyu kavganın ustasıydılar...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışlı Mürdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adres: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akşehir: Vardak, Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18
Bursa: Bagdat Cad. Güler İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatarla Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopaz: Kuleli Mah. İnönü Cad. Karanım Apt. K:1 No:1 HDPARTVİN Tel: 0466 551 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geyik Karşısı Eki İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40
Malatya: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kandırcılar İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Talimhane Cad. Bozsolukay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Postulu İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... 12 Temmuz, Susurluk ABD Saldırısıdır
- 5... Hücrelerden: Yüreğimizdeki "koşuş"lar
- 6... İtiraf...
Sivas'ta Katledilenler Anıldı
- 9... Baskı, Terör Zulüm Sürer!
- 10... Abdulbari'nin Ölümüyle Attığı Slogan...
- 12... Makyajdan Usanmadılar
- 13... ABD'nin 'Tak-Şak'çı Generalleri
- 14... Emekçilerden: Çare seçim Değil Güvence, Sendikalar Değil
- 16... Medine Bircan'ı Katleden Düzen
- 17... Hortlayan Şark Çıbanı
- 18... 50 Yıldır Demokrasiyi ve Bağımsızlığı Yokeden
- 21... Kendisi Kızakta Fikri Avrupa Yönetiminde
- 22... Sipariş Anket
Bağımsız Türkiye: Ormanları da Satın
- 24... 'Niyet Mektubu' Aynadır
Yalanlara Bakmayın
- 26... Dönüm Noktası-2
- 30... Onları Tanımak, Hayatı kavramaktır
- 34... Siyonist Likut Parti Üyesi
Bush'un Konuşması
- 35... İsrail Usulü ve Oligarşi Usulü
- 36... UCM ve ABD'nin Hukuksuzluğu
- 38... Aç Bırak, Katlet, 'Yardım'la Dilencileştir
- 39... Yurtdışından
- 40... Karadeniz Tütün, Çukurova Pamuk...
- 42... Solun Beyni: "Sol Dalga"
Düzenin Kıyılarına Uurup Kırıldı
- 44... Akıllı Solculuğu Öğütüyor
- 46... Tecrite Karşı Çıkmayan, İnsan Haklarını Savunuyorum Demesin
- 48... Yalan Çağı...
- 49... Kahramanlar Ölmez
- 50... Medya: "Tarafsız" Basın Buysa

12 Temmuz, Susurluk-ABD saldırısıdır

1 yıl önce, 12 Temmuz 1991'de, İstanbul'da devrimcilere karşı düzenlenen saldırı, ABD Başkanı Bush'un ziyaretinin hemen öncesinde gerçekleştirilmişti. Ama 12 Temmuz'daki "Amerika bağlantısı", sadece katliamın Bush'un ziyaretinin öncesine denk gelmesiyle sınırlı değildir. Amerika, bu operasyonun her aşamasında vardır. Dahası, Amerika, 12 Temmuz'un sadece bir başlangıç olduğu, izleyen yıllarda giderek tırmandırılacak olan imha ve tasfiye politikasının da arkasındaki askeri ve siyasi güçtür.

Türkiye oligarşisinin iç-dış, ekonomik-siyasi-askeri politikaları, 1950'lerden bu yana hiç bir zaman ABD'den bağımsız olmamıştır. Kontrgerillanın ilk örgütlenişinden sivil faşist hareketin oluşturulmasına, SSCB'ye karşı izlenen düşmanlık politikalarından Ortadoğu'daki rolüne kadar, Türkiye'de hiç bir gelişme yoktur ki, ABD'nin damgası olmasın. ABD, kendi politikalarını uygulayacak güçlerin eğitilmesinde de bizzat yer almıştır. Ülkemizdeki bir çok burjuva politikacı, hemen tüm polis, ordu şefleri ABD'nin eğitiminden geçmişlerdir.

Böyle olduğu içindir ki, 12 Eylül 1980 günü, Washington'daki politikacılar ve generaller, ülkemizdeki askeri darbeyi "bizim çocuklar başardılar" nidalarıyla karşıladılar. Halkımız, orduyu, "bizim çocuklarımız" sanıyordu ama, generaller, Amerika'nın çocuklarıydı. 12 Eylül cuntası, ABD'nin teşvik ve onayıyla yapıldı. O zaman "24 Ocak kararları" olarak adlandırılan IMF programı bir an önce uygulanmalıydı; bu ABD'nin isteğiydi. IMF programlarının uygulanmasının önünde engel olan halkın mücadelesi ve devrimci hareket, sindirilmeli, ezilmeliydi; bu da Amerikan tekellerinin isteğiydi. Evren başkanlığındaki 12 Eylül 1980 cuntası, ABD'nin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını korumak üzere işe koyuldu.

Cunta, Amerikalı akıl hocalarıyla birlikte, ülkeyi "yeniden bir cunta yapılmasına gerek duyulmayacak hale getirme"nin programını yaptılar. Bu programın içinde, 1982 faşist anayasası, MGK'nın rolünün artırılması, DGM'ler, fabrikaları ve okulları kışlaya çevirecek yasal ve idari düzenlemeler vardı. Ama bunlardan daha belirleyici olanı, o zamana kadar daha sınırlı alanlarda başvuru kontrgerilla politikalarının ve kontrgerilla örgütlenmesinin, devletin tüm politika ve idaresini kapsayacak tarzda genişletilmesinin kararlaştırılmasıdır. Susurluk Devleti dediğimiz yapı ve onun politikaları, işte asıl olarak bu süreçte inşa edilmiştir.

1990'larda ise, Susurluk, devletin kendisi haline getirilmiştir. ABD'nin, Irak saldırısıyla dünya çapında "imparatorluğunu" dayatma politikasını yürürlüğe koymasıyla, aynı dönemde Türkiye'de de Susurluk Devleti'nin hayatın her alanına müdahalesi ve kontr saldırılarının artması, bir tesadüf olmayıp ABD-Türkiye oligarşisi arasındaki içiçeliğin bir göstergesidir. SSCB'nin dağılmasıyla ideolojik planda "sosyalizm öldü" propagandasını yükselten ABD emperyalizmi, bunu askeri planda da tüm sosyalistleri, devrimcileri fiziki veya siyasi olarak imha etme politikasıyla tamamlamıştır.

12 Temmuz saldırısı, işte böyle bir dönemin saldırı-sıdır. 12 Temmuz katliamının anlamı, hemen katli-amin ertesinde şu açıklıkla ortaya konmuştu: “*Hal-kımızın ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal talepleri için yürüttüğü mücadele, devrimci güçlerin dünya-da olanın aksine, sosyalizm bayrağını yükseltmeye devam etmeleri, emperyalizmi ve işbirlikçilerini de-rinden rahatsız ediyor. ‘Yeni dünya düzeni’ peşinde koşan ABD, her şeyin kendi arzusuna göre biçim-lendiği bir dünya özlemiyle, işbirlikçi iktidarlardan ‘çıban başı’ olarak gördüğü güçlerin ezilmesini isti-yor. ANAP iktidarının, CIA ile işbirliği halinde MLT, kontgerilla ve siyasi polisi devrimci, ilerici güçlerin, halk güçlerinin üzerine salması, kanlı katliamlara yönelmesi işbirlikçi egemen sınıfların gelecek endi-şesinin ürünü olduğu kadar, emperyalizmin bu iste-ğinin de sonucudur.*”

ABD’nin “yeni dünya düzeni” çerçevesinde yaptığı planlamalarda Türkiye’ye yüklediği rol, Türkiye’yi Ortadoğu’da “2. İsrail” olarak, Balkanlar ve Kafkas-larda da hem askeri, hem ekonomik ve siyasi taş-e-ron olarak kullanma vardır. Türkiye’nin ABD’nin verdiği bu görevi en iyi biçimde yapabilmesi içinse, önce içte “temizlik” yapması, başta devrimciler ol-mak üzere, muhalif güçleri sindirmesi gerekiyordu. 12 Temmuz’da Türkiyeli devrimcilere sıkılan kur-şunlar, Amerikan kurşunlarıdır. Bu operasyonun ka-rarını alanlar, uygulayanlar, Amerikanın, Amerikan tekellerinin uşaklarıdır.

Susurluk Devleti, Amerika’nın Türkiye’de oluşturduğu devlet yapılanmasının adıdır. Hem ABD’nin, hem Av-rupa’nın her yıl yayınladıkları “insan hakları rapor-la-rı”nda, ülkemize ilişkin olarak da çeşitli insan hak-la-rı ihlalleri, anti-demokratik uygulamalar, bir biçimde sayılıp dökülürken, ne ABD’nin ne de Avrupa’nın Su-surluk Devleti örgütlenmesinin ve politikalarının hiç söz konusu edilmemesi, işte bunun sonucudur. **Su-surluk Devleti, emperyalistler ve işbirlikçileri için vazgeçilmez ihtiyaçtır.** Türkiye’deki yağma ve talanı sürdürmeleri, Türkiye’yi bölgede istedikleri biçimde kullanabilmeleri ancak Susurluk Devleti’yle müm-kündür. **Bunu görmek,** ülkemizdeki tüm siyasi güç-ler açısından hayati bir zorunluluktur.

Tüm yasadışılığıyla, gayri-meşruluğuyla Susurluk Devleti’nin açığa çıktığı noktada, devletin “Susur-luk’un üstünü örtme” operasyonu, Susurluk’u bir kumarhanecinin öldürülmesine indirgemedi somut-laştı. Ama devletin dışında, muhalif güçler de, de-ğişik düzeylerde Susurluk’un şu veya bu konuda **sınır-landırılmasında** zımnen **düzenle uyum gösterdiler.** Kimileri Çiller-Ağar-Bucak’la sınırlarken, kimileri, sorunu sadece “Kürt işadamlarının, Hizbullah cina-

yetlerinin” açığa çıkarılmasına indirgedi. Ağar’ın “Binlerce operasyon yaptık” sözlerinin üzerine git-me cesareti gösterilmedi. Devrimcilerin dışında, Susurluk’a “en geniş kapsamlı” karşı çıkıyor gö-rü-nenler bile, Susurluk Devleti’nden infazların, katli-amların hesabını sormadılar. Bu infazların, katli-amların yapıldığı dönemlerde seslerini çıkarmadık-ları gibi, Susurluk’un deşifre olmasında da bu nok-tada sessiz kaldılar. Adeta “meşru” görüldü dev-rimcilerin infaz edilmesi. Bunun “*polisle devrimcile-rin düellosu*” olduğu sanıldı. Ne bu politikanın ar-kasındaki Susurluk DEVLETİ, ne de onun arkasın-daki ABD görülmek istenmedi. Devrimciler üçer be-şer infaz edilirken, ABD’nin artık diktatörlükleri desteklemekten vazgeçtiği, dünyaya demokrasi, in-san hakları doğrultusunda müdahalelerde bulundu-ğunun teorisi yapılıyordu.

12 Temmuz’dan bugünlere uzayan onbir yıl, Türki-ye’de devleti, yapısını, desteklerini görmek için yete-rince veriyle doludur. Susurluk’un **devlet** olduğu, bu devletin **Amerikancılığı,** akan her damlakanda, çalı-nan her kuruluşumuzda, **devletin** ve **emperyalizmin** sorumluluğunun olduğu, Türkiye’nin temel siyasal gerçekleridir. Bu gerçekleri görmeyen, görmek iste-meyenlerin, haklar ve özgürlükler mücadelesini, de-mokrazi ve bağımsızlık mücadelesini bu güçlere kar-şı sürdürmeyenlerin, Türkiye ve dünya siyasetindeki yeri, hiçtir. Ne emperyalizm, ne devlet, onları neti-cede “tehlikesiz” sayıp kaale almayacaktır. Türkiyeli devrimciler, 32 yıldır bu bilinçle ve bu gerçeklerin gerektirdiği cesaretle emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele devam ediyorlar. Devrimciler varol-duğu sürece de Türkiye ABD’nin korkusuz, engelsiz at koşturduğu bir emperyalist çiftlik olmayacak!

**12 Temmuz’da
Türkiyeli devrimcilere sıkılan
kurşunlar, Amerikan kurşunlarıdır.
Bu operasyonun kararını alanlar,
uygulayanlar, Amerikanın,
Amerikan tekellerinin uşaklarıdır...
Susurluk, devletin kendisi,
devlet de Amerikan çıkarlarının
bekçisidir...**

1984

1996

2000

2002

Yüreğimizdeki “koşuş”lar

Hücrelerde, Niyazi Aydın ve 12 Temmuz şehitlerimizle. Hücrelerimizde, onların “cesaret, cesaret, daha fazla cesaret” diyen sesleri yankılanıyor. Hücrelerimizde, onların 1990’ların dünyasında sosyalizmi savunma kararlılıkları var. Değil 8 metre, 8 santimetrekareye de koysalar bizi, orada sosyalizm yine olacak. Orada şehitlerimiz, orada ideallerimiz, orada direnişimiz yine olacak. 12 Temmuz şehitlerimiz, hücrelerde konuştumuz bugün. Onlar yabancı değil, zaten zindanların.

İbrahim Erdoğan ve Cavit Özkaya, Apo’larla, diğer yoldaşlarıyla birlikte, ölüm orucundaki ilk öğretmenlerimizdi. 75 gün açlığı ilk onlar yaşadılar, 75 gün ölümü hücre hücre ilk onlar yendiler. Zulmün karşısında, her savaştan alınları dik çıkmayı öğrettiler bize. 12 Temmuz’da öğrettikleri gibi düştüler. 19 Aralık’ta öğrettikleri gibi tutuşturduk bedenlerimizi. Geliştirdik direnme geleneklerimizi. Bize vasiyet ettikleri gibi, onları aştık. Kızılde’den bu yana öyle değil mi? Destanları destanlara ekleyerek sürdürüyoruz bu kavgayı. Her devrim aynı zamanda bir destan değil mi zaten!

Hücrelerde 12 Temmuz şehitlerimizle. Hücre duvarlarımızda onların resimleri yok şimdilik. Evet, “örgüt karargahına çevrilmiş” diye demagojisi yapılan tüm koşuşlarımızda duvarlarda, ranzalarımızın başvuçlarında şehitlerimizin resimleri asılıydı. Şimdi o görkemli resimler yok diye “karargah” dağıtılmış mı oldu? Ya

yüreğimizde, beyinlerimizdeyse o “örgüt karargahları”!

Bir operasyon yapıp şehitlerimizin resimlerini sökebilirler, yırtıp atabilirler, atmışlardır da; ama onları yüreklerimizden sökebilirler mi? Onların beyinlerimizde hep asılı duran tablolarını çıkarıp atabilirler mi? Niyazi Aydın’ın “nerede bir Devrimci Solcu varsa, örgüt oradadır” diyen sesini kulaklarımızdan silebilirler mi?

Avrupa’nın “oda”ları ve “birey”i, Anadolu devriminin, devrimciliğinin “koşuş”ları, “imece”si ve “örgüt”ü karşısında şimdiden yeniktir.

Biz buradayız. Hücrelerde. Örgüt de burada. Biz buradayız. Hücrelerde. Niyazi Aydın’ın sesi yine kulaklarımızda: Biz varsak, mücadele de var.

Koşuş yaşamı, başka deyişle, kolektif yaşam, bizim yüreğimizde, beynimizde. Bu yürek, bu beyin yerinde durdukça, koşuş duvarlarındaki resimler de yerinde demektir. Bize bakıyorlar hala.

Görmeyelim istiyorlar o bakışları. Duymayalım istiyorlar o sesleri. Amaç bu tabii ki. Hücreler, tecrit bunun için. Zulümleri bunun için. Ama o resimleri indiremezler yerlerinden; sökülmez çivilerle çakılı onlar yüreğimize. F tiplerinin duvarlarına da çakaçağız o çivileri. Herkes emin olsun. Duvarları yıkacağız. Kolektif yaşamımız boy verecek yine yıkılan duvarların arasında. Biz yapacağız dedik mi yaparız; öyle değil mi Niyazi yoldaş, öyle değil mi İbrahim yoldaş! Tanıgımızsınız, tarih tanığımız. Son sözü biz söyleyeceğiz. Çünkü direniyoruz. Çünkü destanımız devam ediyor. Dışarıda, içeride, şehirlerde, dağlarda, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme yürüyen devrimimizin destanına hücre duvarlarının ardında kendi satırlarımızı ekliyoruz.

**direnme
savaşı sürüyor
627. gün**

İTİRAFLAR, "Göz Göre Göre" Katliamın

Sorumlularını Görmezden Gelenlere, Katliamın Sorumlularıyla Çatışmaktan Kaçanlara

İTHAF OLUNUR!

Sivas'ı alevlerin yakıp kavurduğu o gün, Sivas'ta Valilik koltuğunda oturan Ahmet Karabilgin, Can Dünder'in hazırladığı Sivas katliamı belgeseline konuştu. 2 Temmuz tarihli Milliyet, Valinin açıklamalarını-itiraflarını şöyle özetlemişti:

Asker: Geç geldiler, seyrettiler

Polis: Sırtlarını sıvazladılar

İtfaiye: İsteksizdiler

İçişleri Bakanı: İşine daldı

Belediye Başkanı: Bakanı yanılttı

Söylediklerinde yenilik yok belki; devleti tanıyanlar, Sivas katliamını doğru tahlil edenler için bilinmezlik yok. Ama tekrarda yarar var.

Bakın, Sivas katliamından bugüne biz neyi söyleyelimiz:

"Sivas'ın ateşinde gördüğümüz: 'Şeriat' yakıyor; 'Laik Düzen' seyreliyor.

Bugün 'İrtica'yı "tehdit" ilan eden MGK'nın kanlı eli, Bugün, 'zulme karşı direneceğiz' diyen şeriatçıların kanlı eli, SIVAS'TA BİRLİKTEDİR.

35 canımızı yakan el,

Ordusu, Polisi, MİT'i, İtfaiye, Gericisi, Yobazıyla, SHP'si, DYP'si, ANAP'ı, RP'si, MHP'siyile

"Susurluk Devletidir." (Kurtuluş, sayı: 87, 27 Haziran 1998)

Valinin söylediklerinin, eksiklerinin tamamlanmış halidir yukarıdaki anlatım. 9 yıldır söylüyoruz. Ama olsun; **tekrar**, hala katliamın sorumlularını teşhis etmeyen, etmek istemeyenlerin gözlerini açmak için de gerekli.

"Göz göre göre" gerçekleştirilen katliamı **"an an"** yaşayan bir **"devlet yetkilisi"** konuşan. An an yaşanan gelişmeler, katliamın tüm suç ortaklarını da **bir bir** ele veriyor.

Asker öylece bekledi

Karabilgin, askerin ilk andan itibaren olayları yakından izlediğini hatta Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'in kendisini arayarak *"Orada 6 bin mevcudum var, hepsi emrinde"* dediğini de anlattı: *"Paşam bunları bana söylemeyin. Yanımda Tugay Komutanı var... Ona söyleyin, talimatınızı ona verin"* dedim. Tugay Komutanı telefonu aldı, 'Başüstüne komutanım' dedi ve gitti". Ancak Vali Karabilgin'e göre, beklenen askeri kuvvet bir türlü gelmedi.

"Otel değil orduvini korudular"

Vali Ahmet Karabilgin "Asker yetiştirdi" sandıklarında yaşanan hayal kırıklığını ise şöyle anlattı: "Sonunda 20-30 asker geldi, hükümet meydanına... Ama orduvini koruyacak şekilde mevzi aldılar. Bunları maalesef ben yaşadım, gördüm... Madımak'ta... yoğunlaşması lazım. Ama askeri birlikten parça parça gelen bu gruplar olay yerinden çok, ana caddedeki mağazaların, kuyumcuların, askeri risk altına atmayacak bölgelerin etrafında güvenlik önlemi aldılar".

Polis teşvikçi, itfaiye isteksiz

... Emniyet Müdürü 'itfaiyeye tazyikli su sıkıtırıp dağıtalım' dedi. Ancak Belediye Başkanı 'Su sıkıldığı zaman halk birbirini ezer' gibi bahanelerle olumsuz tavrı aldı. Bir süre sonra itfaiyeyi hükümetin önüne getirebildik, ama ileriye adım atamadı. Hep kafamda bunları düşünürüm, acaba otelin yanacağını birileri biliyor muydu da o rahat dönemde itfaiye gelmedi diye.. Oysa araçlar yanarken bir tek itfaiyeyi otelin önüne ulaştırabilmiş olsaydık, kesinlikle oteli yaktırmazdık. itfaiye buna istekli miydi? Hayır, itfaiye de isteksizdi".

Aleviler, Aydınlar, işte yakanlar, işte katiller!

Hala laiklik adına, yakanlarla işbirliği yapmaya devam edecek misiniz?

İşte yakanlar!

Devlet var alevlerin arkasında, MGK var, ordu var, "Sosyal demokratlar" var.

Hala onları görmezden gelip, onlarla çatışmaktan kaçıp, sadece "yobazlara" karşı çıkmaya devam mı edeceksiniz?

'Gazanız mübarek olsun' deyince...

Dönemin Refah Partili Belediye Başkanı, halen Saadet Partisi milletvekili **Temel Karamollaoğlu**'nun... olaylar sırasında teskin edici bir konuşma yapmasının gündeme geldiğini, bunu kendisinin de onayladığını, ancak başkanın konuşmasına "Gazanız mübarek olsun" diye başladığını söyledi: "Başkanın konuşması grubu teskin mi etti, yoksa daha mı çok alevlendirip cesaretlendirdi, bunu kamuoyu yorumlasın" dedi.

'Bakan takviye gönderseydi'

Karabilgin, 2 Temmuz günü DYP'li İçişleri Bakanı Mehmet Gazioglu'ndan yardım talep ettiğini belirtirken de şunları söyledi: "İçişleri Bakanı'nın, benden sonra Belediye Başkanı Karamollaoğlu'nu aradığı anlaşılıyor. Bu konuşmadan da, benim abarttığım kadar büyük bir tehlike bulunmadığı sonucunu çıkarıyor. Oysa Bakan, takviye gönderse bunlar yaşanmazdı.

Beni linç edeceklerdi

Karabilgin, saldırganların oteli yaktıktan sonra "Vali istifa" sloganlarıyla Valiliğe yürüyüp kapıya dayandıklarını hatırlatarak şöyle anlattı: "Yağmur gibi taş yağıyordu. 3 vali yardımcım, Emniyet Müdürü, Jandarma Komutanı, iki korumam ve odacım aşağıda. Başka kimse kalmadı... Saldırganlarla aramda sadece 30-40 basamak var. Adamlar girecek, beni linç edecek, yeşil bayrağı da yukarı asacak... Umutların tamamen tükendiği o anda, Jandarma Komutanının, Alay binasını korumakla görevli 18 kişilik bir yedek timden söz ettiğini belirten Karabilgin... bu timin başlarında bir başçavuşla, havaya ateş ederek hükümetin önüne geldiğini, saldırganları gerilediğini ve kendilerini linç edilerek öldürülmekten kurtardığını anlattı."

İşte anlatılanlar bu kadar. **Kim yaktı, kim baktı, çok açık.**

ALEVİLER, AYDINLAR, Sivas katliamcılarıyla **HESAPLAŞMAK** zorunda. Hesaplaşılacak olanlar, gerici, yobaz bir gürühten ibaret değil. Ordusu, MGK'sıyla, sosyal demokrati, gericisiyle düzen partileriyle, **SUSURLUK DEVLETİYLE HESAPLAŞILACAK!** Bu hesaplaşmaya yanaşmayan, Sivas katliamının sorumlularıyla el ele kol kola olanlar, Sivas'ı anmasınlar bile. Sivas'ta yakılanların kemiklerini sızsatmasınlar.

Sivas'ta Katledilenler Anıldı "Diri Diri Yakılanların Işığı Sönmeyecek!"

Nurtepe'de 2 Temmuz akşamı, Sivas'ta katledilenleri anmak için meşaleler yanıyordu. Gericisi, ordusu, polisi, "sosyal demokrat"ıyla aydınlığı boğan karanlığa, meşalelerle cevap verildi Nurtepe'de. Mahalle halkından yaklaşık seksen kişilik bir grup, toplanarak meşaleli ve pankartlı bir yürüyüş gerçekleştirdiler. **"12 TEMMUZ'DAN 19 ARALIK'A YAKILAN BİZİ UNUTMADIK UNUTMAYACAĞIZ -NURTEPE HALKI"** yazılı pankart önlerinde, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Dün Maraş'tı Bugün Sivas Çözüm Faşizme Karşı Savaş!", "Sivas'ı Unutmadık Unutmayaçaz!" sloganları dillerindeydi.

Polis panzerlerinin gölgesinde süren eyleme, mahalle halkı yer yer alkışlarıyla, ardından korteje, sloganlara katılarak destek verdiler.

SIVAS: Sivas'ta Madımak Otelі önünde yapılan bir basın açıklamasıyla katliam lanetlendi. **İSTANBUL:** Sivas'ta yakılarak katledilen şair-yazar Asım Bezirci Zincirlikuyu, halk ozanı Nesimi Çimen Karacaahmet'teki mezarları başında anıldılar. **ANKARA:** Sıhhiye Abdi İpekçi Parkı'nda yapılan mitingte Sivas'ta katledilenler anılırken, Sivas'ın unutulmayacağı dile getirildi. Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun da yer aldığı mitingte yaklaşık 2500 kişi katıldı. **ESKİŞEHİR:** İki ayrı anma yapıldı, Hacı Bektaş-ı Vakfı ve Hacı Bektaş-ı Veli Derneği üyeleri, Vilayet Alanı'nda toplanırken, Eskişehir Demokrasi Platformu üyeleri de, Vardar İş Merkezi önünde toplanarak katliamı protesto ettiler. **ADANA:** Sanatçılar Parkı'ndaki bir anma töreni yapıldı. **İZMİR:** Cumhuriyet Caddesi'nde katliamı protesto için bir yürüyüş yapıldı. **İZMİR:** 3 Temmuz'da Konak Meydanı'nda yapılan mitingde Sivas'ta yakılanlar anıldı.

UNUTALIM Kİ, BİR DAHA YAKIN!

Sivas anmaları geçtiğimiz yıllardan farklı gelişmelere sahne oldu. Sivas katliamında devletin tektikçiliğini yapan gericiler ve düzen savunucuları “unutalım” dediler.

“Lanet”den Kurtulma Girişimleri

İlk girişim, Sivas Ticaret ve Sanayi Odası (STSO) öncülüğünde, Sivas’daki bütün kitle örgütlerini, partileri, oda ve sendikaları bir araya getirme, birlikte bildiri yayınlama, etkinlik düzenleme girişimiydi. SP’den BBP’ye, MHP’ye kadar bizzat katliamın içinde yeralanlar da aynı girişim içindeydiler. STSO niyetini açık olarak dile getiriyor. Sivas’da yanan ateşin külleri arasında ticari çıkarlarının zedelenmesi, “lanetlenmiş bir şehir” havasından kurtulmak olduğunu kendileri anlatıyor; *bu olay sayesinde ticari ilişkilerimiz, işlerimiz bozuldu, Sivas, Madımak ile anılmaya başlandı...*

Faşist, dinci partiler de bu vesileyle katliamdaki sorumluluklarını unutturmak istemişlerdi. Anma öncesi yapılan toplantılara, ildeki solcu, alevi olarak bilinen örgüt, kurum, sendika ve partiler de çağırıldı. Ortak bildiri hazırlama girişimleri yaşananlara “katliam” bile denilmemesi, yakanların “mağdur” olarak gösterilmek istenmesi gibi nedenlerle sonuçsuz kaldı. Bu nedenle ayrı iki etkinlik düzenlendi.

Devletin Suçunu Unutturma

İkinci girişim, Hürriyet yazarı, burjuvazinin baş sözcülerinden **Ertuğrul Özkök** tarafından dile getirildi.

Devlet onyıllardır katleder, yakar, yokeder, sonra bir vesileyle *“unutalım... barış-kardeşlik...”* demagojileri yapar. Sonra yeni bir katliamla amaç hasıl olur. Unuttukça, belleğimiz zayıfladıkça, anmalarda kitesellikler düştükçe, öfke dindikçe devlet yeni katliamlar için zemin bulacak demektir.

Ertuğrul Özkök’ün 3 Temmuz tarihli **“Sivas’ı böyle anmaya itirazım var”** başlıklı yazısından bir

alıntıyla örnek verelim:

“Bu vahşeti her yıl böyle anarak iyi bir şey mi yapıyoruz?.. Hayır, iyi bir şey yapmıyoruz. Bu anma biçimiyle nefreti canlı tutuyoruz. O şehirde yaşayan insanların çoğunun üzerinde hiç haketmedikleri bir stres yaratıyoruz. Bu vahşet üzerine sünger çekip, onu unutturalım mı? Hayır asla böyle bir şey istemiyorum. Ama bu olayı tersyüz edelim diyorum. Yani, onu ‘nefreti üreten’ bir ayin olmaktan çıkarıp, ‘sevgiyi kardeşliği aşıl原因an’ bir şölene dönüştürelim... Geçmişte kalan bir olayı her yıl nefret olarak yeniden üretmekten vazgeçmeyeceksek, o zaman fanatik Ermenilere söyleyecek ne lafımız olabilir...”

Devletin valisi katliamda kimlerin ne rol oynadığını açık olarak anlatıyor. Genelkurmay’ın içinde olmadığı, yönetmediği hiçbir katliam yoktur bu ülkede. Bazen gericileri, kimi zaman faşistleri kullanır, ama mutlaka yöneten Genelkurmay’dır.

Özkök bu gerçeği unutmamızı istiyor.

Süslü lafları, niyetim unutturmak değil yalanlarını bir kenara bırakırsanız, gerçek açık olarak ortaya çıkıyor; **biz katledeyim siz unuton.**

Unutalım ki, kül olmuş bedenlerimizi bir daha yakasınlar.

Unutalım ki, Özkök’lerin düzeni rahat etsin, devlet halkı aldatmaya devam etsin.

Unutan bir halk sadece şehitlerine ihanet etmiş olmaz, yeni şehitler verilmesinin önünü de kendi eliyle açar. Elbette unutmamak, sadece 2 Temmuzlarda sokağa çıkmak da değildir; yakan, yokeden bir düzene karşı örgütlenmek, bin yıllık ahımızı, öfkemizi hep diri tutmaktır. Genelkurmay’ın 28 Şubatlarının, ‘laiklik’ yalanlarının peşine düşmemektir. Bizi yakan düzenin savunucusu Alevi bezirganlarına aldanmamaktır. AB’nin ‘demokrasi, insan hakları’ yalanlarıyla düzene güç vermemektir.

Unutmamak, bin yıldır yanan ateşimizin aleviyle zalimleri yakmak için doğuşen devrimcilerle birlikte olmaktır.

OHAL YERİNE GÜNEYDOĞU MÜSTEŞARLIĞI “OHAL” gider, “GÜN-MÜS” gelir; BASKI, TERÖR ZULÜM SÜRER!

OHAL'in iki ilde daha kaldırılmasının ardından "olumlu gelişme" değerlendirilmiş, burjuva basında demokrasi, insan hakları, ekonomik yatırım zamanı... havaları estirilmişti. Bir sonraki, yani 29 Haziran'da yapılan MGK toplantısında devlet geleneği bozulmadı. OHAL'in yerine Güneydoğu Müsteşarlığı kurulması gündeme getirildi.

Sözünü ettiğimiz 'devlet geleneği', her demokrasi, özgürlük denildiğinde daha da ağırlaştırılmış baskı yasalarının çıkarılmasıdır. Yalanla, hileyle halkı aldatma, gözboyamanın adıdır. Yani demokrasicilik oyununun zulüm ve terörle koşut olarak sürmesidir. 141-142. maddenin kaldırılıp yerine TMY'nin getirilmesi en bilinen örnektir.

Aynı gelenek OHAL'de de gündemde.

Güneydoğu Müsteşarlığı ne iş yapacaktı basından aktaralım: OHAL Valiliği'nden doğan boşluğu dolduracaktı ve HadeP'in gelişmesini engelleyecekti. Bir yasal partinin gelişmesini engellemeyi kendine görev edinen bir müsteşarlığın bunu nasıl yapacağı da sır değildir. Baskı, terör, yasadışı, zulüm... Yani bugün OHAL ne yapıyorsa Güneydoğu Müsteşarlığı da onu yapacak.

OHAL'in ilk kuruluşu da sıkıyönetimin kaldırılmasıyla olmuştu. Daha doğru bir ifadeyle sıkıyönetim OHAL'e dönüşürdü. Şimdi de OHAL, GünMüs'e dönüşüyor.

Adı ister OHAL, ister Müsteşarlık isterse 'koordinatör valilik' olsun; 'nereye bağlı olacağı kesinleşmedi' dense de MGK emirlerini harfiyen yerine getirmek, yani baskı ve zulmü sürdürmek en temel işi olacaktır. OHAL'in kaldırıldığı söylenen yerlere bakmak bile bunu anlamak için yeterlidir. Daha geçen hafta Bingöl'de 30 sendika, parti DKÖ; "OHAL 3 yıl önce kaldırıldı ama baskılar aynı sürüyor..." açıklaması yaptı.

Halkın taleplerini, dilini kültürünü, ulusal haklarını, özgürlüğünü, açlığını, işsizliğini, yakılmış köylerini tartışmıyor MGK, tartıştırmıyor. Daha fazla baskı ile nasıl bu talepleri sustururum diye tartışıyor. Doğu'da, Batı'da devletin halka karşı temel politikasıdır bu. Bu düzenin halka verebileceği tek şey zulüm ve yoksulluktur.

Adımız Da Devletten

İçişleri Bakanlığı yayınladığı bir genelgeyle çocuklarımıza konulacak isimleri de belirlemek için tüm illerde komisyonlar kurmaya başladı. Komisyon, çocuklarımıza koyacağımız isimlerin 'devletin bölünmez bütünlüğüne' uygun olup olmadığına, Türkçe'de telaffuz zorluğu bulunup bulunmadığına araştırıp karar verecekti. Komisyonun "bu ismi koymayacaksın" uyarısına uymayanlar ise mahkemelere sevkedilecekti. Suç mu? Devleti bölmekten tutun da, yasadışı örgüte yardıma kadar gidecektir. Faşizmin mantığı, baskısında sınırı yoktur.

Anadil İsteğine Sürgün

Eğitim-Sen Bingöl Şubesi'nin 2 Şubat'daki kongresinde, anadilde eğitim isteyen döviz ve pankartlar bahane edilerek şube başkanı ve yönetim kurulu üyelerinden 6 öğretmen değişik yerlere sürgün edildi. Mahkemenin "suç unsuruna raslanmadığı" gerekçesiyle "takipsizlik kararı" vermesine rağmen, kendi mahkeme kararlarını çiğneyerek emekçilerin sürgünlerin durdurulması için Bingöl'de sendika ve DKÖ'ler tarafından imza kampanyası başlatıldı.

"Evet Köy Yaktık"

Onlarca işkence olayından AIHM'de mahkum olan Türkiye bu kez de köy yakmaktan mahkum oldu. Türkiye, Diyarbakır'da köylerin yakıldığını, başvuru sahiplerine ödemeyi kabul ettiği tazminat ile kabullendi. Oligarşi parasını verip köy yakmaya, AIHM de oyunu sürdürmeye devam edebilir!

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganı yargılandı **Abdulbari'nin Ölümüyle Attığı Sloganı Yargılayabilir Misiniz?**

İzmir 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nin, Limter-İş Sendikası Ege Bölge Temsilcisi Mehmet Barındık ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TIHV) çalışanı Alp Ayan hakkında, **"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek"** sloganını atarak **Adalet Bakanlığı'na hakaret ettikleri** iddiasıyla açtığı dava **159. maddeden** mahkumiyet ile sonuçlandırıldı.

Cezaya konu olan eylem, düzenli olarak İzmir'de Hücre Karşıtı Platform tarafından 13 Ocak 2001 tarihinde düzenlenen bir eylemdi. Eylemde atılan sloganlar bakın iddianame ve mahkeme tarafından nasıl yorumlandı:

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" "Tutsaklara özgürlük", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir" "Faşizme karşı omuz omuza" ve "Yeni ölümler istemiyoruz"... bu sloganlar ile bakanlığa; 'insanları tutsak alıp cezaevine koyan bakanlık, işkence eden bakanlık, katil bakanlık, faşist bakanlık ve cezaevlerindeki insanları öldüren bakanlık' demek suretiyle aşağılama ve küçük düşürme istendiği..."

Şaşırmayın! Çaktımcı savcının iddianamesinden devam edelim ki, bağlantıyı nasıl kurduğu da anlaşılabilir: *"Cezaevleri idaresinin adalet bakanlığında ve cezaevindeki nakilleri de adalet bakanlığı yaptığına göre, bu cezaevlerinde işkence yapıldığını, yapılmaya devam edildiğini söylemekle muhatab olarak Turizm bakanlığı ya da milli eğitim bakanlığının anlaşılması mümkün değildir..."*

Bunları ironi olsun diye yazmadık, aynen Türkiye Cumhuriyeti Devletinin savcısının iddianamesinden aktardık. Mahkeme de bu iddianameye uyararak verdi cezayı. Ayan'ın, savunmasında "demokratik hakkımı kullandım" demesinin ise mahkeme nezdinde hiçbir kıymeti harbiyesi yoktu, çünkü Türkiye'de demokratik hak diye bir şey hiçbir zaman olmadı. Bu hak ancak bedeller göze alarak kullanılabilir, yaratılabilirdi.

AB'ye Uydurulan 159'un 'İlk'i

Verilen mahkumiyet kararı, **159'uncu madde**-de yapılan değişiklikler sonrası, bu maddeden ve-

rilen ilk mahkumiyet olma özelliği de taşıyor. "AB'ye uyum" diyerek mecliste tartışıldığı günlerde yazılanlar belki biraz soyut kalıyordu. Kimilerine 'abartı' geliyordu. AB'ye uyumun ne demek olduğu, oligarşinin "demokratikleşme" diyerek daha ağırlaştırdığı bu örnekle birlikte daha da netleşiyor.

Öyle bir 'uyum', öyle bir 'demokratikleşme' ki, neredeyse her kelimeyi suç olarak kabul ediyor. Savcının iddianamesinden yaptığımız alıntıyı yeniden okuyun; Faşizm demek suç, hele faşizme karşı omuz omuza olmak büyük suç, ölümler istemek katliamlara hakaret, işkencecilerin insanlık onurunu yenemeyeceğini haykırmak hakaret...

Buyurun size **AB'ye uyum**, buyurun **AB demokrasisi...**

Bir 'Sanık' Daha Vardı

Mehmet Barındık ve Alp Ayan ile birlikte yargılanan biri daha vardı bu davada. Adının karşılığına şuna benzer bir ifade yazıldı: *ölüm oruçlarında yaşamını yitirdiği için davası düşmüştür...*

O, 20 Eylül 2001 tarihinde Armutlu'da şehit düşen Abdulbari Yusuf oğlu idi. İzmir'de başladığı direnişinin 137'nci gününde Armutlu'da ölümsüzleşti.

Çocukluğundan beri türlü işlerde çalışan, emeğin, yoksulluğun ne demek olduğunu çok iyi bilen 21 yaşındaki Abdulbari Yusuf oğlu İzmir Tayad çalışanıydı. İçeride

hiçbir yakını yoktu, ama tüm halk onun yakınıydı. Hücre saldırısının tüm halka olduğunu biliyordu. Aylarca dışarıda hücrelere karşı yürütülen kampanyada yeraldı. Canan Kulaksız ve Erdoğan Güler ile birlikte İzmir'deki mücadelenin en önündeydi. Belki de binlerce kez haykırdı *"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek"* sloganını. Yetmediğini, direnişi dışarıda bedenleri ölüme yatırarak sürdürmenin zorunluluğunu gördüğünde de tereddüt etmedi.

Sloganı Yaşamak-Yaşatmak

Sloganlar bir gerçeği ifade eder. *"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek"* sloganı da öyledir. Ama sloganı ete kemiğe büründürmek, sloganla ifade edilen idealleri, düşünceleri yaşama geçirmek için ölümü göze almak, ölüme bilerek yürümek çok daha farklı bir şeydir.

Abdulbari, 13 Ocak'ta o alanda attığı sloganı, bir kaç ay sonra hücre hücre eriyen bedeniyle atmaya devam etti, 20 Eylül'de ölümüyle tüm dünyanın duyacağı şekilde son kez haykırdı; *"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek"*...

Ve, aynı hafta Yaşadığımız Vatan'ın **"Ben ABDÜLBARİ YUSUFOĞLU"** başlıklı yazısının spotlarında şunlar yazıyordu; **"Ben direnişim... Ben düşünce özgürlüğünü savunmanın adımı... İnsan hakları mücadelesi, benim mücadelemdir..."**

Abdulbari ölümüyle haykırdı bunları. Türkiye'de hak ve özgürlükler mücadelesinin her türlü bedelini baştan göze alarak çıktı o meydana. Hapiste vardı bunun içinde, ölüm de. Ölüm bedeli istediğinde de çekinmedi, durmadı.

Gerçek, Mahkeme Kararıyla Değişir Mi?

Mahkeme, tam da 'aristo mantığı' ile, Sami Türk'ü korumaya çalışıyor. Gerçeği tüm dünya biliyor. İşkencecilik, katliamcılık onlarca ölü, yüzlerce yaralıyla tescillendi. Katliamı "kanunlara uygun" diye savunmak, katliamcı bakanı aklamak için hukuk komedileri yaratmak, işkenceyi sahiplenmek gerçekleri değiştiremez, ama bir şeyi gösterir: Türkiye'de hukukun işkencecilerin ve katliamcılarının hizmetinde olduğunu.

Abdulbari'lerin ölümü ve direnişi de bu gerçeği değiştirmek içindir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

"Vatansever Yasa" "Özgürlüklere" Karşı

Bu hafta "Halkın Hukuku"nu, dünyaya hukuk, özgürlükler dersi vermeye kalkan, bunları ülkelere saldırmak için bahane yapan Amerika'dan bir yasaya ayırıyoruz. Sadece bu nedenle değil, sömürgelerin ABD hukukunu örnek almasından dolayı da o hukuku iyi tanımak, ülkemizde yasa yapanların kafa yapasını görmek için önemlidir.

"Rüyalar ve özgürlükler ülkesi" Amerika'da, rüyalarınız da, özgürlükleriniz de FBI denetiminde artık.

11 Eylül'den sonra çıkarılan **Vatansever Yasası** 'uluslararası terörizmle mücadele' çerçevesinde kütüphanelerin ve kitapçıların okuma ve satış kayıtlarını polise vermelerini zorunlu kılıyor. FBI kayıtları toplamaya başladı. Yani kim hangi kitabı okuyor, FBI bilecek ve buna göre 'sakıncalı' kitap okuyanlar takibe alınacak, kapısı çalınacak. Yasa bununla yetinmiyor, kütüphane ve kitapçıların bunu basına açıklamaları ise yasak. Yani zorunlu işbirlikçilik de yasanın hediyesi!

Bush, 11 Eylül sonrası "yaşam tarzımıza saldırı, özgürlüklerimize saldırı" diyordu. Özgürlükler Amerikan anayasasının en temel yanının oluşturuyordu. Artık, "özgürlük yasaları", "vatansever yasa" karşısında hükümsüz duruma geldi. Bir sonraki aşama, özgürlük istemenin vatan hainliği olduğu yasanı çıkarmak olacaktır.

Büyük patron bu yasaları çıkarırsa, uşak da daha beterini yapacaktır. Nitekim Türkiye hukuku da aynı kafaya göre işliyor. Yazılı yasalar başka başka şeyler söylese de fiili uygulamanın hiçbir farkı yoktur. Her şey "güvenlik" ekseninde şekilleniyor. En büyük yatırımın polise, orduya, istihbarata ayrılması da bunun sonucudur. Hukuk da doğal olarak aynı eksende şekillenecektir.

İşkencecilikte Dünyaya Rezil Oldular; Makyajdan Usanmadılar

Devlet, artık makyaj tutmaz hale gelen işkenceci yüze makyaj yapmaktan hala usanmadı. Ne zaman polisin işkenceciliği tüm dünyanın diline düşse, mutlaka genelgeler, yasalar çıkarır, işkencenin “münferit” olduğu yalanları eşliğinde şovlar yaparlar. İşkence ise sürüp gider.

Bu kez de Avrupa İşkencenin Önlenmesi Komitesi'nin işkencenin sürdürüğüne ilişkin raporundan sonra, Emniyet Genel Müdürü Kemal Önal tarafından yayınlanan bir genelge ile; “*Şüpheli şahısların ifadeleri alınırken psikolojilerinin bozulmaması için sorgu odaları gün ışığıyla aydınlatılacak ve duvarlar siyaha boyanmayacak.*” denildi.

“Karanlık bir odada tahta sandalyeye oturtulan zanlının yüzüne ışık verilerek sorgulanması” görüntülerinin “tarihe karışacağını” yazdı basın. Zaten bu sahneler filmlerdeydi, poliste yıllardır sorgular askıda, falakada, tazyikli su altında, günlerce uyutulmayan sandalyeler üzerinde yapıyordu.

İşkenceye makyaj yapmaktan bıkip usanmadı-

lar, şeffaf karakollar, lüks nezarethaneler, çay kahve ikramları, kameralı nezarethaneler... hangi birini sayalım.

Ne oldu tüm bunlar, hatırlayan var mı? Hepsini başladığı gibi bitti, baki kalan işkence gerçeği oldu. Yine öyle olacaktır. Çünkü muhalifleri sindirmenin aracı olan işkence bu devletin temel politikalarından biridir. Bu nedenle en iyi polis, en iyi işkence yapan polistir. Bu nedenle polis şeflerinin beyin kıvrımlarında sadece halka nasıl baskı yaparız, nasıl işkence ile muhalifleri sustururuz düşünceleri dolandır.

İşte bir örnek: Hasan Özdemir, bazı karakolların kapatılıp, mobil karakollar oluşturulmasıyla ilgili olarak, içine hücreler yapılmış araçların önünde basına açıklama yapıyor; “*Bu sayede, bir mahallede üç beş yerde karakol varmış havasını verebileceğiz...*”

Kafa başka bir şeye çalışmıyor. Bu kafa işkence yapmaz da başka ne yapabilir ki?

Ahlaksız Polis, Haraççı Mitçi

İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılarından **Hasan Kaynar** hakkında, emrindeki evli kadın polis A.R ile ilişkiye girdiği, çocuk sahibi olduğu için soruşturma açıldı. Kadın polisin kocası da yine aynı teşkilatın bir üyesi ve girdiği depresyondan kaynaklı Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde tedavi görmeye başladı.

Ahlaka, arkadaşlığa bakın!

Polisteki ahlaksızlık yeni mi, Hasan Kaynar tek örnek mi? Olmadığını dünya alem biliyor. Ankara Emniyetinde sapık ilişkiler, Maraş'da halkı ayaklandıran tecavüzler eski değildir. Beyin kıvrımlarında kapitalizmin ahlakının tortuları dolaşanlardan başka bir şey beklenemez. Ama bu konuda polisin özel bir yeri vardır. Nerede ahlaksızlık, gayri-meşru bir iş varsa orada mutlaka polis vardır. **Fuhuş, uyuşturucu, kadın satıcılığı, kumar, rüşvet...** hepsi onlardan sorulur.

En düşkünleri de en ‘şahin’, en işkenceci, en katliamcı olanlar arasından çıkar. Çünkü onların saygı duyacakları hiçbir değeri, ahlakı kalmamış-

tır. Ar, namus gibi kavramların normal insan için ifade ettiklerinden çok uzaktırlar. İşkence tezgahlarında o eşiği çoktan atlamışlardır. Her yol mübahtır artık onlar için. Çarpıklaşmış, en hafifinden her ağzını açtığında küfürler dökülen, yaşamı ağzından dökülen küfürlere dönüşmüş kişiliklerdir. Ve bunlar devletin en değerli polisleridir. Hasan Kaynar'ı düşünün, bir emniyet müdürü; daha alta indikçe işkencecilerin ne yaptığını artık siz hesap edin...

Polis böyle de düzenin öteki ‘güvenlik kurumu’ MIT farklı mı? Onlar ‘gizli’ olduklarından daha ender yansır. İşte yansıyan bir örnek:

Ankara'da işadamı Serdar Ünlü'den **haraç alırken yakalanan Zekai Çiftçi, Önder Bozer ve Bülent Mutlutürk'ün MIT'çi olduğu** anlaşıldı.

Düzenin ‘güvenlik güçleri’ne bakın! Bunlar mı halkın güvenliğini sağlayacak? Ne yaparlar; ancak devrimcileri katlederler, terör demagojisiyle düzenlerini sürdürürler. Bunların olduğu yerde halkın hiçbir güvenliği yok demektir.

ABD'NİN 'TAK-ŞAK'ÇI GENERALLERİ

Genelkurmay eski başkanı Org. Doğan Güreş, Çiller'in 'tak' diye emir verip, kendisinin 'şak' diye yaptığını söylemiş ve adı 'tak-şakçı paşa' kalmıştı.

Generaller 'tak-şak'cılığa devam ediyor!

Ama Çiller'in, ya da başka bir 'lider'in söylediklerini değil, direk Amerika'nın 'tak' diye söylediklerini 'şak' diye yerine getirerek.

Bakin generaller nasıl yapıyor bunu, binlerce örneği var ama biz son bir örnekle anlatalım.

Önce Terör Demagojisiyle

Zemin Hazırla: Amerika "ham petrol alımının Saddam Hüseyin'e önemli bir kaynak olabileceğini" söyleyerek Türkiye'yi uyarmış ve petrol alımının kısılmasını istemişti. Ama bu 'uyarı' (siz buna 'tak' diye verilen emir diyebilirsiniz) henüz ortaya çıkmamış, basına yansımamıştı.

Son MGK toplantısına kadar, denilebilir ki bir ay içinde istihbarat birimleri, ordunun generalleri durmadan açıklama üstüne açıklama yaparak, "sınır ticaretinin terör örgütleri-

ni beslediği" söylediler. 'Sınır ticaretinden kasıt, Irak'dan tanklerle getirilen ham petroldü. 'Terör' demagojisi yine gerçeklerin üzerini örtmenin kılıfı olarak kullanılmıştı. Ama gerçeğin ortaya çıkması için

son MGK toplantısını beklemek gerekecekti.

Sonra 'Türkiye'nin Çıkarları' Yalanını

Uydur: Son yapılan MGK'da gündem maddelerinden biri de buydu. Ama ne tek başına terör demagojisi inandırıcı olmuştur, ne de 'Amerika'nın emri' diye açıklamak 'büyük ve lider ülkeye' yakışır! Ne yapıldı; bütün Amerikan emirlerinde olduğu gibi 'Türkiye'nin çıkarları' yalanı uyduruldu.

Sanki sınır ticareti yeni ortaya çıkmış gibi, tak-şakçı generaller "vergi kaybı" olduğunu keşfettiler. Elbette bu da 'Türkiye'nin çıkarları'na uymuyordu. Böylece 'Türkiye'nin çıkarları' ile ABD'nin emri yanyana geliverdi!

Ve Amerikan Emrini MGK'da Karar Haline

Getir: Gerekli zemin böylece sağlandığından emin olan generaller artık gönül rahatlığı içinde 'tak' diye Amerika'nın emrini yerine getirebilirlerdi.

Nitekim son yapılan MGK toplantısında bu yönte karar alındı ve yine aynı yalan gerekçelerle süslenerek kamuoyuna açıklandı. Basına MGK haberi aynen şöyle yansıdı: "Türkiye, hem kendi çıkarları hem de ABD'nin uyarısı üzerine sınır ticaretini sınırlamayı ön-görüyor." (30 Haziran, Cumhuriyet)

O zaman şu bilinen ve binlerce kez ortaya çıkan gerçekleri bir daha yineleyelim:

Terör demagojisi emperyalistlerin ve oligarşinin çıkarlarının kılıfıdır.

Genelkurmay ABD adına ülkemizi yönetir, bölgede taşeronluk yapar.

"Türkiye'nin çıkarları" denildiği yerde, mutlaka Amerika ve işbirlikçilerin çıkarları vardır, inanılmamalıdır.

Kıvrıkoğlu

Taşeronluk

Turunda: Türkiye tam hız Amerika'nın taşeronluğu için turlara devam ediyor. Sezer'den sonra ABD adına bölge gezilerine çıkan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kıvrıkoğlu oldu. Azarbaycan'da 'Azarbaycan Cumhuriyeti Şeref Madalyası' alarak (kime, kim adına hangi hizmeti yapıp, hangi şerefe nail olduysa?) Türki Cumhuriyetleri turunu tamamlayan Kıvrıkoğlu şimdi de Balkanlar'da.

MGK Genel

Sekreterliği

Ne İş Yapar? Adını

sıkça duyarız MGK toplantılarından dolayı. Ama nerede çalışır, nasıl örgütlenmiştir pek bilinmez. Basına yansıyan bir örnek sorulara da kısım cevap veriyor; Eskişehir yolu üzerinde büyük bir binada çalışan MGK genel sekreterliği, Genelkurmay'a endeksli olarak MGK gündemlerini, raporlarını hazırlamakla kalmaz, aynı zamanda bütün bakanlıkların da karşılığı olarak bir 'gölge bakanlık' barındırır bünyesinde.

Bakanlıkların karşılığı mı yoksa bizzat kendisi mi, ülkeyi yönetenin kim olduğu sorusunun cevabıyla açıktır.

Bir fabrika daha kapatıldı... 110 işçi atıldı... Memur "sefalet zammı"na mahkum... Yeni kölelik (iş) yasası yolda... IMF memnun... Sendika ağaları rahat... Emek Platformu seçim peşinde...

ÇARE SEÇİM DEĞİL GÜVENCE, SENDİKALAR DEĞİL ÇAREYİ EMEKÇİ KENDİSİ BULACAK!

IMF talimatlarıyla, emperyalist tekellerin istekleriyle şekillenen saldırı, fabrikalarda, tarlalarda, bahçelerde tüm hızıyla sürüyor. Bir bir kapanıyor fabrikalar, işçiler yüzer biner işsiz kalıyor. Köylü, ektiğine, diktiğine pişman ediliyor... Şurda burda tek tek gerçekleşen direnişler, böyle kapsamlı ve ülke çapında yürütülen bir saldırıyı püskürtmekte yetersiz kalıyor.

İzmir Tekel Sigara Fabrikası Kapatıldı

İşçiler, iki haftadır fabrikanın kapatılmasına karşı direniş ediyorlar.

TEKEL İzmir Sigara Fabrikası işçileri, iki haftadır direniş ediyorlar. Ama kararsız, güçsüz, adeta son anda, "direnmiş olalım" ruh halindeki bir direnişti. En başta, işyerinde örgütlü sendika, Tek Gıda-İş, direnişin yanında değildi. İşçiler yürüyor, oturma eylemleri yapıyor, ama direnişi bir üst biçime sıçratabilecek örgütlülük ve irade yaratılamıyordu. Sendika, bu yöndeki tüm öneri talepleri bastırmakla görevliydi sanki.

Tekel'in farklı işletmelerinde çalışan işçiler de direniş boyunca zaman zaman, daha çok ziyaretlerle direnişe destek verdiler.

Ama gerçekte, onların konumu destekçi değil, direnişçi olmayı gerektiriyordu. Çünkü kısa veya orta vadede, kendileri de aynı tehlikeyle yüzyüze kalacaktı. 1980 yılındaki Tarih direnişi, İzmir işçileri için bu konuda güzel bir örnekti. Tüm işletmeler direnişteydi o zaman.

Sonuçta, yüzü aşkın işçi emekli edilerek, diğerleri de -şimdilik- Tekel'in diğer işyerlerine kaydırılarak, fabrika kapatıldı. Di-

ğer işyerlerine sürülen işçileri bekleyen akıbet de aynı: işten atılmak.

İşbirlikçi sendikacılık, işçilerin bir kısmının başka işyerlerine kaydırılmasını kendi "başarısı" olarak gösteriyor.

İşbirlikçi sendikacılığın Bayram Meral taktiği:

Tek-Gıda İş, direniş sürerken, hükümetin taleplerini kabul etmemesi durumunda, "Türkiye çapında eylemler yapacaklarını" açıklamıştı. Arkası gelmedi. Sözlerini tutmadılar.

Bu taktiğin ustası, Türk-İş'ti. Şimdilerde, Türk-İş'ten DİSK'e, Emek Platformuna kadar, bakın, hepsi aynı taktiği uyguluyor. Bir "eylem takvimi" açıklıyorlar. Takvimin başında, küçük, parçalı, etkisiz eylemler var. "Eğer sonuç alınamazsa, büyük eylemler yapacağız" diyorlar. Gökkubbeyi başlarına geçiririz, meydanları salarız diyorlar. Sonra, tık yok.

Aynı manevrayı kaç kez yaptı konfederasyonlar ve Emek Platformu. Adeta IMF ve hükümet adına, işçileri, memurları oyalama memuru durumundalar.

Emek Platformu "Seçim" Peşinde

Emek Platformu Başkanlar Kurulu geçen hafta toplandı. Tartıştılar tartıştılar, sonuçta akıllarına "erken seçim"den başka bir şey gelmedi. Seçim olunca ne değişecekse? Bir de Ekonomik Sosyal Konsey(ESK)'den çekilmeyi tartışmışlar, ama bir sonuca varamamışlar.

Platform sözcüsü olarak Salim Uslu tarafından yapılan açıklamada şöyle deniliyordu: "Toplumun morali bozuluyor. Yoksulluk, riske karşı korunmasız olma duygusu, sosyal patlamayı tetiklemek üzere... Bunca sorun varken, parlamentonun tatile girmesi lükstür... Sorunların çözümü için sandığa gidilmeli ve yeni dinamik bir parlamentoya yola devam edilmeli."

Koca koca sendikaların, odaların, derneklerin başkanları oturmuş ve bu ipe sapa gelmez, iler tutar yanı

olmayan açıklamayı kararlaştırmışlar.

“Parlamento tatile girmesin” diyorlar; Peki ne yapacak parlamento tatile girmeyince? IMF'nin istediği bir kaç yasayı daha çıkaracak. Bırakın kapalı kalsın parlamento; hiç değilse, bir IMF talimatı biraz daha geç yasalastırılmış olur!

Emek Platformu” kimin adına düşünüp karar alıyor; kaygınız emekçilerin kaygıları mı, düzeni korumak kaygısı mı?

Emek Platformu başkanları da “sosyal patlama telaşına” düşmüşler. Açıklamadan öyle anlaşıyor. Bırakın, o telaşı da patronlar, IMF uşakları duysun. Siz niye telaşlanıyorsunuz?

O sosyal patlama, er geç “tetiklenecek”. Siz de nam-ludan fırlayacak öfkenin hedefi olacaksınız. Belki bunu bildiğiniz, bunun farkında olduğunuz için bu kadar telaşlısınız, emekçilere değil, egemen sınıflara yol gösterme gayretindesiniz.

Aynı günlerde yapılan TOBB Genişletilmiş Yönetim Kurulu toplantısı sonucunda alınan karar da aynı: *“Siyasi irade zaafı, yapısal reformları engelliyor. Seçim yasası ve siyasi partiler kanunu değiştirilmeli ve seçime gidilmelidir.”* TÜSIAD da aynı şeyi istiyor.

Bu aynılık tesadüf değil. Emek Platformunun TOBB’la, TÜSIAD’la aynı istekte bulunması, emekçilerin sorunlarını çözmek için değil, düzenin egemen sınıflarının sorunlarını çözmek için kararlar aldığını ortaya koyuyor.

Emekçilerin sorunlarını çözmek için yapılması gereken, seçim istemek değil, direniş kararları almak, IMF’ye ve uşaklarına karşı dişe diş bir kavganın programını yapmaktır.

Emekçilerin talepleri belli Sorun bunların nasıl elde edileceğinde

Konfederasyon Başkanları’nın Kemal Derviş’le yaptığı toplantıda sendikacılar, **“borçların ertelenmesini”** önerdiler. Kemal Derviş cevap verdi: **“Borç ertelenmesi kesinlikle düşünülmemesi gereken bir şeydir.”**

Evet buyrun. Talebiniz reddedildi; hem de Derviş **“aklınızdan bile geçirmeyin”** diyor.

Ne yapacaksınız? Başka taleplerinize aldığınız cevaplar da farklı değil. **Hayır, hayır, hayır!**

Ne yapacaksınız?

Sizin sorunuzun neyi talep edeceğinizde değil. çağırın herhangi bir fabrikadan, herhangi bir işçiyi; o size, tüm talepleri eksiksiz sayсын.

Sorun, **taleplerin nasıl elde edileceğinde!**

Var mı bu konuda bir programınız? Bu konuda bir

kararınız ve kararlılığınız var mı?

İşte işçilerin kazanılmış haklarını da gasbeden yeni **İş Yasası da** çıkarılıyor.

İşçiler, memurlar, esnaf, düzen sendikacılarından bir şey beklenemeyeceğini görüp, kendi kaderini kendisi belirlemek zorunda. Ya kendi örgütlülüklerini yaratarak, korkuları, bencillikleri yıkararak, sonucu ne olursa olsun deyip kavgaya girecek, ya da IMF programı devam edecek.

KESK Düşük Ücrete Karşı Eylemde

KESK üyesi memurlar, önümüzdeki yıl için kendilerine reva görülen yüzde 5’lik artışa protesto etmek ve toplu görüşme sürecine eylemlerle müdahale etmek için çeşitli kentlerde eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul Aksaray Metro önünde 27 Haziran’da “Sadaka değil toplu sözleşme” sloganlarıyla yapılan eylemin dışında aynı gün SES Şişli Şubesi üyesi sağlık çalışanları da SSK Okmeydanı Hastanesi’nde “Sefalet değil toplu sözleşme” sloganlarıyla eylem yaptı. Bu arada KESK-ESM İstanbul Şubesi memurları TE-KEL’in tasfiye edilmek istenmesini protesto ettiler.

İzmir’de BES Şubesi’nde düzenlenen basın açıklamasında Kamu-Sen’in üye sayısının şişirildiği vurgulandı.

Diyarbakır’da yapılan eylemde iktidarın sefalet ücreti protesto edildi ve İzmir Tekel’de direnen işçiler selamlandı.

Kayseri’de Mimar Sinan Parkı’nda yapılan eylemde toplu sözleşme hakkını kazanana kadar mücadele edileceği ilan edildi.

Adana’da Eğitim-Sen Adana Şubesi önünde yapılan eylemde yüzde 5’lik zam ve baskılar protesto edildi.

Ankara, Kızılay’da yoğun polis ablukası altında yapılan eylemde 500 memur, “IMF uşağı hükümet istifa” sloganları attı.

KESK’in **Mersin**’de yaptığı eylemde polisin vahşice saldırısı sonrasında 18 memur gözaltına alındı.

MEDİNE BİRCAN'I KATLEDEN DÜZEN

Faşizmin ahlakı yoktur. Faşizme hizmet edenlerin de bundan nasibini alması, "emir kuluyuz" kılıfıyla o ahlaksızlığı yaşatmaması mümkün değildir.

İşte bunun en son örneklerinden biri İstanbul'da yaşandı.

71 yaşındaki **Medine Bircan** isimli kadın, tedavi amacıyla gittiği İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde, sağlık karnesinde **başı açık fotoğrafı yok** denilerek zamanında tedaviye alınmadı ve oğlu, fotomontajla fotoğrafa peruk taktırana kadar da Medine Bircan hayatını kaybetti. Hastane başhekimin, üniversite yönetiminin, "zaten ağırdı, ölümcüldü..." gibi saçmalıklarla kendini savunmasının hiçbir önemi yoktur ve inandırıcı olması da mümkün değildir. Zaten ölecekti diyerek kendini savunan kafa tam da katil ve ahlaksız bir kafadır.

Genelkurmay merkezli süren türbanı yasaklama politi-

kasının gelip dayandığı nokta, yaşlı Anadolu kadınlarının başörtülerine dahi müdahale etmek oldu. Ölümlere yol açmasa da benzeri örnekler daha öncesinde de yaşanmıştı. Ancak, Medine Bircan'ın öldürülmesi, tek başına türbanlı olup olmaması sorunu da değildir.

Medine Bircan bu düzenin insana verdiği değerin göstergesidir. Yaşlısıyla, genciyle kendi halkını düşman gören bir devlet kafasının bir hastaneye en somut haliyle yansımasıdır. Bunun bahanesi kimi zaman türban olur, bir başka zaman teröristti olur, kürttü olur. Hastane parasını yatıramadığı için rehin kalan, ya da tedavisini yaptıramayıp ölen insanımız az mıdır bu ülkede?Bu düzen tümünden yerlebir olana kadar Medine Bircanlarımız katledilmeye devam edecek, emeklilerimiz maaş kuyruklarında yerlere yığılıp kalacaktır...

Nerede Ne Oldu?

EMEKLİ-SEN'lilerden IMF'ye Protesto

28 Haziran'da İstanbul Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı II Müdürlüğü önünde toplanan Emekli-Sen'liler Emekli Haftası nedeniyle bir eylem yaptı. Yapılan açıklamada emekliler üzerindeki ekonomik baskı ve sömürüye değinilerek, fark alacaklarının 30 aydır ödenmemesi ve hükümetin uyguladığı IMF programları protesto edildi. Eylem "EMEKLİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!" sloganıyla bitirildi.

1475 sayılı İş Yasası değişikliğine Protestolar

Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerlerinde bildiri okunarak, İş Yasasında yapılmak istenen ve tüm kazanımları ortadan kaldırmayı hedefleyen değişiklikler protesto edildi. Genel-İş İstanbul 2 No'lu Şubesi değişiklik girişimine karşı imza kam-

panyası başlatırken, çeşitli sendikalar da, işyerlerinde toplantılar düzenleyerek neler yapılabileceğini tartışmaya açtılar.

Sakarya Şeker'de Direniş

Sakarya şeker fabrikası "bacası depremde zarar gördü" bahanesiyle kapatılırken, işçiler bir aydır fabrika önünde oturma eylemi yapıyor.

Omtaş direnişi devam ediyor

Gebze Çayırova'daki Omtaş Otomotiv'de işten atmalara karşı fabrika önünden ayrılmayarak direniş başlatan işçiler, eylemlerini sürdürüyor. Patronun başka fabrikalardan işçi getirerek direnişi kırmaya çalışması karşısında, işçiler taleplerini kabul ettirene kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

Ölüm Orucu Şehidi Erdoğan Güler'in Mezarına Saldırı

3 Temmuz'da evlatlarının mezarını ziyarete giden Erdoğan Güler'in ailesi, mezar taşının kırıldığını, mermerinin çalındığını gördüler. Güler Ailesi, daha önce de mezar yapımı sırasında Salihli TEM polisleri tarafından rahatsız edilmişlerdi.

Erdoğan Güler'in ailesi, dergimize gönderdiği açıklamada "mezar yapımı sırasında sürekli polis tarafından rahatsız edildik. Bu da yetmezmiş gibi, daha yeni yaptırdığımız mezarımızı kırmışlar, mermerini çalmışlardır. Mezarlarımızın yapılmasına bile izin vermiyorlar. Ölülerimize bile tahammül edemeyen bu kişileri kınıyoruz" dediler.

Burası Türkiye

Hortlayan Şark Çıbanı Cami Avlularındaki Çocuklar Artan Verem Vakaları

“Yoksulluk, susuzluk ve açlığın hüküm sürdüğü bölgelere özgü bir hastalık” olan Şark Çıbanı, yeniden döndü. Diyarbakır Dicle’ye bağlı Durabeyli ve Dedeköy’de yaklaşık 200 kişi hastalığa yakalandı.

Birçok yerde temiz içme suyu, kanalizasyon ve tuvalet sorunu aşılmış değil. Bu yüzden hastalığın daha çok yaygınlaşacağı belirtiliyor.

Hastalığa yakalanan köylüler, durumu uzun süre önce yetkili kurumlara ilettiklerini, ancak bugüne kadar kendileri ile ilgilenen olmadığını söylediler.”

2001 yılında Çocuk Esirgeme Kurumu’na bırakılan çocukların oranında **yüzde 70** artış oldu. Çocuklarına bakamayan 5 bin 98 aile çocuklarını 2001 yılı içinde kuruma verdi. Aynı yıl 500 çocuk ise cami avlusuna bırakıldı.

Çocuk Esirgeme Kurumu’ndan yapılan açıklamada; “özürlü çocuk terkine hiç rastlamazdık, bu yıl böyle epeyce vakayla karşılaştık. Yetmiş özürlü çocukları ya hastane ya da mahalle aralarında bırakıp kaçıyorlar. **Yaşlıların terkinde** de artış var. İş öyle bir noktaya geliyor ki, ne yaşlısını görüyor, ne çocuğunu...”

Verem, tüm dünyada yeniden artış gösteriyor. Her yıl dünyada 8 milyon kişi vereme yakalanırken, bunların 3 milyonu ölüyor. Ölümünün yüzde 98’i az gelişmiş ülkelerde.

Verem Savaş Derneği Federasyonu ve Sağlık Bakanlığı’nın bir süre önce Van ve Diyarbakır’da yaptığı inceleme sonucunda, ortalamanın çok üstünde veremli çocuğun bulunduğu, çocukların vereme yakalanmasının nedeninin yüzde 85 aşısızlık, yüzde 40’ının ise beslenme yetersizliğinden kaynaklandığı belirtildi.

Üç haber... Üç yoksulluk tablosu... Üç adaletsizlik örneği... Dünya ve Türkiye düzeninin vicdansızlığının üç örneği... üç acı. Üç sorun. Üç barbarlık.

**Kim çaldı onun geleceğini?
Ona geleceğini nasıl geri vereceğiz?**

IMF’nin ülkemize armağanları! IMF’den alınan kredilerin faturaları, işte böyle çıkıyor bizden; Aç, işsiz kalarak, ölerек! Kredileri biz kullanmadık, biz harcamadık, ama krediler için biz ölüyoruz.

İşçileri, memurları temsil ettiği iddiasındaki Emek Platformu toplanıp, erken seçim istedi. Esnafın temsilcileri de erken seçim istedi. Ne olacak erken seçim olunca? Şark çıbanı hortlamayacak mı? Veremin yaygınlaşması duracak mı? Cami avlularına terkedilen çocuklarımız ve yaşlılarımız olmayacak mı artık?

Bu sorulara verilmiş hiç bir cevap yok.

Çünkü, bu sorunlar, hiç bir düzen partisinin derdi değil. Düzenin işbirlikçileri de dert edinmiyor bunları.

Biz ölüyoruz.

Neyimiz var neyimiz yoksa emperyalist tekellerin önüne altın tepsilerde sunulmakta. Altın tepsileri, işte bu düzen partileri tutuyor.

İktidardakinin elinde de, muhalefettekinin elinde de bir altın tepsi. İçinde alınterimiz, içinde kanımız, içinde madenlerimiz, içinde geleceğimiz.

Hiçbiri bize dönüp “ey halkım, bu veremin kökünü kazıyacağım, kimseyi aç ıkta, açsız, besinsiz bırakmayacağım” diyor mu?

Biz duymadık.

Ama hepsi, IMF’ye, ABD’ye, AB’ye sizinle en iyi işbirliğini biz yaparız mesajları veriyorlar.

İktidar koltuğuna oturduklarında, “onlara” verdikleri sözleri tutacaklarına da kuşku yok. Halka verdikleri sözü tutmayıp, IMF’ye verilen sözleri harfi harfine yerine getirmeleri, 50 yıllık iktidarların ortak özelliğidir.

Ne bebeklerimizin geleceği var, ne yaşlımızın huzur içinde ölme güvencesi. IMF’nin yazdığı kaderde, halkın alınına işsizlik açlık sefalet yazılı...

**“Demokrasi adına” AB’yi savunanlar
F tiplerine ne diyorsunuz?
“Bağımsızlık adına” AB’ye karşı çıkanlar
IMF’ye ne diyorsunuz?
Demokrasi için faşizme, bağımsızlık için
emperyalizme karşı mücadele etmek gerekir;
Buna var mısınız?**

**DÜZEN PARTİLERİNİN AB KONUSUNDA KENDİLERİNE SİPER YAPTIKLARI
DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK SAVUNUCULUKLARI SAHTEDİR**

**50 YILDIR DEMOKRASİYİ VE BAĞIMSIZLIĞI
YOKEDEN ONLARDAN BAŞKASI DEĞİLDİR!**

“AB’den yana mısın, AB’ye karşı mısın?” Ne için yana olunduğu veya ne için karşı olunduğu tümüyle önemsizleştirilerek, tartışma yüzeysel bir zemine sürükleniyor. Halk, AB’ci veya AB karşıtı diye adlandırılan düzen güçlerinin birinin tarafında olmaya zorlanıyor.

Bu çarpıtılmış saflaşmada, faşizmi savunanlarla demokrasi savunucuları, bağımsızlık savunucuları IMF uşakları birbirine karıştırılmaktadır. Gazetelere verilen AB lehinde veya aleyhinde ilanlarda da aynı karmaşa sürdürülüyor. Kısacası, “doğrular ve yanlışlar, gerçekler ve yalanlar” birbirine karıştırılmıştır.

Bu karışıklık içinde, sahte demokratlar ve sahte vatanseverler, kendi gerçek yüzlerini gizleme imkanı buluyor. Mesela bir çok anti-demokratik yasanın mimarı, sayısız

katliam, infaz gerçekleştiren ANAP, demokrasi savunucusu kesilirken, IMF’nin tasdik memuru gibi çalışan MHP de “bağımsızlıktan yana” geçiniyor.

Bütün bu çarpıtmalar, bulanıklıklar, “demokrasi” adına Avrupa emperyalizmine bağımlılığı, veya “bağımsızlık” adına oligarşinin faşizmini meşrulaştırmak içindir.

Ne emperyalizme, ne faşizme mahkum değiliz.

Demokrasi için AB’ye mahkum değiliz. AB’ye girmemenin alternatifi de, bugünkü baskı ve zulüm düzeninin sürdürülmesi değildir.

Elbette ülkemizde bağımsızlığı ve demokrasiyi gerçekleştirebilecek bir alternatif vardır. Bağımsız, demokratik Türkiye’de, ne tekellerin sömürüsüne, ne de işbirlikçilerin faşizmine yer yoktur. İşte bu nedenle de, aylardır süren AB tartışmalarında devrimci alternatifte yer verilmemektedir. Kendine solcu, aydın diyenler bile, devrimci görüşleri yok saymaktadırlar. Yok sayıyorlar, çünkü sözettiklerinde, kendi teorilerinin tüm sefaleti, açmazları ortaya çıkacaktır.

Geçtiğimiz hafta, Cephe tarafından yapılan bir açıklamayla, AB konusundaki mevcut tartışmalara değinilerek, bağımsızlığın ve demokrasinin yolu bir kez daha ortaya konuldu. Kuşku yok ki, ne burjuva medyada, ne de “solcu, sosyalist, devrimci” (ama aynı zamanda AB’ci) aydınların sütunlarında da göremeyeceksiniz bu açıklamayı.

4 Temmuz tarihli 258 nolu Basın Bürosu açıklamasında, süren çarpıtılmış tartışma şöyle tasvir ediliyor:

“‘AB’ciler’ ve ‘AB karşıtları’ diye adlandırılanların

Türkiye halklarına dayatmak istediği 'kırk katır mı, kırk satır mı' tercihinden başka bir şey değildir. Tüm gerçek demokratları ve vatanseverleri, 'katırın-satırın' olmadığı bağımsız, demokratik bir Türkiye hedefinde birleşmeye çağırıyoruz.

"AB'ciler" ve "AB karşıtları" diye sunulan saflaşma, gerçeğin çarpıtılmış halidir.

Saflaşma, **düzenlenen** **yana olanlar** ve **düzenin değişmesini isteyenler** arasındadır.

Burjuva medyada, "AB'ci" ve "AB karşıtı" diye birbirinden farklı tarafta gibi gösterilenlerin, ezici çoğunluğu, gerçekte aynı taraftadır: Düzen tarafında."

Kim neyi savunuyor?

Açıklamanın devamında "AB'ciler" ve "AB karşıtları" olarak adlandırılanların bir tasnifi yapılıyor. Bu tasnife kısaca gözatalım:

AB'CİLER:

✓ **ANAP, DSP, CHP, DTP** gibi her türlü katliama imza atmış, her türlü soygun politikalarını hayata geçirmiş düzen partileri.

✓ **AKP, SP** gibi "İslamcı" kimlikleriyle bilinen ama inançlarına değil iktidar koltuğuna oturmaya öncelik verdiklerinden dolayı, kendilerini düzene ve emperyalizme kanıtlamaktan başka kaygıları olmayan partiler. (DYP gibiler ise iç politika hesaplarıyla çeşitli manevralar yapsalar da esas olarak AB'cidirler. Gümrük Birliği'nin altında onların imzası vardır.)

✓ **ÖDP, HADEP** gibi, artık mücadeleyle demokrasinin kazanılmasından umudunu kesmiş, halka değil, Avrupa'ya, TÜSIAD'a, düzen güçlerine güvenen reformist sol kesimler.

✓ **AYDINLAR'ın önemli bir bölümü;** kendi halkına güvenini kaybetmiş, burjuva ideolojisine teslim olmuş "Batı" hayranı, aydın, sanatçı, öğretim üyesi kesimler.

✓ **SENDİKALAR'ın, DKÖ'lerin büyük çoğunluğu;** Temsil ettikleri kesimlerin haklarını bile savunmayan, IMF programları karşısında teslim olmuş, düzenin kendilerine sunduğu statükoları kaybetmemek için TÜSIAD'cılarla ittifak halinde Avrupa Birliği'ni savunan kesimler.

"AB KARŞITI" görünenler:

✓ **MHP;** Türkiye tarihinin en uşak ve işbirlikçi hükümetinin ortağı, AB karşıtı görünerek bu 'imajı' silmeye çalışıyor. MHP, Avrupa'nın IMF'sine, Avrupa'nın sömürüsüne, tekellerine karşı değildir. Avrupa'nın Afganistan'a, Irak'a saldırısına karşı değildir. Ama bu görüntüyle, hem işbirlikçiliğini unutturmak, hem şovenizmi kullanmaya devam et-

mek istemektedir. IMF talimatlarını bekçi köpeği uysallığıyla yerine getirirken "ulusal iradenin" çiğnenmesine karşı tek bir çıkışı yoktur.

✓ **Genelkurmay;** Politikalarını esas olarak MHP aracılığıyla dile getiriyor. Ne ABD emperyalizmiyle, ne Avrupa emperyalizmiyle temel bir çelişkisi, çatışması yoktur; IMF'nin, NATO'nun ülkemizdeki bekçisi ve temsilcisidir. Tümünü AB güdümünde olduğu koşullarda da kendi hükmünün sürmesini istiyor; AB'yle tek sorunu bu.

✓ **Kemalistler, bağımsızlıkçı aydınlar;** Laiklik ve bağımsızlığı temel alan bir politik tutuma sahipler. Ama bunun demokrasiyle ilgisini göremedikleri için, yanlış yerde, yanlış müttefiklerle, gerçekte emperyalizme bağımlı düzenin savunucusu durumuna düşmektedirler.

Bu tasniften de, tartışmayı bu zeminde sürdürmenin yanlışlığı çok açık görülüyor. MHP'yi, Genelkurmay'ı "AB karşıtı" diye adlandırmak aslında onların işine geliyor. MHP'nin istediği de budur. Bu çarpık bakış açısıyla, MHP anti-emperyalist, ANAP da demokrasi savunucu yapılır. Öyleyse, kim ne kadar demokrasi savunucusu, kim ne kadar bağımsızlıktan yana, açığa çıkarılmalıdır.

Bunun için çok somut ölçüler vardır:

Demokrasi adına AB'yi savunanlar;

Gerçekten savunuyor musunuz demokrasiyi?

Öyleyse, Avrupa'nın bu ülkede onyıllardır demokrasi-nin yokedilmesindeki payını görmezden gelemezsiniz.

Onyıllardır ülkemiz bir kan gölüne döndürülmüştür. "Demokrasi"nin ardına sığınıp savunduğunuz Avrupa, bu ülkedeki FAŞİZMİN onyıllardır ekonomik, siyasi, askeri destekçisi değil miydi? Evren'den Özal'a, Çiller'den Demirel'e, Mesut Yılmaz'a hepsini Avrupa desteklemedi mi? Hepsini bu ülkede her türlü anti-demokratik yasayı çıkarıp, infazlarla, kayıplarla, faili meçhullerle ülkemizi zulüm ülkesi haline getirmediler mi?

Öyle soyut demokrasi savunuculuğu olmaz. Avrupa emperyalist devletlerinin bugün ülkemizde ne kadar ve nasıl bir "demokrasi" istediği çok daha açığa çıkmıştır.

F tipleri, bildiği gibi Avrupa'nın desteğinde yapıldı ve açıldı: **F Tiplerini AB adına savunuyor musunuz? 19 Aralık katliamını AB adına savunuyor musunuz?**

Hem AB'yi savunup, hem bu soruları es geçemezsiniz. AB'yi savunuyorsanız, AB'nin F tiplerinde somutlanan politikasını da savunmak durumundasınız. Bu politika, her türlü devrimci mücadeleyi, örgütlenmeyi yoketme politikasıdır. Avrupa demokrasisi, tekellerin demokrasisidir ve halka iktidar yolunu kapatmak ister.

Sizin savunduğunuz demokrasi de böyle mi?

“Bağımsızlık” adına AB’ye karşı görünenler:

Eğer gerçek bir bağımsızlık isteğindeyseniz;

ABD’ye, IMF paketlerine, programlarına, talimatlarına ne diyorsunuz?

NATO’ya, ordunun ABD’nin taşeronu olarak kullanılması-na ne diyorsunuz?

Büyük çoğunluğunuz, Genelkurmayı AB konusunda “müttefik” olarak görüyor. Bu Genelkurmay değil mi, 50 yıldır, Amerikan ve Avrupa tekellerinin ve işbirlikçilerinin sömürüsü için bu ülkede cuntaları, her türlü baskıyı yapan? Buna ne diyorsunuz?

Bağımsızlıktan yanaysanız, IMF’ye karşı mücadeleniz, IMF’nin F tiplerine karşı tavrınız nere-

de? Genelkurmayın 19-22 Aralık katliamına karşı çıkıyor musunuz?

Demokrasiyi savunuyorum deyip, AB’nin tekellerinin sömürüsüne, F tiplerine, faşist iktidarlara desteğine sesini çıkarmayanların,

Bağımsızlığı savunuyorum deyip, sadece AB’ye karşı çıkan ama IMF’ye, ABD’ye, NATO’ya karşı çıkmayanların, demokrasi ve bağımsızlık savunuculukları, sahtedir.

Onlar, demokrasi diye Avrupa mandacılığını, bağımsızlık diye, oligarşinin faşizmini meşrulaştırma peşindeki ri-yakarlardır.

Bağımsız ve Demokratik Türkiye’nin yolu, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden geçer.

Demokrasiyi ve bağımsızlığı gerçekten isteyen partiler, aydınlar ... Bağımsızlığı ve demokrasiyi birbirinden ayıranlar, büyük bir aldatma veya aldatma içindedirler. Bağımsızlığı istiyorsanız, demokrasiyi; demokrasiyi istiyorsanız, bağımsızlığı da savunmak ve bu uğurda mücadele etmek zorundasınız.

... AB’ye girmek, demokrasiye kavuşmak anlamına gelmeyeceği gibi, AB’ye girmek de, bağımsız olduğumuz ve bağımsız kalacağımız anlamına gelmez. Tartışma bilinçli ve kasıtlı olarak işte bu çarpıtmalar üzerinden sürdürülüyor.

AB’nin çok övülen demokrasisi, tekeller için demokrasidir. Biz demokrasi derken, **halkın yönettiği, halkın iktidar olduğu bir demokrasi** istiyoruz.

“Avrupa’nın refahı” ise, dünya halklarının sömürüsü sayesinde sağlanan bir refahıdır... Biz refah derken, sömürüye son verildiği bir eşitlik ve adalet düzeninden söz ediyoruz.

Demokrasi, faşizme son vermektir. Faşizmin arkasındaki güç emperyalizm ve oligarşidir. Bağımlılığın arkasın-

daki güçler de aynıdır. Bu nedenle, **emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesidir.**

Demokrasiden ve bağımsızlıktan yana olanlar, ANAP, DSP gibi düzen partilerine, TÜSİAD gibi sömürücü patronlara yedeklenmek yerine, bağımsızlıktan yana olanlar Genelkurmayla ittifak yapmak yerine, işte bu mücadelede saf tutmalıdır...

Faşizmin zulmüne, emperyalist yağma ve talana karşı mücadele, demokratlığın ve yurtseverliğin odak noktasıdır. Bu mücadelede olmayanlar, demokrat da, vatansever de değildir.

Tüm vatanseverler, tüm demokratlar; Bağımsızlıktan ve demokrasiden yana tüm halkımız;

Bağımsız ve Demokratik Türkiye’nin yolu, “AB’den ve ya AB karşıtlığından” değil, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden geçer.

Bağımsızlık için ve halkın yönettiği bir demokrasi için yıllardır mücadele eden, bu uğurda canlarını veren devrimciler varken, diğer kesimlerin bu konuda söyledikleri her şey bir istismardan öteye gitmez. Çünkü “çok istediklerini” söyledikleri şeyler uğrunda, hiç bir mücadeleleri yoktur. Bağımsızlık için, demokrasi için hiç bir bedel ödemişlerdir. Avrupa tekellerine, Genelkurmayla sığınarak elde edilebilecek bir demokrasi veya bağımsızlık yoktur.

Kendisi Kızakta Fikri Avrupa Yönetiminde

“Avrupa liderleri benim politikalarımı uyguluyor” (İrkçı faşist lider Jörg Haider)

Avusturya'daki ırkçı partinin lideri **Jörg Haider** bundan bir süre önce, iktidarı almasına rağmen Avrupa'nın demokrasi şovları, anti-ırkçılık yalanları eşliğinde kızağa çekilmişti. O günden bu yana, 11 Eylül'ün ardisıra halklara karşı ilan edilen büyük savaş halen sürüyor. Bu süreçte AB ülkeleri gerek tek tek kendi ülkelerinde gerekse de genel politikada birbiri ardisıra baskı, yasak, terör yasaları çıkardılar.

Son olarak göçmenler konusundaki politikalar kızağtaki Haider'i de konuşturdu.

Haider Yalan Mı Söylüyor?

12 Eylül sürecinde göstermelik olarak hapse atılan MHP'li faşistlerin “fikrimiz iktidarda biz içereyiz” sözlerini anımsatırcasına Jörg Haider Avrupa'nın uygulamaya koyduğu **sığınma ve göçmen politikalarının kendisini haklı çıkardığını, Avrupa liderlerinin kendi politikalarını uyguladığını** söyledi. Sadece göçmenler politikası mı? 19 Aralık'tan Filistin politikasına, 'terör listeleri'den F tiplerine, telefon-internet dinleme yasalarından 'terör yasaları'na, Türkiye faşist iktidarına, Amerikan imparatorluğuna verilen desteklere kadar Haider olsa, Avrupa'nın yaptığından çok mu farklı bir politika izleyecekti?

Tek farkları yönetenlerin resmi olarak ırkçılıkları ya da sözde demokratlıkları mı?

Bütün yabancıları düşman ilan etmekle, yasal düzenlemelerle suçlu ilan etmek, açlığa mahkum etmek, kaçak gemilerini batırmak mı, tek fark? AB zirvesinde “sığınmacılara karşı önlemler” diye yapılan tartışmalara, alınan kararlara bakmak bile **Avrupa'yı Haider'lerin yönettiğini** ortaya koymaya yeterlidir.

Haider, Avrupa görüntüsüne, tekellerin çıkarlarına bu süreçte denk düşmüyordu, bu nedenle

kızağa alındı. Ama tekellerin iktidarı Avrupa'yı yönetmeye devam ediyor.

İşte size Almanya'nın demokratlarından İçişleri Bakanı Otto Schily'nin açıklamaları!

“En İyi Uyum Asimilasyondur”

Bu sözün sahibi sıradan bir ülkenin bir bakanı değildir, Avrupa'yı yöneten zihniyetin kendisidir.

“Ben birinci dili Türkçe olan homojen bir Türk azınlığı oluşmasını istemiyorum. Türkler bizim kültür alanımızda büyümeli. Anadilleri Almanca olmalı” diyen Schily'nin Haider zihniyetinden ne farkı vardır? Ve devrimcilere yasaklar, baskılar uygulayan da işte bu kafalardır.

Kimi Türkiyelilerin de desteğiyle onyıllardır halkımızı “uyum” diye asimile etmeye çalıştılar, şimdi açık olarak ifade ediyorlar. Halkımızın emek güçlerini sömürmeleri yetmedi; beyinlerini, kültürlerini de istiyorlar. Yarın o da yetmeyecektir... Yüzyıllık sömürgeci gelenek daha fazlasını istemeye devam edecektir.

AB'cilerin Avrupası ve Haider'lerin Avrupası

Haider gerçeği görüyor, biliyor ama ülkemizdeki AB'ciler 'eşeğe altın semer' vurmaya kalkışıyor. Bu egemen sınıfların da işine geliyor. Türkiye'de MHP'yi iktidar yapanların Avrupa'yı aynı zihniyetin yönetmesinden herhangi bir rahatsızlık duymaları beklenemez. Yeter ki, tekellere hizmet etsinler.

Peki ya yalanlara inanan, neidüğü belirsiz “başka bir Avrupa-dünya mümkün” diyerek halkımızı da yalanlara inanmaya çağırınlar; onlar Haider'in gördüklerini görmüyor mu? Şimdi zaman Avrupalılık zamanı, görmemek gerekiyor. Ama bu gerçeği değiştirmiyor. Siyasetten, ekonomiye, kültüre, halklara karşı izlenen politikalara kadar her alanda Avrupa'ya yön veren Haider'lerin kafa yapısı ve politikalarıdır. Yaşayarak görmeyi beklemeyelim.

TESEV burjuvazinin düşüncelerini anketleştirdi:

Sipariş Anket

TESEV anketi, bütün ayrıntıları ile burjuvazinin aylardır süren propaganda-
larının anketleştirilmesinden başka bir anlam ifade etmiyor. Hayali bir Avrupa
tablosuna rağmen 'AB'ye girelim' diyenlerin yüzde 64 olması bile halkımızın
sömürgeciliğe 'hayır' demesidir.

Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı (TESEV)
ve Boğaziçi Üniversitesi'nin, **'Türk Halkının Avrupa Bir-
liği Üyeliğine Bakışı'** konulu anketine geçmeden önce,
ankette çıkan-çıkarılan sonuçları daha iyi anlamak için
gazetelerde yayınlanan "Avrupa Hareketi 2002" imzalı
bir ilandan alıntı yapalım:

"Sayın milletvekili,

Hangi görüşten, hangi partiden olursanız olun, eli-
nizi vicdanınıza koyup cevap verin;

Türkiye'nin üye olduğu gün milyarlarca dolar karşı-
lıksız destek almasını istiyor musunuz? Türkiye'ye yeni
yatırımlar yapılmasını, fabrikalar açılmasını, gençlere iş
imkânları açılmasını istiyor musunuz? Çiftçinin ürünü-
nün para etmesini, büyük kentlere göçün yavaşlamasını
istiyor musunuz? Çalışanların, çocukların, ailelerinin,
hayat, sağlık, emeklilik kalitelerinin yükseltilmesini ist-
yor musunuz? Türkçe'nin Avrupa'nın resmi dillerinden
biri olmasını istiyor musunuz? Türkiye'nin kötü talihini
yenip, Avrupa'nın eşit, hür, zengin, bugün ve yarın gü-
ven içinde bir ülkesi olmasını istiyor musunuz?

Karar, sizin.

İstiyorsanız, yasama dönemi, tatil demeyin; bekle-
nen yasaları çıkarın. Türkiye'yi Avrupa'ya taşıyan mil-
letvekilleri olarak tarihe geçin!"

Görüyor musunuz, AB'ye girince neler olacaktı, ne-
ler! Tek kelimeyle "ey Türkiye halkı, size cennet vaadedi-
yoruz, yeter ki, bizim yalanlarımıza inanın, bizim çıkarla-
rımızı siz de kendi çıkarınız bilin" deseler yeterliydi.

Yıllardır bu yalanları değişik biçimlerde anlattılar.
AB'ye girince hiçbir işsiz, yoksul kalmayacak propagan-
dası yaptılar, "solcu" olanına da insan hakları, özgürlük
propagandası yaptırıldılar. Avrupa gerçeğini bilmeyen
halkımızın bilgisizliğini kendi çıkarları için kullanmak
istediler. TESEV anketi de işte bu aldatma ve yönlendir-
dirmenin bir parçası.

Halk ne istiyor değil, burjuvazi ne istiyor?

Önce bir anket niye yapılır ve bugüne kadar anket-
lerin en genel karakteri nedir sorusuna cevap verelim.
Seçimlerde ya da belli bir konuda yapılan anketler bin-
lerce örnekle görülmüştür ki, halkı yönlendirmenin,
"sen böyle düşünmelisin" demenin aracıdır. Her parti-
nin anketinde kendi partisinin birinci çıkması boşuna
değildir. Bir anketin neyi amaçladığını görmek için ki-
min yaptığı/yaptırdığını bakmak yeterlidir. TESEV'i ki-
min nasıl finanse ettiği, ne işe yaradığı sır değildir.

TESEV anketi de temsil ettiği sınıfın çıkarları için
yapılmıştır. Anketin ayrıntılarında bile burjuvazinin çiz-
diği sınırlar sırtıyor. Örneğin 'idam kalksın, ama ağır-
laştırılmış müebbet olsun' tartışması burjuvazinin med-
ya aracılığıyla piyasaya sürdüğü, şovenist kesimleri 'ik-
na' etmek için uydurduğu formüllerdir. Bakıyorsanız,
ankette halkımız buna da onay vermiş! Ne sipariş veri-
liyorsa, anket onu yerine getiriyor.

Ankette, halkın doğrulara dayanarak gerçek düşün-
cesi değil, burjuvazinin halkın siyasi-ekonomik taleple-
rini kendi çıkarları için kullanması, aldatma sonucu ya-
ratılan sonuçlar vardır.

Ankete göre halkın **yüzde 64'ünün** Avrupa Birliği
üyeliğine 'evet' dediği ortaya çıkmış. İlk başta sonucun

böyle olması burjuvazinin çıkarları için gerekiyor. Yoksa böyle bir anketin de anlamı kalmıyor. Bu sonucu bir an için doğru kabul etsek bile, neden "evet" dediğinin ayrıntılarına yine ankettten verilen cevap yalan propaganda ile ortaya çıkarılan bir sonuç olduğu gerçeğini gösteriyor.

"AB'nin ekonomi, serbest dolaşım ve demokrasinin gelişmesi konusunda yararlı olacağı"nın zannedilmesi böyle bir sonucu direk etkileyen bir faktördür. Yazımın girişindeki ilan da bu nedenle çarpıcı ve yoruma gerek bırakmayan bir örnektir. Öyle bir Avrupa ki, sanki hiçbir sorunu yok. Yüzbinlerce emekçi daha geçen hafta o AB'nin sonuçlarına karşı gösteriler yapmamış, bas-ki yasaları birbirini izlemiyormuş gibi hayali bir Avrupa yaratılıp, halkın önüne konuluyor. Giresek böyle olacak yalanı uyduruluyor ve sonra da, halk istiyor anketleri ortaya çıkarılıyor. Böyle bir ortamda halk **neden** yüzde 100 oranında 'AB'ye girelim' demiyor acaba? Yoksa halkımız "refah, özgürlük, demokrasi" içinde yaşamak mı istemiyor? Yalanlar, hayaller bağımsızlık özlemini yokedemiyor, bağımsızlık olmadan demokrasinin olamayacağını halkımız deneyleriyle biliyor.

Hangi Partiler Kendi Tabanını Aldatıyor, Oy alıyor?

Anket, araştırmaya katılan HADEP'lilerin yüzde 87'si, CHP'lilerin yüzde 82'si, ANAP'lıların yüzde 80'i, DSP'lilerin yüzde 78'i, MHP'lilerin yüzde 71'i, DYP'lilerin yüzde 70'i, SP'lilerin yüzde 40'ı ve AKP'lilerin yüzde 56'sı AB üyeliğini desteklediğini söylüyor.

"Avrupa Hareketi 2002" imzalı ilanda yaratılan Avrupa hayaline hangi parti kendi tabanını en çok inandırmış, sonuçlardan belli oluyor. Niyetler, propagandalar ne olursa olsun, hangi partinin burjuvazinin çıkarlarıyla paralel hale geldiği ve bunun için kendi tabanını yönlendirdiği rakamlarla ortaya çıkıyor...

Tek Gerçek: Halk Memnun Değil

Anketin ortaya koyduğu tek gerçek Türkiye halkının hayatından memnun olmadığıdır. Burjuvazi bu memnuniyetsizliği AB politikalarında kullanmak istese de bu gerçek değişmiyor. Sadece yüzde 5'in hayatından çok memnun olduğu bir Türkiye tablosunda yalanların, illüzyonların hükmü de uzun sürmez.

Memnuniyetsizlik düzendendir. **Bu düzenin sahibi, anketin de sahipleridir.** Halka yeni hayallerle yeniden cennetler vaadediliyor. Menderes'in vaadi "küçük Amerika" idi, şimdiki Mendereslerin "küçük Avrupa"...

Ormanları da satın!

Bir milletvekili tekellere nasıl hizmet ederim diye düşünmüş taşınmış ve tam bir mirasyedi ruh haliyle ormanları keşfetmiş.

ANAP İzmir Milletvekili Işıl Saygın "**Ormanları patronlara kiralama**"yı önerdi... Bugün değilse yarın bunun da olacağı kuşkusuzdur. Hazine arazilerini satışa çıkaran devlet, yabancı-yerli ayrımı yapmaksızın topraklarımızı nasıl emperyalistlere satıyorsa, madenlerimiz, yeraltı-yerüstü bütün zenginliklerimiz nasıl talan ediliyorsa; ormanlarımızı da satar, kiralarlar.

Ancak ormanın bu ülke için ne anlama geldiğine şöyle bir bakmak, bu girişimin nasıl bir pervasızlık içerdiğini gösteriyor.

Bu ülke, onyıllardır çıkardığı her af yasasında her türlü suçu affederken orman suçlarını kapsam dışı bırakan bir ülkedir. En ağır cezalardan birisi orman suçlarına verilirdi ve halen de öyledir. Bir cinayet işlemekle neredeyse eşdeğer görülürdü bir ağacı kesmek. Hatta biraz da komik bir şekilde ağaç kesen orman köylüsünün eşeği bile cezalandırılırdı. Tabii burada devletin 'teröre karşı savaş' diyerek ormanları yakması, havadan bambalayıp yerlebir etmesinin hiçbir zaman "suç" sayılmadığına değinelim.

Şimdi tek bir "suç"la orman suçlarına son verilecek demektir. En büyük suç, bütün orman suçlarını silip süpürecek demektir. Orman köylüsü de bundan sonrasında yakacak odununu, geçimini sağlamak için kestiği ağacı tekellerin izniyle yapabilecek demektir.

Tabii, kiralayacak olanlar en başta da emperyalist tekeller olacaktır. Ağaç ve yan ürünleri sektöründe kimse söz sahibi, onlar gelip Karadeniz'in, Akdeniz'in, Doğu'nun dağlarında ormanlara şantiyeler dikecek.

Bunlar olur mu olmaz mı; göreceğiz, ancak milletvekillerinin, düzenin sahiplerinin ruh halini, uşaklıklarını göstermesi açısından Işıl Saygın sadece bir örnektir. Sıra ormanlara gelmişse **satacak ne kaldı** sorusu yakın demektir...

'NİYET MEKTUBU' AYNADIR YALANLARA BAKMAYIN!

İktidar 'Niyet Mektubu' ile IMF'ye yine söz verdi;

✓ IMF programı tavizsiz uygulanacak, dalgalı kur sürdürülecek.

✓ 45 bin 800 emekçi işten atılacak

✓ KİT ürünlerine zam yapılacaktır.

✓ Telekom'un özelleştirilmesi planı Kasım sonuna kadar onaylanacak.

✓ TÜPRAŞ ve Erdemir'deki kamu hisseleri satılacaktır.

✓ Şeker fabrikalarının özelleştirilmesine hız verilecek.

✓ Yeni yatırım yapılmayacak, ücretler sabit tutulacaktır.

✓ Bankaların sermayeleri güçlendirilecek.

✓ Ziraat ve Halkbank'ta şube kapatma süreci, Vakıfbank'ın özelleştirilmesinin önündeki engeller kaldırılacaktır.

IMF'ye borcu 29 milyar dolar olan ve bunun 17 milyar dolarını son 2,5 yılda alan oligarşinin, 1 milyar 150 milyon dolarlık yeni krediyi alabilmek için IMF'ye verdiği 'niyet mektubu' açıklandı.

Burjuva medya, IMF'nin 1 milyar 150 milyon dolarlık yeni kredi dilimini serbest bırakmasını sevinçle duyurdu, ama bunun karşılığında verilen sözlerden hiç söz etmedi.

Çünkü bu mektupta, önceki onlarçasında olduğu gibi, işsizlik, yoksulluk, açlık, yeni zamlar, yeni satışlar, haraç mezat satılan bir ülke vardı. Toplam 22 maddeden oluşan mektuptan spotlar halinde özetlediğimiz verilen sözleri bu iktidar defalarca verdi ve uyguladı. İşten atılanların sayısını hesaplamak dahi imkansız hale geldi. "Bana sıra gelmez" düşüncesi tümünden anlamını yitirdi, çünkü kitleler halinde işten atılmaları sıranın gelmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Zamlar nefes aldırılmaz, takip edilemez durumda, satışlar ise satılacak hiçbir şey kalmama yolunda hızla ilerliyor.

Tüm bu sözlerle ve alınan talimatlarla uygulanan pratiğe rağmen iktidar hala yalanlarına devam ediyor. Kimi "halkçı"lık, kimisi "milliyetçilik" oynuyor.

46 Bin İşsiz Daha

Niyet mektubuna göre, 2002 yılı Ocak ayı sonu itibarıyla toplam 45 bin 800 çıkarılması gereken 'atıl' kadro tespit edilmiş. Bu

tespiti de emperyalistlerin yaptığını daha önce yazmıştık. İktidar işten atma konusunda "kararlılığını" yineledi. Zorunlu emeklilik, akit feshi hangi yöntemle olursa olsun, 46 bin insan işlerini kaybedecek, bunun anlamı aileleri ile birlikte yüzbinlerce insanın geçimini sağlayamamasıdır. İşten atılmayan işçi, memur emekçilerin ücretlerinin sabitlenmesi ya da göstermelik zamlarla geçiştirilmesi de bu sayının çok daha büyümesi anlamına gelir.

46 bin emekçinin nasıl işten atılacağı konusunda sendikalarla da anlaşıldığı söylendi mektupta. İşbirlikçi sendikacıların durumunu artık, "işçi düşmanlığı" dahi açıklamakta zorlanıyor. Çünkü, işverene yapılan bir satışın da ötesinde, sendikacılar işverenle, devletle birlikte kararlar alıyor ve emekçilerin bütün haklarını yoketme savaşını birlikte sürdürüyorlar. Elbette ki, bunların başında Türk-İş ve onun başkanı Bayram Meral geliyor.

Zam Sözü

Dünya kupasındaki başarıyı bile zam yapmak için fırsat bilen ah-laksız bir iktidarla karşı karşıyayız. Daha geçen hafta taksi, dolmuş, şeker, tüpgaz, elektrik ve petrole zam yapıldı. İzleyin, haftasını tamamlamayacak özellikle petrole yeni zamlar gelecektir. Çünkü IMF'ye söz verdiler. Çünkü bir IMF yetkilisinin söylediği gibi, "IMF programlarını uygulamak için halkı unutmak gerekir."

IMF'ye Bağımlı Ülkede Seçim

IMF'ye bağımlı ülkelerden Brezilya'da seçimler yapılıyor. Ülkeyi yöneten IMF'ci Cardoso'nun yerine IMF karşıtı propagandasıyla işçi partisi adayı Lula'nın anketlerde önde olması nedeniyle paranın değeri 2 ayda yüzde 18 düştü, faiz oranları ikiye katlandı. Bunun üzerine krize girmek için seçime girecek **bütün adayların**; borç ödemelerini aksatmayacaklarına, faiz dışı fazlayı sürdüreceklerine, ekonomiyi rekabete açmaya devam edeceklerine dair, **IMF'ye yazılı teminat vermeleri** çözümü bulundu.

Böyle bir ülkede seçimin halkın iradesiyle olduğuna kim inanır? Sonuçta kim olursa olsun, IMF politikalarını sürdürenlerin iktidarı olacaktır.

ABD'ye Bağımlı Ülkede Seçim

Latin Amerika ülkelerinden Bolivya'da geçtiğimiz perşembe yapılan seçimler öncesinde Amerika bütün adaylara ve halka şu direktifi verdi: **Morales'i seçerseniz, (ve sosyalizm partisi adaylarını) "ABD yardımı tehlikeye girecektir."** Morales solcu bir aday ve köylülerin büyük desteğine sahip. Adayların çoğu ABD elçisinin bu müdahalesini protesto ederken, Morales, bu sayede oylarının arttığını söyledi...

Bir başka örnek de Bush'dan; **"Arafat gitmezse para yardımını keseriz."** diyen Bush, bunu daha da genelleştirdi ve **"bozulmuş bir topluma para yardımı yapmayacağız. Diğer ülkelerin de aynı şekilde davranacağını düşünüyorum."** dedi.

Her İkisi De Türkiye'de Varsa...

Brezilya, Bolivya, Arjantin ya da başka bir ülke, şu açıktır ki; Türkiye hem IMF'ye bağımlılıkta hem de Amerika'ya bağımlılıkta hiçbirinden geri kalmayacağı gibi, daha da ileridedir. Şimdi böyle bir ülkede "seçim tek çözüm" olabilir mi? Kim böyle bir oyunu halka çözüm diye sunuyorsa, yalan söylüyordur, aldatıyordur.

Seçimin çözüm olduğunu söyleyenlere, oy istemeye gelenlere halkımız şu soruları sormalıdır:

IMF'ye bağımlılığa son verecek misiniz? Nasıl?

Amerikancılığa son verecek misiniz? Nasıl?

Yalanlarına izin vermeden sorun. IMF'nin seçtiklerinin önümüze aday diye konulmadığı ve adına demokrasi denilmediği, ABD'nin tehditle, şantajla kimi seçeceğimize karar vermediği bir düzen, ancak bu düzenin tümünden değişmesi ile mümkündür. Başka bir yolun mümkün olduğunu söyleyen yalancıdır, bugün IMF'nin uşağı değilse, yarın olacak demektir.

Çözümü halk olarak biz bulmak zorundayız...

Bu iktidar halkı tümünden unuttu. Hatırladığı tek yer, hortumlanan bankaları kurtarmak için elini cebimize uzatmasıdır, zamlardır, zulümdür. İçinden ipliğe her zam IMF onayından bağımsız değildir. IMF'yle, Amerika'yla, Avrupa'yla bütün ilişkiler kesilmeden, yani ülkemiz bağımsız olmadan bu durum devam edecektir. Nasıl ki, özgürlüğümüz bağımsızlığımızla direk ilgiliyse yoksulluğumuz da direk ilgilidir. Bu nedenle bağımsızlık olmadan karnımızın doyacağını söyleyenler yalan söylüyorlar.

Bu sözleri zulüm olmadan uygulamak mümkün değildir. Bu nedenle verilen sözler arasında

halka zulümde ara vermeyeceğiz demeleri gerekirdi. Öyle de olacaktır. Bu sözlere yeni baskı yasaları, gözaltılar, sindirme operasyonları eşlik edecektir. Arjantin'de açlığa isyan edenlere kurşun sıkan politika ile ülkemizi yöneten politika arasında hiçbir fark yoktur.

"Uçurumun Kenarındaki Ülke"

Bu söz bize ait değil, emperyalist tekellerin yayını Financial Times'e ait. IMF'nin kredilerine, Amerika'nın büyük desteğine rağmen düzen krizden çıkamıyor. Bağımlılığın doğal sonucudur bu.

Satılacak hiçbir şeyin kalmayacağı bir ülke çok uzak değildir. Her borç yeni bağımlılık, her 'niyet mektubu' halkımızın daha fazla yoksullaşması, ülkemizin daha fazla tekelere peşkeş çekilmesi demektir.

Zama, Zulme, IMF'ye Karşı Örgütlenelim

Zam ve zulüm düzenine karşı örgütlenmeden ne niyet mektuplarının sonu gelir ne de zamların, işten atılmaların. Ne sendikacılar kurtarabilir bizi, ne de düzen partileri. Tek çaremiz bu düzene karşı örgütlenmektir.

'91

5 Temmuz
12 Temmuz

DÖNÜM NOKTASI

Bölüm 2

Yazı dizimizin ilk bölümünden bazı satır başlarını hatırlayalım: 1990 başları... Oligarşi, özellikle ulusal ve sınıfsal mücadelenin geliştiği bölgelere sonraki yıllarda kontrgerillanın, Susurluk'un şefleri olarak adlarını yazdıracak olan isimleri atıyor... Atamaların niteliği henüz çok net olarak görünmüyor... Bu yılın sonunda 430 sayılı Sansür, Sürgün kararı çıkarılıyor... Ortalıkta demokratikleşme, af sözleri dolaşıyor. TCK'nın 141-142. maddeleri kalkacak... O günün Türkiye'sine bakan, eğer bu ülke hakkında özel bir bilgiye sahip değilse, sadece bir kaç ay sonrasında sokakların kan gölüne döneceğini aklından bile geçirmez... Gündemdeki "Terör Yasası"yla birlikte çıkarılacak olan Şartlı Salıverme Yasası, kimilerince "Kürt sorununu çözmek için çıkarıldığı" şeklinde yorumlanıyor... Ve Nisan 1991'de "Anti-Terör Yasası" çıkarılıyor... Şartlı Salıverme'den özellikle PKK'lı tutsaklar yararlandırılmıyor, Terör Yasası, hak ve özgürlük isteyen, örgütlenen tüm kesimleri "terörist" ilan etmeye elverişli...

Sözün kısası; demokratikleşme havasının aldatıcılığı altında, Türkiye yeni bir baskı-terör dönemine giriyor... devrimci ve ulusal harekete karşı imha ve tasfiye politikası, bu dönemin temel özelliği olacak.

Türkiye'de "dünyanın tersine" esen rüzgarlar

Emperyalizm ve oligarşi neden buna ihtiyaç duyuyor? Cevabı, 1990 başlarındaki, dünya ve Türkiye tablosundadır.

Oligarşiyi ve Ame

Amerika, 1990 başlarında, oluşturmak istediği düzenin adını koymuş ve "Yeni Dünya Düzeni" sözü telaffuz edilmeye başlanmıştır. Başta SSCB olmak üzere pek çok ülkede karşıdevrimler gerçekleştirilmiş, "sosyalizmin öldüğü" ilan edilmiş, artık "soğuk savaş"ın, "iki kutupluluğun" bittiği, "barış, diyalog, uzlaşma" döneminin başladığı ileri sürülmektedir.

Tüm bu sözlerin altında söylenen ise şudur: *Zafer, emperyalist demokrasi ve kapitalizmdir, herkes buna boyun eğmelidir.*

Çeşitli ülkelerde silahlı mücadele veren örgütlerin silahlı mücadeleyi terk edip düzen içileşme yoluna girmeleri, adında "Komünist" sıfatını taşıyan partilerin isimlerini değiştirmeye başlamaları, "emperyalizmin zaferi" tablosunu tamamlayan, emperyalistlerin istediği gelişmelerdir.

İşte böyle bir dünyada, Türkiye'de "tersine" bir tablo vardır. Bir çok örgütün "**silahlara veda**" dediği bir zamanda devrimci hareketin silahlı mücadelesi yükselmekte, sosyalizm savunulmakta, Kürt ulusal hareketi kitlesel bir silahlı güç olarak varlığını sürdürmektedir.

ABD'nin ise, "yeni dünya düzeni" çerçevesinde Türkiye'ye ilişkin başka planları vardır. "**ABD'nin Ortadoğu'da oluşturmaya çalıştığı yeni düzende, Türkiye oligarşisi birinci derecede rol alıp, "2. İsrail" olma yolunda ciddi adımlar atıyor. Uluslararası hukuk kuralları hiçe sayılarak Irak içlerine, Kürt halkına yönelik operasyonlara girişilmesi ve bir tampon bölge kurulmaya çalışılması, Amerikancı iktidarın Ortadoğu batağına girdiğini göstermektedir.**"

Dünyanın büyük bölümü terken, Türkiye'de emperyalizm yükseliyordu...

Kendi gücüne güvenme, savaş sürdürmeye, cürret devrime ve sosyalizme ve emperyalizm sloganları yükseliyor, emperyalizm karşısında biat etmey

Amerikan emperyalizmini korkutan Türkiye tablosu ve 12 Temmuz

riyor.” (12 Temmuz Işığında Savaş, Düşman Ve Devrimci Mücadele broşüründen)

Dolayısıyla hem bu “aykırılığı” gidermek, hem de Türkiye’ye Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar’da yüklenecek rol açısından, devrimci ve ulusal harekete karşı imha ve tasfiye politikası, emperyalizm ve oligarşi tarafından yürürlüğe konuldu.

ABD’nin Irak’a saldırısı ve Türkiye’den yükselen ses

Bu “aykırılığın” en bariz göstergesi, ABD’nin Irak’a saldırısı karşısındaki gelişmelerdi.

ABD’nin öncülüğünde tüm emperyalistlerin birleşerek Irak’a saldırımları, Amerikan imparatorluğu altında şekillendirilmek istenen yeni dünya düzeni doğrultusunda atılmış bir adımdı. 1990-2000 döneminin emperyalist politikaları, bu saldırıyla biçimlenmiştir.

Bu noktada saldırıya karşı gösterilecek tavır da, dünya halkları açısından aynı ölçüde önemliydi ve belirleyici olacaktı.

Ama dünya genelindeki tablo, bu saldırıya karşı, güçlü bir direnişi ortaya çıkaracak durumda değildi; yukarıda da değindiğimiz gibi, ateşkesler, silah bırakmalar, isim değiştirmeler, barış görüşmeleri birbirini izliyordu.

İşte ülkemiz böyle bir dünyaya tablosunda, bir anda öne çıktı. Emperyalist savaşa karşı en kitlesel ve sürekli gösterilerin yapıldığı yerlerin başında geliyordu. Aynı dönem, CNN’e sık sık bağlanarak emperyalist savaşa karşı tepkileri aktaran

“ilk özel televizyon Star” haberlerinde, herkes, ABD’ye karşı devrimci şiddet eylemlerinin gerçekleştirildiği üç yerden birinin Türkiye olduğunu görüyordu.

Solun büyük kesiminin ve Kürt milliyetçi hareketin sessizliğine, hatta savaş karşısında yanlış tutum almasına rağmen devrimci hareket “**Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri**”yle kitlesel muhalefeti örgütlüyor, kitle gösterilerinin yanında emperyalist hedeflere karşı onlarca silahlı eylem gerçekleştiriliyordu.

Bu, Türkiye’yi savaşa doğrudan sokmak isteyen Özal Hükümeti’nin ve ABD emperyalizmin planlarını bozan bir gelişmeydi.

Aynı dönemde Dev-Genç’in 6 Kasım boykotu, gençliğin emperyalist savaşa karşı genel eylemine dönüşüyor, Kürt milliyetçi hareketin ABD karşısındaki “hesaplı” tavırsızlığına, hatta bu savaşı “fırsat” sayan hesaplarına karşın, Kürt halkının mücadelesi kepenk kapatmalarla, büyük kitle eylemlerine dönüşerek sürüyordu.

Kısacası, emperyalizmin tarihe gömdüğünü iddia ettiği **devrim** ve **sosyalizm** düşüncesi, bu ülkede gücü kararlılığıyla ayakta idi.

“Doğu”da insansızlaştırma; “Batı”da infaz ve kayıplar

Saldırı, Doğu’da Kürt milliyetçi hareketin gerilla savaşına, devrimci hareketin mücadelesinin geliştiği tüm diğer bölgelerde de, devrimci hareketin mücadelesine göre şekillenecekti.

“Insansızlaştırma”, yoketme saldırısının Kürt milliyetçi hareketine karşı başvurduğu ana yöntemlerden biri oldu. “Stratejik köyler” projesi, ilk defa bu dönemde açık ve kapsamlı olarak Kürt **sınır bölgelerinde** uygulanmaya başlandı. Özellikle Suriye ve Irak sınırındaki köylerde yaşayan Kürtler, zorla daha iç bölgelerde biraraya toplandı. Uygulama sınır bölgelerindeki bir çok aşireti kapsayarak, sınır boyları büyük ölçüde insansızlaştırıldı.

Öncelikli amaç, gerillanın sınırdan giriş çıkışı-

nünde sessizlik hüküm süren emperyalizme karşı mücadele

yeniler, emperyalizme karşı hareket edemeyenler, silahlara, da ederken, devrim ve sosyalizm... Türkiye’de emperyalist devrimciler vardı!

nı zorlaştırmaktı. “İnsansızlaştırma” politikası, bunun ardından iç bölgelere yöneldi. Gerillanın etkisinin, örgütlenmesinin yoğun olduğu yerlerde **köy boşaltma, yakma, sürgün** uygulamaları giderek yaygınlaştı. Göç ettirme özel bir politika haline geldi.

Korucuların örgütlenmesi, Hizbullah’ın kont-ra savaşı için hazırlanması da aynı dönemin politikalarıdır. 1991 Temmuz’u, yıllarca Doğu ille-rinde, ilçelerinde sokağa çıkmayı imkansız hale getirecek faili meçhullerin de başlama işaretiydi aynı zamanda.

Yeni Dönemin “İlk Kayıp”ı: Devrimci Sol savaşı Yusuf Erişti 14 Mart 1991 sabahı bir arkadaşıyla buluşmak üzere gittiği İstanbul Belgradkapı’da saat 8.20 civarında İstanbul Siyasi Şube polisleri tarafından gözaltına alındı. Ve bir daha ondan haber alınamadı. Gayrettepe’ye götürülmüştü, orada onu görenler vardı. Ama polis hiç bir zaman kabul etmedi gözaltına aldığını. Yusuf Erişti, gözaltında kaybedildi!

Türkiye’de ilk kayıp değildi Yusuf Erişti. Ama olanlar, süreklileşmiş, sistemleşmiş bir kaybetme politikası halini almamıştı henüz. 1980-90 arası bilinen kayıp sayısı 10 civarındaydı.

Ama Yusuf Erişti’nin kaybedilmesiyle başlayan süreç, artık kaybetmenin sistematik bir biçimde, CIA’nın Latin Amerika ülkelerinde uyguladığı tarzda uygulanmasının başlangıcıydı. Kayıpların sayısı, kısa sürede, yüzleri, 500’leri bulacaktı.

İnfazlar: İzmir’de 9 Nisan 1991’da Faruk Bayrakçı ve Olcay Uzun’un, Mayıs ayında İstanbul Hasanpaşa’da Hatice Dilek ve İsmail Oral’ın infaz edilmeleri, yeni sürecin diğer bir terör yön-

teminin ilklerindendi... 26 Haziran’da bu defa katledilen ise İstanbul, Beşiktaş-Yenimahalle’de Devrimci Sol savaşçısı Perihan Demirer’di. O da 20 dakika süren bir operasyondan sonra çatışma sonucu “ölü ele geçiriliyordu”. Onu 4 Temmuz’da İstanbul, Avcılar’da iki kişinin Kürtçe konuştukları ve Kürtçe şarkı söyledikleri için polis tarafından katledilmesi izledi. 5 Temmuz’da Vedat Aydın kaçırılarak katledildi, 10 Temmuz’ta Vedat Aydın’ın cenaze töreninde kitle katliamı gerçekleştirildi. Saldırı tırmanıyordu.

Ve 12 Temmuz...

10 Temmuz’da Diyarbakır’ı kana boğan ölüm mangaları, 12 Temmuz’da İstanbul’da işbaşındaydı. Diyarbakır’da, Doğu’da olanları kendilerine “uzak” görenler, 12 Temmuz katliamıyla birlikte, “oluk oluk akan kan”ın sandıkları kadar uzaklarında akmadığını gördüler. Sorun sadece “Kürt sorunu”, sadece “Güneydoğu’daki savaş” değildi. Oligarşinin tüm halkı sindirme, devrimcilerden, silahlı ulusal güçlerden başlayarak tüm muhalif güçleri imha veya tasfiye etme politikası, ülke çapında yürürlükteydi.

İstanbul savaş yeriydi o gün. Semtler, sokaklar kuşatılmış, sokağa çıkma yasakları ilan edilmişti. İstanbul’da dört ayrı yerde, Dikilitaş, Bal-

Devrimi ve sosyalizminin büyük bedeller ödeyior 12 Temmuz.

Bu her zaman böyleydi tük bedeller daha büyük, z

Bu koşullarda devrim sağlam bir ideolojiye, eğil olmaksızın ve tüm bunla ödemeyi göze almaksızın

Bir “Başlangıç” Olarak 5-12 Temmuz

1991, oligarşinin politikalarını yakından izleyen hemen herkesin gördüğü veya en azından süreç iyice belirgin hale geldikten sonra adını koyduğu bir dönemdir. Oligarşinin bu politikaları, o dönem “topyekün savaş”, “kırli savaş” gibi çeşitli isimlerle adlandırıldı. Tanımların eksikliği fazlalığı bir yana, ama yeni kavramlara ihtiyaç duyulması, sözkonusu olanın en azından o güne kadar-kilerden belli açılardan farklı olduğunu da gösteriyordu.

Buna o zaman dikkat çekenlerden biri Yalçın Küçük’tü. 5-12 Temmuz katliamlarını, oligarşinin iç savaşı

başlatması olarak değerlendirmişti. “İç savaş” konusunda yanlış bir tanım yapıyordu belki, ama o da 1991 Temmuz’uyla artık yeni bir dönemin kapısının açıldığını tesbit ediyordu. Yıllar sonra burjuva yazarlar da aynı noktaya vurgu yapacaklardı: “Vedat Aydın cinayeti bir şeylerin başlangıcıydı aynı zamanda. Vedat Aydın’ı yüzlerce, daha doğrusu iki bine yakın faili meçhul cinayet izledi. Sanki görünmeyen eller bir düğmeye basmış ve yeni bir politikayı hayata geçirmişti. Bu yeni politika insafsızca uygulanıyordu.” (İsmet Berkan, 26 Ocak 2001 Radikal)

Ama Türkiye solu, büyük bölümü itibarıyla bu “dönüm noktası”nı görmekten de, anlamaktan da, adlandırma-

savunmanın ve zaferi kazan-
mayı gerektirdiğini gösteri-

. Ama 1991'den itibaren, ar-
tık daha büyük olacaktı.

İş ve sosyalizmi savunmak,
ip bükülmez bir inanca sahip
larla birlikte büyük bedeller
mümkün olmayacaktı.

mumcu, Nişantaşı ve Yeni Le-
vent semtlerinde ev ve işyer-
lerine yapılan baskınlarda içle-
rinde önder kadroların da ol-
duğu 10 Devrimci Sol'cu kat-
ledildi.

Katliam ABD başkanı
Bush'un (şu anki ABD Başka-
nı'nın babası olan Bush'un)
Türkiye'ye ziyaretinin hemen
arifesine denk getirilmişti. İş-
birlikçi iktidar, emperyalizmin
bekçiliğini nasıl büyük bir "ka-
rarlılıkla" yerine getirmekte
olduğunu, Bush'a ve ABD'ye
verdikleri "değeri" göstermiş
oluyordu. Saldırı, tamamen
"imha"ya yönelikti. Hedef alı-
nan 4 yerde bulunanları sağ
olarak yakalamak için hiç bir
şey yapılmamıştı; kimliklerini
dahi bilmedikleri halde, hepsi-
nin infaz edilmesi baştan ka-
rarlaştırılmıştı. İstanbul'dan
iki gün sonra da Ankara'da iki
Devrimci Sol'cu daha infaz
edildi.

rafçılar kontra örgütünün elemanları haline geti-
rildi. **Hizbullah**, bir kontra gücü olarak kullanıl-
maya başlandı. Sonraki yıllarda "**Susurluk**" olarak
adlandırılacak olan kontrgerilla örgütlenmesi,
"**ülke çapında yönetime el koymuştu**" kısıcası.

Halkın yükselen mücadelesi karşısında kontr-
gerilla örgütlenmesi ve politikaları, askeri ve si-
yasi düzeyde yetkinleştirilmiş, MGK aracılığıyla
ülke yönetiminin temeli haline getirilmişti.

"**Polisimizin elini soğutmayın**", "**destek verenlerin
listesi cebimizde**" türü sözler, artık uluorta söyleni-
yor, infaz, katliam, işkence, kayıp ve faili meçhuller,
devletin en üst organları tarafından "**üstleniliyordu**".

12 Temmuz katliamına ilişkin Adli Tıp rapor-
ları şöyle diyordu: "**Ölümlerin patlayıcı madde
infilakına bağlı olarak oluşan metalik cisim yara-
lanması... ve bitişik mesafeden (yakın) açılan
ateş sonucu kurşun yaralanmasından meydana
geldiği**" tesbit edilmiştir.

Ama artık bu tür raporların da hiç bir hükmü
olmayacaktı. "Yargı" da kontrgerilla politikaları-
na tümüyle uydurulacak, katliamcılarının ellerini
tutan hiç bir şey kalmayacaktı.

12 Temmuz, 16-17 Nisan, Bahçelievler, Be-
şiktaş ve tüm katliamlar, Sivas, Gazi, Ümraniye,
1 Mayıs 96 katliamları, Buca, Ümraniye, Diyar-
bakır hapishanelerindeki katliamlar, bunların tümü
bu dönemde gerçekleştirildi.

Peki bu dönem kapandı mı?

Sürecek

3. bölüm: 1991'den bugüne
"Oligarşinin halka karşı
topyekün savaşı" bitti mi?

Ölüm mangaları...

mangaların hukuku ve Susurluk

Halka karşı savaşın bu döneme uygun araçla-
rı, aktörleri belirginleşiyordu artık. **Ölüm manga-
ları** oluşturuldu. **Koruculuk** uygulaması başlatıldı.
JITEM'le kontra faaliyetleri üst aşamaya çıktı. **İti-**

lar bir yana, emperyalizm oligarşinin yeni saldırı politi-
kalarına cevap vermekten de uzaktı.

Emperyalizmin saldırılarının dünya ve ülkemiz açı-
sından taşıdığı anlamı görememek, birinci büyük zaafı.
Bu zaaf, ABD'nin Irak saldırısı karşısında tüm vehame-
tiyle ortaya çıktı. Emperyalist saldırıya karşı devrimci
bir tutum geliştirilemedi.

Ama daha önemlisi, içeride, ülkedeki infazlar, kayıp-
lar, faili meçhuller politikası karşısındaki tavirsizlikti.

Sendikalarından DKÖ'lere, reformist solun hemen ta-
mamı, bunu "PKK'nin veya Devrimci Sol'un sorunu"
olarak gördüler.

Infazlar, onlara göre, "**polisle Devrimci Sol arasın-
daki düello**"dan ibaretti.

Ne infazların, kayıpların kitlelere yönelik yanını tah-
lil ediyor, ne de "demokrasi mücadelesi çerçevesinde"
de olsa bunlara karşı bir tavır geliştiriyorlardı. Adeta
herşey dışlarındaydı.

Türkiye solundaki ayrışma, işte esas olarak bu sü-
recin ürünüdür.

1 Mayıs'larda, 1990, 2000 ölüm oruçlarında karşı-
mıza çıkan saflaşma, 1991'in infazlarının, kaybetmele-
rinin, faili meçhullerinin yarattığı bir saflaşmadır.

Halktılar...

Onları tanımak, hayatı kavramaktır Onları anlamak, kavgayı öğrenmektir

Nice badireler atlattılar, nice engeller aşıldılar. Yorulup geride kalan kişilere de, örgütlere de dönüp bakmaksızın devam ettiler yürüyüşlerine. Onlar varsa, orada örgüt de vardı, mücadele de.

12 Eylül'ün zulüm rüzgarlarını yaşadılar; ama o rüzgarlar savuramadı onları. 12 Temmuz şehitlerinin bir çoğu, cunta yıllarının bir bölümünde, tutsaktılar. Hapishanelerde baskıyı işkenceyi, teslim alma politikalarını yaşadılar. Hep direniş saflarındaydılar.

1990 başlarının karşı-devrim rüzgarlarına göğüs gerdiler bir dönemde de. Yıllanmış örgütler ve eskimiş tüfekler, dayanamazken bu rüzgarın önünde, onlar, 1970'lerin başından beri bayrağı taşıyanlarıyla, 80 sonrası bayrağa sarılanlarıyla, dimdik durdular bu rüzgarın karşısında.

Eskilik, yenilik, kuşaklar, öğretmenlik ve öğrencilik, kurmaylık ve neferlik, eridi onların kavgasında, birbirinin içine girdi.

Nazmi Türkcan'ın tutsaklığı 1983'te sona erdi. Her köşe başında askerlerin dikildiği, darağaçlarının kurulduğu o dönemde, çıkar çıkmaz, gençlik örgütlenmesinde yerini aldı. Niyazi Aydın'ın dışarı çıktığı koşullarda (1985), dışarıda tam bir kor-

ku, yılgınlık, örgütsüzlük ve kaçış hakimdi. O bir kurmay olarak bu koşulları değiştirmenin taşlarını dösemeye başladı sabırla. Eğer Türkiye'de 1980'lerin sonu "mücadele-nin yeniden geliştiği yıllar" olarak tesbit ediliyorsa, o bu tesbiti yapanlardan değil, bu tesbiti mümkün kılan yaratıcı-lardan biriydi.

İbrahim İlçi, Cavit Özkaya, Bilal Karakaya, Hasan Eli-

Halk için yaşadılar...

uygun 1987-88'li yıllarda dışarı çıkarlar. Koşullar fazla değişmemiştir. Ama **onlar koşulları değiştirecektir.**

Buluthan Kangalgil, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coşkunırmak ise, cunta sonrası mücadele içinde yer alan genç militanlardır. O yıllarda onlar "*herkesin gittiği yönün tersine gitme*" cüretini göstermişlerdir.

Bu yüzden onların özgeçmişleri, sadece bir özgeçmiş olarak değil, her koşulda devrimciliğin, karşı-devrim rüzgarları nereden eserse essin, devrim yolunda yürüye-bilmenin dersleri olarak okunmalıdır.

Onların özgeçmişleri, ve şehit düşmeleri, devrimci mücade-lenin bedeller ödemeyi gö-ze almaksızın sürdürüle-meyeceğinin ve geliştirile-meyeceğinin dersidir.

Oligarşinin imha saldırı-sı, 12 Temmuz'la yeni bir bo-yuta ulaşıyordu.

Amerika'nın, amerikancı hükümetin kararıyla dü-zenlenmişti katliam.

Niyazi Aydın, Cavit Özkaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcan, Zeynep Eda Berk Dikilitaş'ta bir büroda; İbrahim Erdoğan, Yücel Şimşek Balmumcu'da bir evde; İbrahim İlçi, Bilal Karakaya Nişantaşı'nda bir iş yerinde, Ömer Coşkunırmak Levent'te bir büroda katledildiler.

Aynı saldırı operasyonunun devamı olarak, 14 Temmuz'da Ankara'da Buluthan Kangalgil ve Fintöz Dikme katledildi.

Onların hepsini tek cümleyle anlatmak gerekirse, şu söylenebilirdi: **Atılımın mimarları, önderleri, emekçileri, kadro ve savaşçılarıydılar.** Katliamcılar, tek bir yerde yalvaran, teslim olan, ellerini havaya kaldıran bir Devrimci Solcu göremedi karşılarında. Bombalar, kurşunlar altında, dillerinde sloganlarıyla şehit düştüler.

Faşizmin zulmü ve emperyalizmin karşı-devrimci propaganda rüzgarları altında, "cesaret, daha fazla cesaret" diyerek, "daha hızlı koşmalıyız" diyerek dünyanın Türkiye'sinde mücadeleyi geliştirme cüretini, siyasi becerisini gösterenler, son anlarıyla da yeni değerleri miras bıraktılar.

Geriye, "Yoldaşlar Bizi Aşın" şiarını bıraktılar.

"Bize Ölüm Yok" da onların mirası oldu.

Savaş gerçeği, somutlaştı herkesin beyninde.

Direnilecek, savaşılacak, kayıplardan, zulümden korkmada yürünecekti; herşeye ve herkese rağmen.

Halk için öldüler...

NIYAZI AYDIN: Devrimci yaşamı, hareketin tarihiyle özdeşir. Yoldaşlarının deyişiyle, hareketin her taşında, her tuğlasında ve bu taşla, tuğlayla yükselen her duvarda emeği vardır.

1970'li yılların başlarında katıldı kavgaya. 12 Eylül öncesi Kürdistan Komitesi'nde görev üstlendi. Cunta sonrası şehit ve tutsak yoldaşlarının ardından yeni oluşturulan Merkez Komite'nin siyasi sorumluluğuna atandı. 1981 Kasım'ında tutsak düştü. 90 gün süren işkencele-re karşı direndi. Tutsaklığı da elbette direniş çizgisi-neydi.

1985 yılında tutsaklığı sona erdiğinde, hareket ricat sürecini yaşamaktadır. Bu sürecin sorumluluğunu üstlenir. Bir çok şey, yoktan varedilir. Atılım sürecinin arkasında onun emeği vardır.

İBRAHİM ERDOĞAN: Sivas'lı bir Kürt ailesinin çocuğudur. 1969'da başlar devrimci mücadelesi. 1991'e kadar kesintisiz sürer. 12 Mart, 12 Eylül cuntaları O'nu yolundan döndüremez. Tutsak düştüğünde eşine (2001 14 Temmuzunda ölüm orucu direnişinde ölümsüzleşen Sevgi Erdoğan) ve 1.5 yaşındaki çocuğuna gözleri önünde işkence yapılmasına karşın ağzından tek bir kelime çıkmaz... 1984 Ölüm Orucu gönüllüsü olarak yoldaşlarıyla birlikte bedenini 75 gün ölüme yatırır.

1990'da bir özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verdikten sonra, hareketin kır gerillasını yaratma sürecinde önemli sorumluluklar üstlendi. Kır Gerilla Sorumlusu olarak ülkeye döndü.

İBRAHİM İLÇİ: 1974'ten itibaren gençlik mücadelesinin, anti-faşist mücadelenin içinde yer aldı. 1977'de Beşiktaş'ta faşist bir odağın dağıtılması eyleminde tutsak düştü. İşkencelerde sır vermez ve bu tavrıyla siyasi arenaya henüz çıkan devrimci hareket'in insanlarına örnek olur.

Cunta yıllarında bir hapisneden diğerine sürgün edilir. Hapishaneler değişir, ama direnişteki yeri değişmez. Tutsaklığı sona erdikten sonra Devrimci İşçi Hareketi'nin sorumluluğunu üstlendi.

CAVİT ÖZKAYA: Devrimci mücadeleye Çanakkale'nin Bayramiç İlçesi'nde, lise yıllarında katıldı. İstanbul'da giderek gelişen mücadele içinde daha ileri görevler üstlendi. Cunta yıllarında yılgınlığın kol gezdiği günlerde o görevlerinin başındaydı. Tutsak düştü. 1984 Ölüm Orucu'nda 2. ekipte yer aldı. Tutsaklığının sonunda, yeni görevler için hazırды. Silahlı Devrimci Birliklerin örnek komutanlarından biri oldu. Şehit düştüğünde Askeri Komite üyesiydi.

HASAN ELİUYGUN: Ordu'nun Fatsa ilçesinde başlar onun mücadelesi. '80 öncesi anti-faşist mücadelenin militanlarından. 1981'de tutsak düşer. Sekiz yılı geçer tutsaklıkta ve direnişlerde. Çıkar; yeniden sarılır silahına. 1988'de devrimci bir kamulaştırma eyleminde çıkan çatışma sonucu yeniden tutsak düştü. İşkencehaneden düşmanı yenerek çıktı. 1990'da yeniden

Ölümsüzleştiler...

dışarı çıktığında yeni görevlere sarılır. Akdeniz Bölge Komitesi'nde görev alır bir süre. Askeri Komite'de önce Aday Üye sonra üye olarak halkın silahlı savaşını örgütleme görevini omuzladı.

Kızılderelerin soyundan geldik. Yeni Kızıldereler yaratarak devam ettik. Tarihimizin tanık olduğu en büyük direniş destanlarını yarattık. Zulüm karşısında fedalarla destana yeni sayfalar ekledik. Bu kavgaların uzağında icazet altında “sosyalistlik, komünistlik” edebiyatı yapanlar, ancak romanlarda okuyabilecekleri bu kahramanlıkların

yaratıcılarına hala “küçük-burjuva” diye burun kıvırmaya devam ettiler. 32 yıldır Kızıldere’den gelip 12 Temmuz’ları, 16-17 Nisanları, ölüm orucu direniş destanlarını yaratan çizgi, her büyük kavgada ezdi geçti bunları, ezip geçmeye devam ediyor... Çünkü destan devam ediyor.

NAZMI TÜRKCAN: Erken yaşta katılır kavgaya. Orta-okulu henüz bitirmiştir. 12 Eylül sonrası tutsak düşer. 1983’te tutsaklığı sona erdiğinde gençlik mücadelesinin örgütlenmesinde aktif olarak yer alır. 1988’de yine tutsak düşer, yine işkencecileri ve zulmün duvarlarını yenilgiye uğratarak, 1990’da tahliye olur.

İlk dönem Ege Bölgesi’nde sorumluluklar üstlenir, daha sonra Askeri Komite Adayı ve ardından Komite Üyesi olarak sürdürür mücadelesini.

FİNTÖZ DİKME: 1978’de bir liseli olarak devrimci mücadeleye katılır. 1980 öncesi bir süre tutsak kalır. Özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz yeniden gençlik mücadelesi içerisinde yer alır. 12 Eylül cuntası döneminde bir süre yurtdışında kalır. Avrupa’da da örgütlü mücadele içindedir ama en büyük isteği ülkeye dönmektir. Sonunda dönmeyi başarır ve bir savaşçı olarak yerini alır.

BULUTHAN KANGALGİL: ‘80 sonrası gençlik mücadelesi içerisinde yer aldı. 1989 1 Mayıs’ında Taksim’i zorlayanlardan, 1990 Yıldız İşgali eyleminde aktif olarak yer alanlardan biridir. Bu nedenle bir süre tutsak da düştü. Tahliye olduktan sonra, hep istediği yerde, silahlı birliklerdeydi. 14 Temmuz’da Ankara’da, polis kuşatmasında, ayrılmaz özellikleri olan devrimci yaratıcılığının ve militanlığının son örneğini sergileyerek, son anında katiller sürüsüne bir darbe daha vurarak şehit düştü.

BİLAL KARAKAYA: 1980 öncesinin anti-faşist mücadelesinde yer alarak başladı devrimciliğe. Aynı dönemde örgütlü oldu. Cunta döneminde 12 Eylül zindanlarında sürdürdü mücadelesini. Çıktığında dışarıdaki kavgaya kaldığı yerden devam etti. 12 Temmuz’a kadar olan dönemde, her devrimci şiddet eyleminde onun bir biçimiyle emeği vardı. Mütevazı bir devrim emekçisi olarak tarihimize adını yazdı.

ZEYNEP EDA BERK: 80 sonrasının ağır baskı koşullarında, devrimciliği tercih edenlerdendir. Gençliğin akademik demokratik mücadelesi içinde devrimci hareketle tanıştı. Öğrenimini bırakıp, her şeyini, tüm zamanını

devrimciliğe adadı. Kısa sürede Devrimci Hareket’le bütünleşir. Son olarak askeri bir üssün kurumsallaşmasında görevliydi.

YÜCEL ŞİMŞEK: Dersim’li bir Kürt ailenin çocuğudur. 12 Eylül sonrası devrimci gençlik hareketi içinde devrimcileşti, gelişti. İnşaat Fakültesi Öğrenci Derneği’nin kurucuları arasında yer aldı. Okulu bitirdikten sonra devrimci faaliyetlerini İnşaat Mühendisliği Odası’nda sürdürdü. Son olarak illegal örgütlenme içinde çeşitli görevler üstlendi.

ÖMER COŞKUNIRMAK: Ömer de, 12 Eylül sonrası gençlik hareketi içinde yetişen devrimcilerden biridir. Okul sonrası Mühendis Odası’nda Devrimci Hareket adına örgütlenme çalışmalarına katıldı. 1989 yazında illegal örgütlenme içinde yer aldı. Büro örgütlenmesi ve çeşitli teknik konuların geliştirilmesinde sorumluluk aldı.

Oligarşi, onları katlettiğinde, “bitirdik” diye ilan etti. Başkaları da bittiğimize kanaat getirdi; daha sonra defalarca tekrarlanacağı gibi. En son 19-22 Aralık’ta bir kez daha tekrarlandığı gibi.

Bitmedi devrim mücadelesi.

Çünkü devrimci mücadele ve devrimci hareket, tarihsel, siyasal, sosyal koşulların bir ürünüydü. Çünkü devrimci hareketin stratejik tesbitleri, her dönem öznel, nesnel koşullar açısından geçerliliğini ve gerekliliğini koruyordu. Ne şiddet karşıtlıkları, ne terör demagojileri, ne legalizm tercihleri, bu gerçekleri değiştiremezdi ki!

Değiştiremedi. Değiştiremediği için, devrime gebe Türkiye’de, devrimci hareket bitmedi.

Yavaşlayarak, hızlanarak, zorlu devrim yürüyüşü sürüyor ülkemizde. 12 Temmuz şehitlerimizin sesleri kulaklarımızda, öğrettikleri beyinlerimizde. Bedeller ödeyerek ve buna rağmen, devrim ve sosyalizm iddiasını sürdürerek, “Bize Ölüm Yok”un yeni mısralarını yazıyoruz.

Siyonist Likut Parti Üyesi Bush'un Konuşması

Mahir El Yousfi

(Filistinli Gazeteci, Yazar)

Filistin halkından ve de Arap kitlelerinden kimse, Amerika Başkanı George Bush'un konuşmasına şaşırmadı. Konuşmada koyduğu düşüncelerin özü, İsrail şartları idi. Hatta Siyonist politikaları tamamıyla **sahiplendi**; yani **tarafli olmakla yetinmedi**. Amerikan Yönetimi, politikalarında mantıki bakıştan uzaktır ve Filistin'deki gerçekleri yok saymaktadır. Hala da Siyonist savaş suçlularının politikalarını sahiplenmektedir. Hala Filistin halkına yapılan saldırıları, davasının tasfiye edilip silinmesini ve bu davanın özünün yok edilmesini teşvik etmekte ve de ortak olmaktadır.

"Geçici Filistin Devleti" denen ABD düşüncelerinin ne olacağını merak edip, Bush'un konuşmasına bel bağlayanları uzun süre belettikten sonra yapılan konuşmayı Filistin Yönetimi ve de bazı resmi Arap düzenleri selamladılar. İsrail'deki savaş hükümeti de hoşnut oldu. Bush, sunduğu ABD perspektifiyle Filistin Halkını şaşırtmamakla kalmadı, aynı zamanda pratiğin de ispatladığı gibi kendisi ve Amerikan Yönetiminin bu çatışmada Siyonist Varlığın tarafını tuttuğunu ve Şaron hükümetinin fiilen ortağı olduğunu gösterdi. Direnişçi Filistin güçleri ve partileri Amerika'nın tutumunda tarafsız olacağına ya da dengeli bir tavır alacağına ya da temiz bir arabulucu vb... olacağına bel bağlamadılar. Halk Cephesi de dahil bu güçlerden hiç biri Amerika'nın bölge politikasının adil olacağına bir gün bile inanmadılar. Amerikan Yönetimi, adaleti kesinlikle bilmez. Kendisi, Siyonist politikanın fiili ortağıdır. İsrail güvenliğinin pratikteki arabulucusudur. Bütün Arap bölgesinde kendi sömürgeci, kolonyal çıkarlarını garantiye alacak şekilde İsrail'e vekaleten güvenlik görevini yerine getirmektedir. Konuşma irdelendiğinde Filistin davasının tamamen tasfiyesini amaçlayan çok tehlikeli ve önemli konular ortaya çıkmaktadır. Bunlar:

1- ABD, kendi üstenci mantığı çerçevesinde kendini uluslararası hukukun yerine koymak istiyor. **Sanki halkların kaderini belirleyen bir kral ve tek merci...** Filistin halkının meşru haklarıyla ilgili uluslararası kararları yok etmeye çalışıyor.

2- Oslo felaketi sonuçlarında da olduğu gibi

tecrübeler göstermiştir ki, Filistin davası sürekli olarak lokal ya da geçici çözümlere çarpmaktadır. Filistin davası, uluslararası adalete gereksinim duymaktadır. Bu da ABD bakışında ve ABD Yönetiminin politikasında yoktur. Sebebi de ABD'nin, İsrail tarafına olan mutlak eğilimi ve Filistin halkına karşı saldırıya ortaklığıdır. ABD Yönetimi, çatışmanın ana taraflarından biri gibi davranmaktadır. Aralarındaki stratejik ittifaka göre de İsrail'in güvenliğini savunmakla yükümlü davranmaktadır.

3- Bush'un konuşması, Filistin halkına karşı başlattıkları savaşı ve saldırıyı tamamlamaları için Siyonist savaş suçlularına yeşil ışık yakmıştır. Şaron, Filistin şehirlerine daha çok saldırması, suikast ve yıkım politikalarını arttırması noktasında teşvik edilmiştir.

4- Bush konuşmasında, Filistin halkının kendi ulusal önderliğini seçme iradesine saygı göstermiştir. Aksine başa, ulusal önderlerin değiştirilmesi ve tavizkar önderlerin dayatılması konulmuştur. Amaç, işgalin süresini uzatmak, Şaron'a Filistin toplumunun alt yapısını yıkması, koruyucu duvar inşaatının tamamlanması, bir emrivaki olarak kolonilerin apartheidlerin dayatılması, Filistin şehirlerinin ve köylerinin daha da sıkıştırılıp kapatılması için gereken zamanı vermektir.

5- Amerikan Yönetimi, gündeminin önceliğine Filistin direnişini ve intifadasını hedeflemeyi, güçlü bir darbe vurmayı, tasfiye etmeyi ve terörize etmeyi koymuştur. Filistin Halkı ise, ulusal hedeflerini gerçekleştirecek örnek bir aracı ve umudu, direnişte görmektedir.

6- Bush'un konuşması, Arap konuşmasına ve Arap girişimine(*) bir çeşit aşağılama içermektedir. Arap Devletleri Birliği'nin, barışı stratejik seçenek kabul edip sunduğu her şeyi hafife almıştır. Konuşma, İsrail'le ilişkileri doğallaştırma(**) yarışına, politik görüşmelerden

Halk Cephesi de dahil bu güçlerden hiç biri Amerika'nın bölge politikasının adil olacağına bir gün bile inanmadılar. Amerikan Yönetimi, adaleti kesinlikle bilmez. Kendisi, Siyonist politikanın fiili ortağıdır. İsrail güvenliğinin pratikteki arabulucusudur. Bütün Arap bölgesinde kendi sömürgeci, kolonyal çıkarlarını garantiye alacak şekilde İsrail'e vekaleten güvenlik görevini yerine getirmektedir. Konuşma irdelendiğinde Filistin davasının tamamen tasfiyesini amaçlayan çok tehlikeli ve önemli konular ortaya çıkmaktadır.

ve İsrail'e işgal ettiği topraklardan çekilme çağrısı yapmaktan öncelik vermektedir.

Kuşkusuz, Bush, konuşmasında Filistinlilerin çektiği acılardan bahsederken Amerika'nın ne kadar kurnaz ve sahtekar olduğunu bütün çıplaklığıyla sergilemiştir. Bu acıların sebebi işgalden, bu işgalin Filistin toplumunu ve ulusal kurumlarını yıkmaya devam etmesinden bahsetmekten kaçmaktadır. Filistin halkının ve Arap kitlelerinin Bush'un konuşmasına karşı yaptıkları büyük kınamalardan sonra açığa çıkmıştır ki, işgal sürdüğü müddetçe Filistin halkı, **direnış seçeneğine** sarılmaya devam edecektir. Halkımız kendi ulusal haklarına bugün daha bir azimle sarılmaktadır. Sonuçta bizim değerlendirmemize göre, bu Amerikan politikasının amacı Siyonist Varlığı girdiği çıkmazdan kurtarmak ve Şaron politikalarını desteklemektir. Bir İsrail gazete-

si, Bush'un konuşmasını değerlendirirken aşırı sağcı Likut Partisi üyesi olabilecek vasıflara sahip olduğunu söyledi. Bütünü üsttenci, emreden, ona buna sıfatlar yakıştıran bir konuşma. Buna ek olarak Amerika, Irak'ı vurarak ikinci perdeyi başlatacağını belirten uyarılar yapmıştır. Suriye, Lübnan ve İran'a da tehditler savurmuştur.

Filistin halkı ve Arap kitleleri açık cevap vermişlerdir: **Amerika'nın bu şartları ve dayatmaları-nı reddediyoruz.** Halkımız, özgürlük ve bağımsızlığını kazanmak için direniş devam etmektedir.

* Suudi veliaht prensi Abdullah ın sunduğu barış girişimi kastediliyor. (çn)

** İsrail le ilişkileri doğallaştırma: İsraille diplomatik ya da herhangi bir ilişkisi olmayan Arap devletlerinin ilişki kurmakla yetinmeyip, ilişkilerini de doğallaştırmaları, bir anlamda kardeş devlet muamelesi yapmaları kastediliyor. (çn)

Filistin Politikasında Amerika ve Avrupa Farkı!

Kanada'da yapılan G-8 zirvesinde, Bush'un 'Arafatsız Filistin yönetimi' formülünün Avrupa tarafından desteklenmediğini yazdı gazeteler.

Emperyalistler arası çelişkilerin yansıdığı alanlardan biri olarak Filistin konusunda ABD ile AB arasında kimi farklı tavırların türlü hesaplarla ortaya çıkması doğaldır. Ancak, özellikle işgalden bu yana, Avrupa'nın tavrını takip edenler bu farkın söz konusu olan Filistin direnişinin yok edilmesi olduğunda ortadan kalktığını göreceklidir.

Avrupa, Filistin'in işgal edilmesine de karşı çıktığını açıklamış ve AB temsilcisini kuşatma altında ki Arafat ile görüşmeye göndermişti. Şaron'un (daha doğrusu ABD'nin) duvarını aşamayan Avrupa daha orada Filistin politikasındaki etkisinin cılızlığını ve o süreçten sonra bu cılızlığın da tümünden yokolacağını kendisi ortaya koydu. Ve giderek Amerikan politikalarını bir adım gerisinden takip etmeye başladı.

İlk önce "İsrail'in kendi savunma hakkı" yalanıyla işgal ve terör haklı gösterildi. Bunu, Filistin direnişçilerinin eylemlerini kınama açıklamaları izledi. Ardından Filistinli örgütler Amerika'nın listesinin ardından Avrupa'nın 'terör listesi'ne dahil edildi. Bu, İsrail'e tam bir desteğin en yalın ifadesiydi. Ben sana direneni terörist ilan ediyorum, sen yokedebilirsin diyordu Avrupa. Amerika'nın da söylediği bundan farklı değildi.

Şimdi Arafat konusundaki sözde uzlaşmanın

bu yanıyla hiçbir anlamı yoktur. Yarın bu konuda da uzlaşırlar. Avrupa'nın klasik 'insan hakları, hak, hukuk' itirazları bir süre sonra tam bir desteğe dönüşür. Bu ikiyüzlülük halklara hiç yabancı değildir.

Kaldı ki, Arafat'ın ötesinde direnişin kırılmasında hemfikir olunması yeterlidir ve bu konuda ABD ile Avrupa arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü her ikisi de tekellerin çıkarlarını temsil ediyorlar. Her ikisi de Filistin direnişinin hem bölge hem dünya halkları açısından direniş, moral gücü olmasını istemiyorlar. Her ikisi de tekellerin dünya hakimiyetinin önünde Filistin direnişinin en büyük engellerden biri olarak durduğunu çok iyi biliyorlar. Farklılıkları ortadan kaldıran ortaklıkların bazıları bunlardır.

Bunun ötesinde Avrupa şuna itiraz etmiş, buna olmaz demiş hiçbir önemi yoktur.

Bu Çizgi Yokeder

Arafat Bush'un açıklamasını "olumlu" bulduğunu açıkladı. Bir başka açıklamasında da Bush ile görüşmeye her zaman hazır olduğunu söyledi...

Arafat, şu anda ABD'nin şu veya bu biçimde hedefi durumundadır, istediği çizgiye çekememiştir. Ancak Arafat'ın, Amerika'ya karşı verdiği her taviz, kendini kabul ettirmek için Filistinli güçlere karşı giriştiği her tutuklama operasyonu Arafat'ı da tüketen bir işleve dönüşecektir. Bu çizginin çıkmazlığı kanıtlanmıştır.

2 Ton dinamit ve 20 bin bomba... El Halil ve Lice...

İsrail Usulü ve Oligarşi Usulü

Kuşatılmış kampta, hapishaneye çevrilmiş bir coğrafyada direniyorlar. Ne çıkabilecekleri dağları var; ne içinde eriyebilecekleri büyük kentleri. Girişinde çıkışında İsrail işkencecilerinin denetiminin olduğu mülteci kamplarında sürüyor bu direniş. Karşlarına tanklarla gelen düşmana karşı, küçük tabancaları, tüfekleri ve yürekleriyle sürüyor.

28 Haziran'da El Halil'deki Filistin yönetim binası, dozerlerle yıkılmaya başlandı. 19 Aralık 2000'in Türkiye'sine benziyordu her şey. Bir yandan kepçeler, dozerler duvarları yıkıyor, diğer yandan ...

Dört gündür kuşatma altındaydı bina. Tankların top ateşleri dövdü dört gün boyunca binayı.

İsrail yetkilileri *"aranan 15 kişinin de aralarında bulunduğu 40 kadar kişinin binada olduğunu, bunların teslim olmaması halinde binanın yerle bir edileceğini açıklamışlardı."*

Böyle bir açıklama karşısında çeşitli kurumların ayağa kalkması lazımdı değil mi? Ama oralı olmadılar. Cılız, göstermelik açıklamalar olduysa da kimse duymadı.

Ve bina, **2 ton patlayıcı** kullanılarak havaya uçuruldu. İçeride 15 Filistinli vardı. Geriye, sadece moloz yığını kalırken cesetlere ulaşılabilmiş değil.

İsrail tek cümleyle açıkladı vahşetini; *"içeride aranan teröristler vardı, havaya uçurduk..."*

Basın, 'İsrail usulü terörist avı' dedi, İsrailli yetkililerin açıklamasına; **"Bush, Filistin'in teröre destek verdiğini açıkladı. Biz de terörle mücadeleyi böyle yaparız"** demişti İsrailli yetkili. Filistin'deki zulmün Amerika sayesinde, 'terör' yalanının nasıl bir terörle sürdüğünün göstergesiydi.

Yüzbinler Chavez İçin Yürüdü Venezuella'da yeni komplo senaryolarına karşı Caracas'ta halk **Hugo Chavez'i desteklemek için** sokaklara döküldü. Darbeden bu yana en kitleseli olan gösteriye 100 binden fazla kişi katıldı. Patronlara ve ABD'ye halk sokakta cevap verdi.

'Yanki Go Home' 30 binden fazla ABD askerinin bulunduğu **Güney Kore'de**, iki kız çocuğunun Yankiler tarafından ezilmesine karşı tepkiler anti-ABD gösterilere dönüştü. ABD askeri karar-

Kimin 'Usulü'?

"İsrail usulü terörist avı" diye yazdı Hürriyet. (30 Haziran) İki ton patlayıcı ile uçurulan 15 insanı "terörist-aranıyordu" diye ilan etti İsrail.

İsrail usulüyle Türkiye usulü farklı mıydı ki? Şaron'ın yaptığı Tantân'ın Türk'ün yaptığından farklı mıydı ki, Hürriyet bile bu başlığı atmıştı?

Amerika'nın Vietnam'dan Latin Amerika ülkelere ve Afganistan'a kadar nasıl katliamlar, işkenceler yaptığına, nasıl vahşet uyguladığına bakın, sonra dönüp İsrail'e, Türkiye'ye bakın; hiçbir farkları yoktur, eğitimleri ortaktır.

İsrail kentlerini yakıp yıkanlarla Lice'yi yerlebir eden, Doğu'da 3700 köyü insansızlaştıran zihniyet aynı zihniyettir. El Halil'de 2 ton patlayıcıyla 15 insanı havaya uçuran kafa yapısı ile, 19 Aralık'da, dört duvar arasındaki tutsakların üzerine 20 bin bomba atan, binlerce kurşun sıkan kafa yapısı aynıdır. El Halil'de 15 Filistinli için 'takviye güç' gönderenlerle, elindeki tüm bombaları atıp Ankara Emniyetinden ek bomba isteyen Jandarmanın yoketme üzerine aldığı eğitim aynı...

"İsrail usulü terörist avı" diyenler, 19 Aralık'ı 'cezaevleri sorununun çözülmesi' diye yazmışlardı. **'Genelkurmay usulü', 'Tantân usulü', 'Sami Türk usulü'** diyemediler,

19-22 Aralık günlerini, tepesinde dumanlar tüten hapishane görüntülerini, kül olmuş bedenleri yeniden hatırlayın, Lice'nin yanmış yıkılmış evlerini gözlerinizin önüne getirin, onyıllar öncesine gidin Kutuderesi'ne, Laçderesi'ne, Dersim'e bakın; kimin usulüdür bu zulüm, bu vahşet?

gahı önünde toplanan kitle, 'yanki go home' sloganları atarak ABD askerleri ile çatıştı.

Sosyalizm Anayasada Sosyalizmin Küba'da **"değiştirilemez"** olduğu anayasa maddesi haline geldi. Milyonların imzasıyla sağlanan bu değişiklik, mecliste oybirliği ile kabul edilirken Castro: *"Burada söz konusu olan, geleceği güvence altına almak, ülkemizin asla geriye gitmemesini sağlayacak ideolojik temelleri atmaktır... kapitalizme dönüş yok..."* dedi.

UCM Ve ABD'nin Hukuksuzluğu

Uluslararası Ceza Mahkemesi, adalet, hukuk için değil, emperyalistler arası çatışma alanı ve direnişleri cezalandırma yeri olarak kuruluyor.

Emperyalistler yine "hukuk, adalet" şovlarındalar. Çünkü 1988 Roma anlaşmasıyla BM bünyesinde oluşturulan **Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM)** resmen çalışmaya başladı. Merkezi Lahey'de olan UCM'nin kuruluşunu BM Genel Sekreteri **Kofi Annan** şu sözlerle duyurdu: *"UCM uluslararası ilişkilerde hukukun üstünlüğünün esas olduğunun ifadesidir. Mahkemenin, gelecekteki olası savaş suçlarını engelleyeceğini ve hiçbir yönetici, devlet, cunta ya da ordunun cezalandırılmayacağı rahatlığıyla insan hakları ihlali yapamayacağı günlere yaklaşmamızı sağlamasını umuyoruz."*

Emperyalistler Arası Çatışma Alanı Halkları Yargılama Mahkemesi

Kofi Annan'ın sözleri elbette güzel şeyler. Tüm dünyada savaş suçlarının yargılandığı bir mahkeme-yi kim istemez. Ama gerçek şu ki; tüm dünyada böyle bir adaleti ancak sosyalizm yerine getirebilir. Sınıfsal olarak burjuvazi adaleti temsil edemez. Tersine bütün dünyayı adaletsizliğe boğan, **hukuku yokeden emperyalistlerden başkası değildir**. Şimdi bu imajlarını da yoketmek için hukuk-adalet oyunu oynayacaklar.

Avrupa'nın, BM'nin gösterişli sözlerini bir yana bırakalım. Hep birlikte yaşayıp göreceğiz:

UCM en başta emperyalist ülkeler arasındaki, özellikle Avrupa ile Amerika arasındaki bir çatışma alanı olacaktır.

İkincisi ve sözünü ettiğimiz çatışmayı da bir kenara bırakacak olan işlevi ise, **emperyalizme karşı direnen ülkeleri, direniş hareketlerini "uluslararası adalet" safsatasıyla yoketmenin aracı olacaktır**. Yugoslavya ve Miloseviç örneği halen yaşanıyor. Emperyalist medyanın kampanyalarıyla anti-emperyalistlerin bir anda 'savaş suçlusu' ilan eden bir adaletsizliğin temsilcisi olanlar, UCM'de de aynısını yapacaklardır.

Ülkemizde cuntacıların, Genelkurmay Başkanlarının, Susurlukçuların yargılanacaklarını zannederek, UCM'nin kuruluşuna sevinenler yanılırlar. UCM, yarın ulusal ve devrimci hareketleri bu mahkemelerde yargılamaya kalkıştığında yeniden şaşkınlık yaşamamak için bu 'saflık'dan, icazetten vazgeçilmelidir.

Emperyalizm Kendini Yargılar Mı?

Dünya tarihine dönüp bakın, "savaş suçu" denildiğinde emperyalistlerden ya da onların desteklediği diktatörlerden, faşist rejimlerden başka akla kim gelebilir. Rakamlarla ifade etmeye, tek tek anlatmaya, infazlardan, toplu katliamlara kadar sıralamaya ne sayfamız ne de zaman yeter.

Peki emperyalistler kendini yargılar mı? Hukuktan hangi hukuku anlarlar? Emperyalistlerin adaleti, tekellerin çıkarlarına göre belirlenir. Tekeller dünyadaki bütün adaletsizliklerin, hukuksuzluğun başsorumlusudur.

ABD'yi, İsrail'i Yargılayabilecek Mi?

BM'nin Amerika'nın yan kuruluşu gibi çalışması, Filistin'de olduğu gibi hiçbir yaptırım gücünün olmadığına ortaya çıkmış olması bir yana, yine de sorulur; bu mahkeme ABD'nin örneğin Afganistan'daki suçlarını yargılayabilecek mi? Mesela daha geçen hafta düğün evini bombalayarak 40'dan fazla Afganlı köylünün katledilmesinin hesabını soracak mı? İsrail'in Filistin'de tüm dünyanın gözleri önünde işlediği suçları yargılayabilecek mi?

Yoksa, ABD'nin "yanlıklık oldu" açıklamalarının hukuki kılıfını mı oluşturacak? Aynen olacak olan budur.

Ama Amerika buna bile fırsat tanımıyor. Çünkü halklara karşı birlikte olsalar da kendi içlerindeki çatışmaların neye yolaçacağı belli değildir. ABD şimdiden **savaş suçlarından muaf tutulmayı** istiyor.

UCM, ABD'nin işlediği böyle binlerce suçu; İsrail'in terörünü, oligarşinin katliamlarını yargılayacak mı?

ABD Hukuksuzluğu

Amerikancıların bile, “ABD dokunulmazlık istiyor” demek zorunda kaldığı tartışmalar basına kısmen yansdı.

ABD “muaf tutulma” isteğinin henüz kabul edilmemiş olmasına karşı önce Bosna Barış Gücünün görev süresinin uzatılmasını veto ederek, Avrupa emperyalistlerini ‘barış gücü’ yapılanmasını bitirmekle tehdit etti ve süre tanıdı.

Bununla da yetinmeyerek ben dünyayı hukuksuzluğumla, suç işleyerek, katlederek yöneteceğim, karşı çıkan olursa yokedeceğim anlamına gelen kararı aldı. ABD Temsilciler Meclisi “başibozuk bir mahkeme” diye nitelediği UCM ile ilgili olarak Bush’a, *herhangi bir Amerikalı savaş suçlusunu yargılamaya kalkan, tutuklayan mahkemeye karşı güç kullanma yetkisi* verdi. “UCM tarafından aranan birini Hollanda’ya vermek yasadışı” sayılırken, “UCM tarafından ya da UCM adına, Amerikan askerlerini hedef alan her türlü girişi mi, ABD’ye karşı bir saldırı eylemi sayılacaktır.” denildi kararda. Tasarıda ayrıca UCM’yi imzalayan ülkelere silah ambargosu uygulama yetkisi de yeralıyor.

Göreceğiz, BM Amerika’nın isteğine ne kadar dayanabilecek? Şu ya da bu biçimde ABD’nin muafiyetini sağlayacak bir formül bulacaklardır.

Bu arada belirtelim; UCM’nin kuruluşunu içeren anlaşmayı imzalamayan ülkeler arasında ABD’nin yanında “yavrusu” Türkiye de yeralıyor. Olgarşı de savaş suçundan “muaf”!

“Açların istediğini yapamayız!”

Aşağıda bir bölümünü buraya aldığımız yazı İngiliz The Independent Gazetesi’nde yayınlandı. Emperyalistlerin dünya halklarına bakışını dolambaçsız, evirip çevirmeden açık olarak anlatan bu yazıyı yazan kafa yapısının sadece yazarı BRUCE ANDERSON’a ait değildir. Bütün emperyalistlerin pratikte uyguladığıdır...

Avrupa ahlaki bir meydan okumayla karşı karşıya: Dünyanın biçarelerinden gelen bir meydan okuma. Dünyanın kaynaklarının daha eşit bir şekilde dağıtımını istiyorlar; bunun da ötesinde buraya, zengin ve fazla nüfus yoğunluğu olmayan kıtamıza yerleşme hakkı istiyorlar. Avrupalı politikacı kuşağın bu meydan okumaya vereceği cevap, hepimizin geleceği üzerinde hayati derecede etkili olacak. Şimdiye kadarki işaretler iyi değil.

Sevilla’da... durumun gerektirdiği açıklık ve enine boyuna düşünmektен uzak kaldı. Kimse şu temel nokta üzerinde durmadı: **Ancak dünyadaki açların çoğunun isteklerini reddederek kendi değer, özgürlük, çıkar ve yaşam tarzımızı koruyabiliriz.**

Bu tavır birçok okuyucuya sert ve Hristiyanlığa aykırı gelerek sarsıcı etki yapabilir. Evet öyle... **Öyleyse ne olmuş?...**

Modern Avrupa göreceli olarak uyum içinde gözüксе de, bu son gelişmelerde medeniyetimizin ahlaki özelliklerinin bir payı yok. İktidarımız, savaşın, bitkinliğin, kan dökmenin ve yeni bir Avrupa kaynaklı dünya savaşının olmamasını temin eden kitle imha silahlarının ürünü. Birbirimizi yok etme eşiğine geldiğimiz için beraber yaşamayı öğrendik; yalnızca uçurumdan dönmekte başarılıyız. Modern Avrupa’da bile, eski etnik tartışmalar sürüyor: Baskılar, Kuzey İrlandalılar ve Flamanlarla Valonlar arasındaki anlaşmazlıklar... Kozmopolitliğimiz için kendimizle gurur duyabiliriz ama çokkültürlü toplumların nasıl işlediğini öğrendiğimizden emin olamayız.

Bu, göçmenlere dikkat etmek konusunda kuvvetli bir savunu. Kolaylıkla asimile edebileceklerimizden öte, sadece sayıca **asimilasyonu kolaylaştırarak kadar küçük göçmen kitlelerini kabul etmeliyiz.** Genel olarak Britanya’daki durum bu. Enoch Powell’in zekice belirttiği gibi: ‘Aslolan sayılardır.’.

Her şeyin ötesinde, dünya iş pazarı, alıcının pazarı olmaya devam edecek... Avrupa işçi sıkıntısıyla karşı karşıya kalırsa, boşlukları doldurmak her zaman kolay olur. Kitle göçü, kitle turizmine benzer; aradığı şeyi yok edebilir. Sosyal uyum azalırken, suç tansiyonun arttığı, sağlık ve diğer bütçelerin, sosyal sorunlar ve vergi mükelleflerinin isyanı altında ezildiği istikrarsız bir Avrupa bile, daha kötü koşullar ve barbar rejimlerden kaçanları çekmeye devam edecek. Tony Blair burada haklı. Göçmenlerin evlerinde kalmaları, fakir ülkelerin kendilerine daha çekici gelmesi için yardım bütçemizi gözden geçirmeliyiz...

Bu insanlara acımak kolay, ancak acımanın politik temelleri yok. **Politika gerçekçilik üzerine kurulmalı ve bunun yolu da bencillikten geçer.** Avrupalı hükümetlerin öncül ahlaki sorumluluğu, dünyadaki insanlara değil, Avrupa’daki insanlara karşıdır.

(24 Haziran 2002, Independent)

En büyük hırsızların ve katliamcılarının birliği G-8 Toplandı:

AÇ BIRAK, KATLET, 'YARDIM'LA DİLENCİLEŞTİR

En zengin 8 ülkenin (Kanada, ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, İtalya ve Rusya) oluşturduğu G-8 grubunun Kanada'da yapılan yıllık toplantısının bu yılki gündemleri; "teröre karşı mücadele", "Afrika'ya yardım..." ve "Filistin" olarak açıklandı. Açıklanmayan gündem ise, dünya halklarını nasıl sömürürüz, nasıl isyan edenleri bastırır, katlederizdi. Çünkü G-8'in kuruluşunun amacı budur. Emperyalistlerin kendi aralarındaki sorunları çözmek ve halklara karşı birlikte hareket etmek. Bunun ötesinde söylenen her şey yalan, her 'yardım' bir şovdan ibarettir.

Afrika'ya 1 Milyar Sadaka

Emperyalistler aç bıraktıkları dünya halklarını sadakalarla yaşamaya alıştırmak istiyorlar. Böylece hem 'yardım eden zengin' oyunu sürecek, hem de yoksulların isyanı pasifize edilmiş olacak. Aç bırakan kim? Emperyalistler. Buna rağmen üç yıl önce, "100 milyar dolar sözü" verdikleri Afrika'deki **26 ülkeye 1 milyar yardım** kararı aldılar. ABD ve Japonya buna bile karşı çıktı. Oysa aynı toplantıda "terörle mücadele" için onmilyonlarca dolar ayırma kararı alındı. (Sadece ABD'nin kendisinin ayırdığı bütçe 40 milyar dolardan fazladır)

"Yoksul ülkeler hayal kırıklığına uğradı" diye yazdı gazeteler: yoksul bırakanlar onlar değil miydi zaten? Eleştiriyormuş gibi görünen bu başlıklar da aldatmacanın bir parçası. Sorumlu olanın emperyalistler olduğu gerçeğini çarpıtmanın yalanları. Almanya başbakanı Schröder'in, "**Afrikanlı ortaklarımız**" lafları kimi aldatabilir? Aç bırak, 45 Afrika ülkesinin gelirine eşit 3 zengini yarat, kapitalist sistemi baskıyla, zorla, katliamla sürdür, sonra da "kardeşlerimiz..." de.

Emperyalistlerin Her Toplantısının Değişmez Gündemi

Ucuz patenle ilaç üretimini engelleyerek katleden ilaç ttekelleri değişmiş gibi Afrika'da AIDS'den ölümlerin konuşulduğu G-8'ler toplantısında yardım şovunun dışında asıl gündemlerden birisi olan "terörle mücadele" idi.

11 Eylül'den bu yana emperyalistlerin biraraya geldiği her toplantının değişmez gündemidir, "terör". Çünkü "terör" dedikleri halkların direnişlerini kırmak, yoketmek kapitalizm için ölüm kalım sorunu haline gelmiştir. Yarattıkları

ları açlık ve zulmün isyanlara dönüşmesi ve dünyanın dört bir yanında daha büyük isyanları ateşleme potansiyeli taşıyor olması en büyük korkuları. Bunun ötesinde milyarlar açlıktan ölüyor, hastalıktan kırılıyormuş ne önemi var.

Amerika'nın Arafatsız Filistin formülünü kabul ettirmeye çalıştığı toplantılarda G-8 ülkelerinin vatandaşlarının güvenlikleri için önlemler tartışıldı. Geriye kalan **193 ülkenin halkları onları ilgilendirmiyordu** çünkü.

Hangi önemi alırlarsa alsınlar, ne kadar toplantı üstüne toplantı yaparlarsa yapsınlar;

dünya halklarının açlığı, yoksulluğu, kapitalizmin yarattığı hastalıklar... bitmedikçe,

tüm dünyayı tehdit eden hukuksuzluk düzenine son verilmedikçe,

halkların kendi kaderlerini tayin haklarına müdahalelere son verilmedikçe,

onlar için hiçbir zaman 'güvenlik' olmayacak demektir.

Küreselleşme karşıtları da çeşitli eylemlerle G-8'leri protesto etti. "Öldüren Kapitalizmdir" sloganlarıyla yapılan eylemler olduğu gibi, kimi protestolar, tam da emperyalistlerin istediği gibiydi. Sulandırılmış eylemlerle emperyalizme karşı çıkamaz, ancak emperyalizmin demokrasi oyununa vitrin olunur...

Alman Solcularından Direniş Destek İçin İşgal

27 Haziran perşembe günü Hamburg Eyalet parlamentosu bir grup Alman solcu tarafından işgal edildi. Eylemciler basına yaptığı açıklamada; "Türkiye hapishanelerinde izolasyon işkencesine karşı 600 günü aşkındır ölüm oruçları sürüyor, 91 insan yaşamını yitirdi. Almanya ve Avrupa 19 Aralık katliamından sorumludur, izolasyon hücreleri kapatılın tutsakların talepleri kabul edilsin" denildi.

Polis kısa sürede eylemcileri gözaltına alırken, bir süre sonra serbest bıraktı. Eylem sırasında dışarıda bildiriler dağıtılırken işgal edilen binaya da Almanca "ÖLÜM ORUÇLARI DEVAM EDİYOR" pankartı asıldı.

Nürnberg'de Panel ve Anma

28 Haziran'da Nürnberg'de ölüm orucu gazilerinin ve ölüm orucu şehitleri Zehra ve Canan Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız'ın katıldığı bir panel düzenlendi. Almanların da izlediği panelin birinci bölümünde gaziler ölüm orucu direnişi, zorla müdahale, F tipleri hakkında bilgiler verirken, Ahmet Kulaksız TAYAD'lı ailelerin mücadelesini anlattı. İkinci bölümde panelistler izleyicilerin sorularını cevapladılar.

29 Haziran'da Regensburg'da Kazım Gülbağ'ın kendini feda ettiği yerde Zehra Kulaksız nezdinde tüm devrim şehitleri anıldı. Gazilerin de katıldığı anmada saygı duruşunun ardından Ahmet Kulaksız bir konuşma yaptı. Anma Bize Ölüm Yok marşının söylenmesi ve Kazım'ın bedeni tutuşturduğu yere kırmızı karanfiller bırakılmasıyla son erdi.

Stuttgart'da Panel

Katliam, F tipleri ve ölüm oruçlarını anlatan panellerden bir diğeri de 30 Haziran'da Stuttgart'da yapıldı. Gazilerin ve Ahmet Kulaksız'ın katıldığı paneli 180 kişi izledi. Direnişi ilişkin sorularla canlı bir tartışmayla sona eren panelde gaziler ve şehit babası Ahmet Kulaksız büyük bir sevgi ve saygı ile karşılandı.

İsrail Büyükelçiliğine Yürüyüş

Filistin Halkıyla dayanışma amacıyla Atina'da 1000 kişilik bir yürüyüş gerçekleştirildi. 27 Haziran'da Amerikan Büyükelçiliği yakınındaki Özgürlük Parkında başlayan yürüyüş, İsrail Büyükelçiliği önünde sona erdi. Yürüyüşte Politik Tutuklularla Dayanışma Komitesi de pankartı ile yerini alırken, Konsolosluk önünde bir grup Yunanlı "Fİlistinli ve Türkiyeli Devrimciler Halklara Mücadelenin Yolunu Gösteriyor" şeklinde slogan atarak direnenleri selamladılar.

Emperyalizme ve Irkçılığa Karşı Festival

Yunanistan Komünist Partisi'nin (KKE) düzenlediği anti-emperyalist, anti-ırkçı festivale yaklaşık 20 göçmen ve mülteci derneği katıldı. Açıkları standda "Ben de AB ve ABD'ye Karşıyım" sloganıyla imza toplayan Cephe güçleri, yaptıkları konuşmada "Hücrelerde Ölüm Orucu direnişinin sürdüğünü" belirterek, dayanışmanın en güçlü silah olduğunu vurguladılar.

İstanbul Barosundan "Cezaevleri Sempozyumu" "F TİPLERİ TECRİTTİR"

İstanbul Barosu İnsan Hakları Merkezi Cezaevleri Çalışma Grubu tarafından, Marmara Üniversitesi Rektörlüğü Konferans Salonu'nda düzenlenen "Cezaevleri Sempozyumu"nda, "F tiplerinin tam bir tecrit uygulaması" olduğu ifade edildi ve tecrite son verilmesi istendi.

İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman konuşmasında, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün, "kişilerin kendi iradelerine rağmen ıslah edilebileceğini" düşündüğünü söylerken, hukukçular olarak buna karşı çıktıklarını ve böyle bir 'ıslah'ın da mümkün olamayacağına belirtti.

İki gün süren ve dört oturum halinde yapılan sempozyumda şu konular ele alındı:

Birinci Oturumda; Tarihçesi ile cezaevleri. Cezaevleri infaz ve yönetim mevzuatı. Mimari çeşitleri ile cezaevleri. İkinci oturumda; kadın ve çocuk cezaevleri olarak adli cezaevleri. Üçüncü oturumda; Avukatların cezaevlerinde yaşadığı sorunlar ve son oturumda ise; cezaevleri ve tecrit idi.

L tipi cezaevlerinin de ele alındığı sempozyumda yapılan bütün konuşmalarda F tipi hapishanelerde tecritin katı bir şekilde uygulandığı, bunun kabul edilemeyeceği vurgulandı.

Sincan F Tipinde Toplu Zehirlenme

28 Haziran Cuma günü Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutsaklar toplu olarak zehirlendi. Zehirlenmenin gıda veya su gibi bir nedenle olduğu düşünülürken, Adalet Bakanlığı ya da hapishane idaresi tarafından herhangi bir açıklama yapılmadı.

Geçen yıl bir çiftçi mitinginde açılan, "**Ekmeğimizi Amerikan çiftçisine yedirmeyiz**" pankartı, IMF'nin Türkiye'ye dayattığı ve iktidarın harfi harfine uyguladığı tarım politikasının sonucuna duyulan tepkiyi ifade ediyordu. O günden bu yana, çıkarılan IMF yasalarıyla, özelleştirmelerle köylümüzün ekmeği Amerikan ya da Avrupalı tarım tekellerinin sofrasına çoktan konuldu.

Tütün, çay, fındık, pancar, hububat, madenlerimiz, ormanlarımız... Birer birer yok oluyor. **Geçtiğimiz AÇILIĞIMIZDAN BAŞKA BİR ŞEY KALMAYACAĞI!** Bu durumu en iyi rakamlar anlatıyor.

Fındıktan tütüne, Çaydan pancara, pamuğa, buğdaya kadar dünya üretiminin ilk sıralarında yeralan ve ihracatçı ülke durumunda olan Türkiye, IMF'den alınacak üç beş milyon dolarlık krediler karşılığında uygulanan politikalarla şimdi bu

tekellere bağımlılık.

3- Taban fiyat belirlemede üreticiyi zarara uğratabilecek fiyat belirleyerek o alanda üretimi yokermek. Üreticiyi tüccar ile başbaşa bırakmak.

4- Üretimin en verimli olduğu, dünyada söz sahibi olunan alanlarda (buğday, tütün, pamuk, fındık vb.) üretimi baltalayarak bu ürünlerde emperyalist tekellere pazar alanları açmak. 'Alternatif ürün' yalanıyla köylüyü aldatmak. Ürün seçimini tekellerin ihtiyaçlarına, kar getirmeyen ürünlere göre belirlemek.

5- Tarım birliklerinin ve tarımla ilişkili KİT'lerin satılması, (TÜPRAŞ, TZDK) ya da bunların işlevsiz hale getirilmesi.

6- Tarım ürünleri borsalarının geliştirilmesiyle tarımda tekelleşmenin yolunun açılması.

7- Kamu arazilerinin, sulama hizmetlerinin özelleştirilmesi.

Bu tablonun söylediği tek şey; üretimi değil üretmemeyi sağlayan bir tarım politikasıdır. Bunun anlamı ise, **milyonlarca köylünün toprağını kaybetmesi**, göçler ve bunun yarattığı sonuçlar demektir. Bu politikalar sayesinde; dünyanın ilk 7

Karadeniz Tütün, Çukurova Pamuk İçanadolu Buğday Kokmuyor Artık

alanların tümünde ithalatçı ülke durumuna düşürüldü. Bakkallarımızda Amerikan ya da Avrupa markalı şekerler, çaylar fink atmaya başlaması politikanın başarısının göstergesidir. Başarı, uluslararası tekellerin başarısıdır. Bu başarıyı onlara hediye eden ise IMF ve IMF'ci iktidardır.

"**Tarım ülkesi olmaktan sanayi ülkesi olmaya terfi edeceğiz**" yalanları işte bu politikayı gizlemenin aracı olarak onyıllardır kullanılageldi. Oysa ortada ne sanayileşen bir ülke var, ne de dün olduğu gibi tarımda kendi kendine yeten dünyanın 7 ülkesinden biri kaldı ortada.

IMF Politikalarının Özü

Tarımda "reform" yalanıyla çıkarılan yasaların, devletin tarım politikasının (doğrusu IMF'nin) temel yanlarını şöyle sıralayabiliriz:

1- Tarımın sübvansiyon edilmesine, destekleme alımlarına son verilmesi. Tarım kredilerinin sınırlandırılması, faizlerin yükseltilmesi.

2- Girdilerde (tohum, gübre, ilaç vb) yabancı

ülkesinden biri olmaktan, bir çok tarım ürününü satın alan ülke durumuna gelindi.

Tarıma Desteğin Kesilmesi

Sübvansiyon, yani devletin tarımı **destekleme** amaçlı yardımı, her ülkede uygulanan bir yöntemdir. Tarımın yokedilmesinde **sübvansiyonun yokedilmesi belirleyici** olmuştur.

Emperyalistler, IMF aracılığıyla tarıma sübvansiyonun kısılmasını ve giderek kaldırılmasını dayatarak köylülüğü tasfiyeyi hızlandırdılar ve onlarca üründe ülkemiz satıcı ülkeden alıcı ülkeler arasına girdi. Öte yandan Avrupa ve Amerika emperyalistleri kendi çiftçisine en büyük desteği vermişlerdir. IMF'nin, Dünya Bankası'nın bu dayatmaları sonucunda emperyalist ülkelerin ellerinde biriken ürünler bizim gibi sömürge ülkelerin tarımı yokedilerek o ülkelere satılır duruma geldi. Afrika'dan ülkemize kadar yüzlerce örnek vardır bu konuda.

Aynı dayatma, bir yandan IMF tarafından yapı-

lırken, öte yandan **AB adayı ülkeler** AB'nin bu konudaki politikaları ile karşı karşıya bırakılmaktadır. **Yunanistan çiftçisinin** isyanından, büyük çoğunluğunun topraklarının hacizlik duruma düşmesinden sonra, aday ülkelerden **Macaristan, Polonya, Çek Cumhuriyeti ve Slovakya'nın** durumunu anlatan ve basına "AB'de tarım kavgası... Doğu Avrupa ülkeleri AB'ye isyan etti..." gibi başlıklarla yansıyan haberlerin özü de bu politikaydı.

Bu dört ülke *'tarım desteği olmazsa üye olmayız'* dediler. Bu "isyan" neden olan AB komisyonunun, *"yeni üye olacak ülkelere üyelere ödenen tarım sübvansiyonlarının ancak yüzde 25'ini önermesi ve 10 yıla kadar artırmaması, buna karşılık üyeliğin ilk gününden itibaren bütçeye katkı istemesiydi."* Kendi çiftçilerine büyük oranda sübvansiyonlar vererek küresel tarıma hükmeden 15 AB ülkesinin, aday ülkelere tam tersini yaptıklarını ve bunun sonucunun AB üyeliğinin ardından **batı ürünlerinin istilasına uğrayıp tarım ve hayvancılık sektörlerinin çökeceğini**, topraklarını kaybedip yabancılar için çalışmak zorunda kalacaklarını söyleyen bu ülkeler **"genişleme takvimi şantajıyla kötü anlaşmaları kabule zorlanamayacaklarını"** açıklayarak, AB anlaşmalarının ne anlama geldiğini de özetlemiş oldular.

Ülkemizden rakamlarla ifade edersek, IMF'ci iktidar 2000 yılında 2 milyar 650 milyon dolarlık alım yaparken, IMF'ye verilen 'niyet mektupları'ndaki sözlerine uygun olarak, 2001 yılında bunu 1,5 milyar dolara düşürdü. Destekleme alımlarına bütçeden sağlanan destek de yüzde 64 azaltıldı. Yine 2000 ile 2001 yıllarının karşılaştırılmasında ürünlere göre alımdaki düşüş, bu tabloyu çok daha net hale getiriyor:

Hububatta 477 milyon dolarlık destekleme alımından 186 milyon dolara, yüzde 61 daha az alım gerçekleştirildi.

Şeker pancarında bu oran yüzde 40'a yakın.

Tütünde üreticinin cebine, 2000 ile kıyaslandığında 2001'de yüzde 57 daha az para girdi.

Pamukda destekleme alımında 230 milyon dolar ödenirken 2001'de 137 milyon dolara indi. Yani pamuk üreticileri yüzde 51 gelir kaybetti.

Fındıkda bu düşüş nispeten daha az olurken, Amerikan bademini piyasaya sürme oyunuyla fındık üreticisinin de kuyusu kazılıyor.

IMF'ye, 2002 sonuna tarımdaki tüm desteklemeler ve sübvansiyonların kaldırılacağı sözü veren iktidar köylünün örgütsüzlüğünden de yararlanıla-

rak tam bir pervasızlık içinde milyonları göç yollarına düşürmeye, topraksızlaştırmaya devam ediyor.

Tarımın Yokedilmesi Sadece Köylünün Sorunu Değildir

Çukurova son yıllarda beyaza kesmiyor artık. Karadenizin tütünüklerinde horonların tepildiği günler hayli uzakta kaldı. Anadolu'nun bozkırlarında sarı başaklar güneşe gülemiyor. Yok ediyorlar tütünümüzü, buğdayımızı, başağımızı.

Tarımın yokedilmesini sadece köylülerin sorunu olarak görmek, devletin böl parçala yönet politikasına hizmet etmenin de ötesinde sonuçtan bakıldığında da tamamen yanlıştır. Tahılı yokedilmiş, pancarından şeker üretemeyen, yabancı sigara tekellerine mahkum hale getirilmiş bir ülkede bu politikanın sonuçları direk halkın her kesimine yansımaktır. Tekeller neyi kaça almamızı istiyorlarsa onu almak zorunda kalacağız demektir. Büyüyen işsizler ordusunun, göçlerin yaratacağı sonuçları ise anlatmaya bile gerek yoktur.

Gelecek sayıda, tütünden fındığa, pancara kadar belli başlı ürünlerde IMF politikalarının uygulandığını anlatacağız...

Genetik Tarım Tekellerin Hizmetinde

Dünya Ticaret Örgütü'nün (DTÖ) Doha'daki toplantısında tarımda tekelleşmeyi resmileştiren 'patent' kararları köylüye bakın nasıl yansıyor ve genetik bilimini tekeller kendi çıkarlarına nasıl kullanıyor:

Tarım ürünlerinin genetik kodlarıyla oynayarak elde edilen tohumlar sömürge ülkelere ihraç ediliyor. Patent yasalarıyla bu tohumlar Cargill, Monsanto, Novartis, Agra gibi birkaç emperyalist tekelin dışında ayrıca üretilmiyor, izinsiz kullanılamıyor. Kullanıldığında ise o ülkeye Tahkim tarafından cezalar veriliyor. Genetik kodlarıyla oynanmış ürünler, bir kez ekildikten sonra bir daha tohum olarak kullanılması mümkün olmuyor. Böylece köylü her yıl yeniden tohum almak zorunda bırakılıyor. **'Terminatör'** adı verilen bitki genleri üreten tekeller, ürettikleri tohumlarla sömürge ülke üreticilerini kendilerine bağımlı hale getirmeyi hedefliyorlar. Üstelik bu tohumlar bir süre sonra tarlada yabancı otlar üremesini sağlıyor, bunun için alınacak ilaç da yine aynı tekeller tarafından üretiliyor. (Gübredeki bağımlılık zaten malum)

Üreticiye bağımlılık olarak yansıyan bu uygulama, tüketiciye ise hormonlu yiyecekler olarak yansıyor.

“Sol Dalga” Düzenin Kıyılarına Vurup Kırıldı İstismar Üzerine Birlik İnşa Edilemez

ÖDP'nin 3. Olağan Kongresi, 30 Haziran'da Ankara'da toplandı. Önceki kongrelerini salonlarda, kitlesel bir katılımı, Mahir'li, Devrim'li sloganlar eşliğinde yapan ÖDP, bu defa kongre için Dedeman Hotel'i tercih etmiş! Anlaşıldığı kadarıyla “parti birliği” yönünde de büyük ilerleme kaydedilmiş. Ufuk Uras tam ittifakla seçilmiş, fazla tartışma olmamış. ÖDP'nin meşhur “kanat”ları birer birer kopartılınca, böyle olması da doğal tabii.

İstedikleri de buydu DY tasfiyecilerinin. Ama peki “iddiaları” bu muydu?

Kuruluş aşamasında ÖDP'nin iddiası “**solun birliği**”ni sağladıklarıydı. “Solun birliği”ni sağladıktan sonra da, sıra “**sol dalga**”daydı. ÖDP'nin en önemli iddialarından biri de buydu.

Ne “**solda birlik**”, ne “**sol dalga**”, olmadı.

Peki niye olmadı?

Burjuva politikasının en karakteristik özelliklerinden biri, kitlelerin özelemlerinin -yerine getirilmeyecek de olsa, vadedilerek- istismar edilmesidir. Ama solda da bir konu vardır ki, aynı burjuva politikasındaki gibi, durmaksızın, yıllardır istismar edilir: **Birlik**. Solda bunun kadar istismar edilen bir başka konu yoktur belki de.

ÖDP de kendini siyasi arenada esas olarak bu konunun istismarıyla varettiler. Emekten, halktan, soldan, demokrasi-den, hatta devrimden yana çeşitli kesimlerin “solun birliği” konusundaki özlemi, DY tasfiyeciliği için bulunmaz bir malzeme oldu. Sonuna kadar kullandılar bunu.

Eski DY'nin enkazının üstünde ÖDP'yi kurarken “solun birliği”, “sol dalga” gibi kavramları bolca kullandılar.

“**Solun birliği**”nin sinsi bir tasfiyeciliğin **maskesi** olduğu, “**sol dalga**”nın da bir **balon** olduğu ortaya çıktı. Seçimler, meydanlar, kendi içlerindeki grupların tasfiyesi, hep bunu gösterdi.

Son kongrenin gündem maddelerinden biri, yine “**sol-da birlik ve ittifak**” konusuymuş. İstismara devam ediyorlar. Ama artık kendilerine inancak birilerini bulmaları çok zordur.

Sağladıkları “birliği” bile dağıtanların bunu neden, hangi mantığın sonucunda dağıttıklarını, “sol dalga” iddi-

Baskı-
ya, teröre karşı, açık,
kesin, tereddütsüz tavırlar ve
basit, şatafatsız, hesapsız, reklam-
sız, birlikler gerekiyor.

Sol, gerektiğinde birbirine siper olur,
gerektiğinde birbiri için hapis yatar. Zul-
mün karşısında, farklı hesaplarını, çeliş-
kilerini, farklılıklarını bir yana bırakıp
zulme uğrayanla yanyana olur.

Birlik de ancak böyle bir
solculukla yaratılabilir.

asının neden kof çıktığını izah etmeden, bu tür sözlerinin artık bir kıymeti yoktur.

ÖDP'nin izlediği seyre bakın; sol-
la olmadı, şimdi burjuvaziyle birlik
yaratma peşinde. **Solla niye ol-
madı** sorusunun cevabını vermi-
yor. Ve yine “solda birlik itti-
fak” maskesiyle burjuva güçler-
le ittifaka yöneliyor.

**ÖDP, “nasıl
olmayacağını” cevabıdır**

Neden solda birlik sağlanamadığı-
nın, neden sol bir dalga yaratılamadığı-
nın cevabını bulmak isteyenler için, ÖDP çok
somut bir örnek teşkil ediyor.

“Sol dalga” iddiasına rağmen ne yaptı ÖDP? Solu ön-
ce kategorilere ayırıyor; şundan uzak durmalıyım, şu-
nunla merhabam bile olmamalı, şununla şimdilik birlik
yapabilirim (ama daha sonra tasfiye etmek üzere), şunu
kullanabilirim...

Bu hesaplar ve kafa yapısının bir dalga yaratması
mümkün olmadı tabii. Tersine, ÖDP “çatısı” altında bir-
leştiklerini, daha birleştikleri andan itibaren tasfiye he-
sapları yapılmaya başlanmıştır.

Çok açık bir biçimde ortaya çıktı ki, “Birlik” konusun-
daki tüm sözleri, iddi-
aları rüyadan ibarettir.
Birlik de “**kendini güç-
lendirmenin**”, tasfiye-
nin bir aracı olarak
kullanılmıştır.

DY geleneğinin,
Türkiye solundaki he-
men tüm olumsuz bir-
lik pratiklerinde payı
vardır. ÖDP'yle bu
“mirasa” yeni bir kat-
kı daha yaptılar.

Burjuvaziyle birlik
yapabilirler mi? Hayır,
bunu da yapamaya-

caklardır. En fazlası seçim için anlaşılır, ama yine de birbirlerinin ayağını kaydırmaya çalışmaktan geri durmazlar. İflah olmaz tasfiyeciliği defalarca açığa çıkmış bir ÖDP'ye kim güvenir de birlik yapar artık?

Sol'dan uzaklaşılarak “sol dalga”, “sol birlik” yaratılabilir mi?

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, bugün emperyalizme ve oligarşiye, faşizme karşı mücadelenin en yakıcı alanlarından biri durumunda.

Ve bu alanda tüm halk güçlerinin, başta örgütlü demokrat güçler olmak üzere, bir araya getirilmesi, kimlerin reddedemeyeceği bir ihtiyaç.

Büyük politikalar, büyük taktikler, icazetli tavırlar, bu alandaki mücadelenin ihtiyaçlarını çözüyor. Tersine, baskıya, teröre karşı, açık, kesin, tereddütsüz tavırlar ve basit, şatafatsız, hesapsız, reklamsız, birlikler gerekiyor.

Nerede bir baskı varsa, onun karşısına dikilecek, nerede zulme uğrayan varsa onun yanında olacak, oligarşinin icazetini değil, halkın acılarını, haklar ve özgürlükler mücadelesinin gereklerini esas alacak bir tavra ihtiyaç var. Sol olmak da budur zaten.

Solun başta reformist legal parti çevreleri olmak üzere önemli bir kesiminin bu ihtiyaçlar ve sorunlar karşısındaki riyakarlığı, hafifliği ise, solun gelenekleriyle, nitelikleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan vahim bir tablo ortaya çıkarmaktadır.

Bu kafa yapısı, insanlarımız ölürken, “bana ne” diye bilmştir. Bu kafa yapısı, 19 Aralık'ta yatakların altına girip beklemiştir operasyonun bitmesini. Burnunu parti binasının dışına uzatamamıştır.

Açlık grevi yapan aileleri binalarından atmaktan tutun da, faşist saldırı altındaki tutsak yakınlarını katiller sürüsünün önüne atmaya, bir kutu ilacı bile sahiplenemeyip yemin billah kendilerine ait olmadığını söylemeye kadar neler gördük, neler yaşadık.

Bunlar hangi “sol dalga”yı yaratacak? Nasıl yaratacak? **Kafalarında, tavırlarında sol yok ki, sol dalga olsun!** Tersine, “dalga”lar korkutuyor onları, dalgaların, fırtınaların olduğu yerden, sakın, pürüzsüz limanlara kaçıyorlar. Akıllı solcu, sakın limanlarda dolaşır! ÖDP ve benzerleri de öyle yapıyor. Ama yine de riyakarlık sürüyor, “sol dalga” sözlerini tekrarlayıp duruyorlar.

Sol, gerektiğinde birbirine siper olur, gerektiğinde birbiri için hapis yatar. Zulmün karşısında, farklı hesaplarını, çelişkilerini, farklılıklarını bir yana bırakıp zulme uğrayanla yanyana olur. Sol budur.

Birlik de ancak böyle bir solculukla yaratılabilir. Böyle bir solculuk yoksa, solun birliği de olmaz. Bunu bilmek için ÖDP'nin, reformizmin pratiğine, Kürt milliyetçiliğinin pratiğine bakmak yeter.

ÖDP'nin AB Yolu

ÖDP'nin İstanbul Kongresi'nde reddedilen “Emeğin Avrupası” kararı değişik biçimde, Genel Kongre'de onaylatılmış bulunuyor. ÖDP, AB'yi savunmakta kararlı(!)

Ufuk Uras da kongrede, AB'cilere, TÜSİAD'a, burjuva medyaya paralel biçimde, MHP'ye, Devlet Bahçeli'ye yüklüyor: “*Le Bahçeli'nin siyaseti, demokrasi yolunda Türkiye'ye patinaj yaptırıyor. ... Demokrasiyi Avrupa'ya taviz vermek olarak görüyorlar...*” (Ufuk Uras'ın 3. Kongre konuşmasından)

Peki diğerleri? Onlar demokrasiyi geliştiriyorlar mı? Peki Genelkurmay? Onlar “demokrasi yolunda” engel değil mi?

Elbette MHP riyakar. Elbette MHP, anti-demokratik, faşist bir güç. Kim itiraz edebilir ki buna? Ama MHP'yi “demokratikleşmenin”, Türkçesi “AB'ye girmenin” önündeki tek engel olarak gösterme, bugün burjuvazinin politikasıdır.

28 Şubat'ta, oligarşinin çeşitli güçlerinin mesajını alma ve onlarla paralel hareket etme konusunda rüştünü ispatlamış olan ÖDP; AB ve MHP konusunda da aynı çizgiyi sürdürüyor.

Bu düzen içi politikanın üstünde çok ince bir tül var. Diğer düzen güçlerinin AB'ciliğinden farklı olarak “**emeğin Avrupası**” diyor ÖDP.

“**Emeğin Avrupası**” riyakarlığıyla, Avrupa'ya ve işbirlikçi burjuvaziye, ve kapitalizme biat etmenin üstü örtülmeye çalışılıyor. Kongrede de bu kavramdan, “*emeğin uluslararası düzeyde örgütlenmesi ve mücadelesi anlaşılmalı*” denilerek Avrupalılık biraz daha perdelenmeye çalışıldı. Klasik DY tavrıdır; Bir şey söyler, onu yerleştirinceye kadar da “*o bağlamda*” anlaşılmalı, *bu bağlamda anlaşılmamalı...*” diyerek manevralar yapar. Kimse yutmaz artık. “Solun birliği-yiz”, “sol dalga” sözleriniz nasıl artık inandırıcılığı sınırladıysa, Emeğin Avrupası da kimseyi kandıramıyor.

Kongrede telaffuz edilen “Solun birleşik mücadelesi”nin de içi boş. Hangi sol? Sen kimlerle görüşüyorsun? İnönülerle, Karayalçınlarla, Aydın Güven Gürkan'larla... “**Sol**” denilen bunlar.

ÖDP Kongre sonuç bildirisinde de “**solun bir seçenek oluşturmaları**” çağrısı yapılıyor. TÜSİAD'la, “sosyal demokratlarla” aynılaşarak mı “seçenek” oluşturulacak?

O “seçenek” zaten var; ama adı sol değil. “Sol seçenek” derken, sağ kulvardan AB'ye doğru gidiyor ÖDP.

AB'CİLİĞİN "MARKSİST" AKIL HOCALARI AKILLI SOLCULUĞU ÖĞÜTLÜYOR!

AB'cilikle, solculuğu, hele hele devrimciliği, sosyalistiği, Marksist-Leninistliği yanyana getirmek zordan da öte imkansız. Ama sahte solculuk ve sahte solcular, hem "sol etiketini" taşımaya devam etmek, hem de AB yolundan geri kalmamak, TÜSİAD'çılarla ittifaklarını mazur göstermek için, bu "imkansız"ı başarmak zorundalar!

İmdatlarına yine, 80 öncesinden bu yana **Birikim** sayfalarından tasfiyeciliğin, düzenle uzlaşmanın "teorisini" yapan akıl hocaları yetiştiriyor.

Birikim'in kıdemlileri **Murat Belge** ve **Ömer Laçiner**, **Birikim** ve Aydın Doğan'ın kendilerine sonuna kadar açtığı **Radikal** gazetesi sayfalarından akıl vermeye, teori satmaya devam ediyorlar. Allah, düzene dönmeye soyunan solcuları onların teorisyenliğinden mahkum bırakmasın. ÖDP'sinden Kürt milliyetçiliğine hepsinin teorilerinde onların derin izlerini bulursunuz. Ama işin garibi şudur ki, onların da gerçekte "kendilerine özgü" bir düşünceleri yoktur. Avrupa solundaki burjuva liberal görüşleri çalıp kendi icatları olarak sunuyorlar. Yani bu akıl hocalarının teorisyenlikleri de hırsızlık malı!

AB'cilik,

Taner Akçam Solculuğunun Politikasıdır

Genelde olduğu gibi, solda da AB konusundaki tartışmaların yoğunlaşması, düzenin kendi solunu yaratmaya yönelik çabalarını da artırdı. Taner Akçam, Solda Yeni Arayışlar gibi dizilerde, hep aynı sistematikle, aynı taktikle aynı yönlendirme yapıyor.

Önce solun kendini sorgulaması, çağ değiştiği için kendine yeni bir yol bulunması üzerine çeşitlemeler, ardından da, düzen içinde yer alarak solculuk (yani **Taner Akçam solculuğu**) önermesi geliyor... AB'ci solun akıl hocaları da aynı sistematiki izliyor:

Murat Belge'nin sorusu şu: "**Solu 'çağcıl' bir çizgiye taşımak mümkün mü?**" (22 Haziran 2002 Radikal)

Ömer Laçiner'in sorusu-derdi de aynı: "**Yolda çakılmak mı, yeni bir yol aramak mı?**" (23 Haziran 2002, Radikal 2)

Peki soruya cevap olarak ne söylüyorlar:

"Küreselleşmeye" katılın!

Ne dediklerinin, solu nasıl şekilsizleştirdiklerinin tam anlaşılması için biraz uzunca aktaralım:

"Bugüne kadar süregelen mantıkta ... Sol, **sermayenin büyüttüğü** ekonomiyi daha sonra hakça bölüştürmek gibi bir görevle kendisini kısıtlamış durumda... Bu mantıkla perçinlenmiş sol, ister istemez olayların bir bunalım, bir tıkan-

ma noktasına gelmesini bekliyor.

O zaman soru şu biçime giriyor: Acaba solu ... 'çağcıl' bir çizgiye taşımak mümkün mü?... '3. Yol' böyle bir arayışın uzantısıdır. Bu modele göre sol dünyayı onun içinden kavramalıdır. Bu ikili bir süreçtir ve solun klasik işlevine göre daha zordur. ... Sol bu anlamda hem **büyütecek**, hem bölüştürecektir. Bu bağlamda Türk solunun en önemli kozu **küreselleşmenin gerçeğini kavrayıp, işlevciliğini üstlenip, kazanımlarına sahip çıkmaktır.**"

Söylenen özeti şu: **Küreselleşmenin içinde yer alarak onu değiştirmek...** Bu ise, Avrupa'da ve Amerika'da "küreselleşme karşıtı" hareket ortaya çıktığından bu yana söylenen şeyden başka bir şey değil. Ortada yeni bir düşünce yok. Dahası, sola "**sermayeyi büyütmek**" görevini yükleyecek bir yoldan çıkmışlık söz konusu artık.

Kopyanın kopyası

Ömer Laçiner de sanki ondan kopya çekmiş:

Ona göre de sol, AB'ye girmeye "refah geleceği için" karşıymış, şöyle diyor:

"Türkiye'nin AB'ye katılmasına her türden ("sosyalist", Kemalist, dinci, faşizan) deklare nasyonalistin yanı sıra... sosyalist sıfatını taşıyan parti ve hareketlerin hepsi karşı... o sosyalistlerin antiemperyalist diskurlarının(*) gerisinde ise, AB'ye katılmış bir Türkiye'nin kendi "devrim" imkan ve dinamiklerinin önüne set çekilmiş olacağı fikri (kaygısı) kırpdayıp duruyor..."

Bu düşünüş sahipleri, eğer Türkiye de AB'ye katılır ve... İspanya, Portekiz ve Yunanistan gibi, dikta rejimlerinin kalıntılarını tasfiye etmiş, ciddi bir refah yükselişi sağlayabilmiş bir ülke-toplum haline gelirse, burada da bir "devrim" in, sosyalizmin imkan ve dinamiklerinin o oranda köreleceğini varsayıyorlar."

Ömer Laçiner bu durum karşısında tabii ki "**solun çözümü**" de öneriyor: O da Belge'ninkinin bir kopyası. Hangisi hangisinden kopya çekmiş diye sormuyoruz, çünkü, ikisinin de Avrupa solundan, "3. yolcu"lardan, burjuvaziden kopya çektiğini biliyoruz. Evet, Laçiner de şunu diyor:

"Yeni bir yaklaşım ihtiyacı..."

Ağır iktisadi sömürü, yoksulluk teması üzerinden inşa edilmiş bir sosyalizm tanımı ve mantığının yerini refah-tüketim toplumundaki insan, 'insanlık durumu' temasını eklenine almış bir sosyalizm tanımı ve mantığı almalıdır. Bu... devrim ve sosyalizm imkanını bizzat emperyalizmin refah - tüketim toplumlarının merkezinde yaratmayı -yeniden- deneyecek bir yaklaşım için uğraşmak demektir."

Söylenen aynı: küreselleşmenin içinde yeralalım. Devrimi, refah-tüketim toplumunun merkezinde arayalım. Yani, önce ülkemizde de kapitalizmi geliştirelim, onun için de tabii ki **AB'ye girelim**. Bir sürü teorik zırva içine yedirilmiş teorinin özeti bu.

Önce kendilerine göre bir sol tarifi yapıp, ondan sonra da onu değiştirmeye koyulmuşlar. Ama ne yaptıkları tarif doğru, ne de "değiştirdikleri" bir özgünlük taşıyor.

Akıllı olun, uzlaşmacı olun, sistemle çatışmayın

Murat Belge'nin sola asıl tavsiyesi, yukarıda aktarılan sözlerin devamında geliyor: "*İkincisi, bu mantık solu çatışmacı bir kimliğin dışına taşıyacak ve solu uzlaşmacı, katılım- a bir kimliğe büründürecek.*"

İşte bu da **akıllı solculuğun** teorik ifadesi, Murat Belge- lerin beyninin aynası oluyor.

Çatışma uzlaş. Dünyayı açık kasıp kavuruyormuş, **çatış- ma, katılımcı ol!** Filistin'i, Afganistan'ı, Türkiye'yi kan gölüne çevirmişler, **çatışma uzlaş!** Yanbaşında insanlar diri diri yakılı- yormuş, diri diri tabutluklara gömülmüşler, **çatışma uzlaş!**

Artık bu noktadan sonra, "marksizm" in literatüründen kelimelerle süslenmiş bu teorik saçmalıklara "3. yol" deme- lerinin de bir anlamı yok. Eğer 1. yol ve 2. yol kapitalist yol

ve sosyalist yolsa, söyledikleri "3. yol" falan değil, düpedüz, kapitalist yol. "**Ser- mayeyi büyütme**" derdine düşmüş bir "marksist", Mark- sizm-Leninizm açısın- dan ancak bir **mizah** unsuru olabilir, daha fazla bir şey değil.

Bunların sorunu solu, sosyalizmi geliştirmek mi? Demokrasi mi?

Acaba niye haklar ve özgürlükler için onyıllardır kollarını kıpırdatmamışlar bu ülkede? Onlar gibi Marksizm adına koca- man laflar etmeden mütevazilikleriyle in- sanlar faşizme karşı direnir, döğüşürken, hapislerden geçerken, onlar direnişlerin, işkencelerin, hapis- liklerin hep uzağında kalmışlardır.

Burjuvazi onların yüksek perdeden Marksistlik yapma- larına da, sosyalizmi savunmalarına da hep nedense, başka Marksistlere, sosyalistlere göstermediği bir "**hoşgörü**" gös- termiştir. Neden acaba? Nedeni, bu yazıda birkaçını aktar- dığımız, ama onyıllardır yazdıkları yazılarda yüzlerce örne- ği olan "sola tavsiyeleri"nden dolayı olmasın sakın?

Düşün solun yakasından!

Ait olduğunuz dünyada kalın!

Kendi küçük-burjuva statükoları için, Doğan Medyalarda bir köşe sahibi olmak için, teorinin bu kadar ırzına geçmek, bırakın siyasi yanını, ahlaki değildir. Bu sefil teorisyenlere çağırımız, **bırakın artık sol, marksizm adına konuşmayı**. Bırakın, sol kendi başının çaresine bakar, siz dert etmeyin, siz burjuvaziden, Avrupa fonlarından aldığınız paralarla kutsal hayatınızı yaşayın! Düşün solun yakasından.

Bu tavsiyelerin solu, geliştiren mi, yoksa mezara gömen bir rolü mü olduğuna, burjuvazinin tavrına bakarak karar verebilirsiniz.

"Klavuzu karga olan..." misali, teorisyeni, akıl hocası bunlar olan solcuların da sonu siyasi mezarlıktır.

(*) Diskur: söylev, nutuk. (Tabii onlar teorisyen ya, öyle "dis- kur"suz, miksursuz yazıp konuşamazlar.)

Başarının koşulları

MURAT BELGE

Dünya Kupası'nı geride bıraktık ama bu kupanın anısını geride bırakmak Türkiye için pek söz konusu

olmayacaktır herhalde. Ancak bunu da aşan birkaç başarı, beklenmedik bir dünya üçüncülüğünün anısını gölgeleyebilir.

Basketboldaki ikincilik ve şimdiki bu üçüncülük, öteden beri döşündüğüm bir noktada haklı olduğumu kanıtıyor sanki. *Sosyalizm, Türkiye ve Gelecek* adlı kitabımı ta 1989'da yayımlamıştım. Orada, sahip olduğu potansiyeller bakımından Türkiye'nin o günkü güçlü kapitalist dünya (Batı Avrupa, ABD ve Japonya) çevresinde, onu saran ve oraya doğru yol alan ikinci kuşakta yer aldığını söylüyordum. Bu kuşakta, Güney Amerika'da Arjantin, Şili ve Brezilya, daha kuzeyde Meksika'nın bulunduğu, Asya'daki malum 'kaplanlar' dışında Hindistan'ın hesaba katılması gerektiğini, Afrika'da ekonomiden çok siyasetini yer aldığını söylüyordum. Bu kuşakta, Güney Amerika'da Arjantin, Şili ve Brezilya, daha

Zeytin Dalı, Gökkuşaağı, Çatı Partisi, Balkan Modeli DÜZEN SOLUNDA

BİRLİK MODELİ ENFLASYONU

HADEP, ÖDP ve CHP'den ayrılan Murat Karayalçın, Ercan Karakaş ve çevrelerindeki gruplar arasında yoğun bir "birlik, ittifak" trafiği gözleniyor. Bu trafiğin içinde yer alanlar, hiç sıkılma duymaksızın girişimlerini, görüşmelerini "solda birlik" diye adlandırıyorlar üstelik. Daha baştan bu adlandırmayla, düzenin onay ve icazetinde bir "birlik"ten söz ettikleri anlaşılıyor. Çünkü onlar da sadece düzenin "sol" saydığını sol saydıklarını, devrimcileri düzenin gözüyle (yani daha türkçesi, yokedilmesi, tasfiye edilmesi gereken teröristler olarak) gördüklerini ortaya koyuyorlar.

Son olarak SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın, "**so- la Balkan modeli ittifak**" önerisinde bulunmuş. Karayalçın'a göre "solda birlik tek parti çatısı altında olamaz", ancak "seçim ittifakı ile" sağlanabilir.

Nasıl sağlayacaklarını, Zeytin dalında mı, çatı par- tisinde mi, Balkan modelinde mi uzlaşacaklarını bilemiy- oruz, ama bilinmesi gereken şu var; bu birliklerin, itti- fakların "solda birlik"le ilgisi yoktur. Solun tarihsel anlamına, Türkiye soluna biraz saygısı olan, düzen içi bu ittifaklarda sol adını kullanmamalıdır.

Mehmet Bekaroğlu: Tecrite Karşı Çıkmayan, İnsan Haklarını Savunuyorum Demesin

F tipleri ve ölüm oruçlarının gündeme gelmesiyle birlikte, kendi çizgisinde tutarlı bir tavırla ilgilenen SP milletvekili Mehmet Bekaroğlu ile görüştük.

F tipleri gündeme geldiğinden beri sizin belli çabalarınız var. Çok çeşitli yerlerden baskılarla da karşılaşmışsınızdır. Ne tür şeylerle karşılaştınız. Yapmak isteyip yapamadığınız neler oldu?

Mehmet Bekaroğlu: Operasyondan bir birbucuk sene önce bu F tipi cezaevleri tecriti öngördü. Tecritin de insan hakları, insanın bütünlüğüne tehlike olduğunu dolayısıyla bunun kabul edilemeyeceğini çok çeşitli vesilelerle, sürekli dile getirdik. Özellikle Ankara **Ulucanlar'daki** olayların raporunda, o olayların başlamasının temelinde bu F tipi cezaevlerinin bulunduğunu tespit ederek o günlerden beri biz tecritin kabul edilemeyeceğini her yerde anlattık. Kamuoyu oluşması için Baro, TMMOB, TTB, İnsan Hakları Kuruluşları gibi konuyla ilgili uzman kuruluşlara gittik.

EN CİDDİ İHLAL TECRİT

Burada bizim karşılaştığımız baskıların çok fazla bir anlamı yok yani. Tehditler de aldık. Dostça uyarılar da aldık. "Yapmayın" filan, işte **"size anlatım işin boyutu çok daha farklı"** diyenler de oldu. Ama onlar çok önemli değildi. Önemli olan biz biliyorduk ki, bilinçli bir şekilde bu tecrit getiriliyordu. Ben bununla aslında 83'te, özel tiplerle tanıştım. Orada insanların ıslah edilip "topluma kazandırılması", tabii "siyasi" diye bilinen tutuklu ve hükümlülerin ıslah edilmesi öngörülüyordu. Bu bir insan hakları ihlalidir. Tehlikeli bulunan düşünceleriniz hastalıklı bulunuyor ve onların rehabilite edilmesi gibi bir şey. Bir defa bu çok vahim birşey. Rehabilitasyon için F tipi cezaeviyle tecritle bir sürü uygulamalarla karşınıza çıkıyorlar. Ne bileyim sabahları andımızı okutmaktan, kitaptan savunmaya kadar, hastalığınızdan görüşmenize kadar en doğal haklarınız bile kullanılarak siz rehabilite ediliyorsunuz.

Çok ciddi bir problem bu. Biz tecrite karşı çıkınca **"hijyen şartlarına uymayan koşulları mı savunuyorsunuz. Güvenliğin temin edilemediği in-**

sanlara haksızlıklar baskılar yapıldığı koşulları mı savunuyorsunuz" gibi şeyler söylendi.

Ama öyle değil. Ben şahsen çok net söyledim. Burada iki sorun var; bir tecritin gerçekten insan hakları ihlali olması bu sebepten bizim buna karşı çıkmamız gerekiyor ama öte yandan Türkiye cezaevleri tarihini şöyle bir okuduğumuz zaman, insanların kendi güvenlikleri diye bir endişeleri var. **BATILILAR** hiç anlamadılar. **"Nasıl öyle bir şey savunabilirsin sen. Psikiyatri uzmanısın cezaevinde çalışmışsın. Siyasetçisin nasıl böyle bir şey savunabilirsin"** diyorlardı. Bilmiyor kendi şartlarından bakıyor. Çok sayıda insan cezaevinde işkence görmüş, öldürülmüş, sakatlanmış, bir sürü olaylar yaşanmış. **İnsan nerede kaldı, hangi hijyen şartları..** ondan önce can güvenliği önemli. Bir kere sadece bu sebepten Türkiye'de insanların yalnız kalmasına, iki, üç kişi kalmasına karşı çıkmak gerekiyor. Propagandayı biliyorsunuz, **"cezaevleri teröristlerin yuvasıdır, orda eğitim yapıyorlar, talimat veriyorlar"** öbür taraftan da özellikle batılı kuruluşlar işte **"hijyen, 70 kişi yüz metre kare alanda nasıl birarada yatar kalkar"** gibi aslında haklı gibi görünen şeylerle bu iki olay çatıştı ama biz önceleri çok daha rahat anlatabiliyorduk.

İkincisi de, yüz kişinin yüz metre kare alanda kalmasını engellemek için onları hücrelere hapsedme gibi bir hakkınız yok. **Tecrit** ihlaldir, bu noktada yaklaştık.

BATILI İNSAN HAKLARI ÖRGÜTLERİ HEP ZARAR VERDİLER

Yani baskılar, filan Türkiye'de gelip geçici şeyler onları ben çok önemsemiyorum. Ama birşey söylemek istiyorum; hep soruldu, senin ne ilgin var diye. Daha insafli olanlar, sen kişisel yapıyorsun ama senin partin nasıl bakıyor dedi. Ben siyasete yeni girmiş bir insanım ve bu süreç benim siyaseten de insan olarak da tanınmama çok önemli

katkısı oldu. Ve bu da partimin içerisinde oldu. Yani ben hiç benimle ilgisi olmasa da, düşünce olarak hukuk olarak insanların mağduriyetine sahip çıkıyorum. Bu bizim parti tarafından hiç de yadırganmadı. Çok sorulduğu için söylüyorum. Birçok yerde söyledim, hiç bu tarafını yazmadılar.

Bir sürü insan hakları ihlalleri var. Bunlardan **en ciddi ve geleceğe de yönelik olanı tecrit**, cezaevleri meselesidir. Bu meseleyi burada bırakmayı insan hakları savunucuları açısından kabuledilir birşey görmüyorum. Tecrite karşı çıkmayan insan haklarını savunuyorum demesin.

Birşeyi de burada vurgulamak istiyorum, **Batılı insan hakları örgütleri** bu konuda -ben gene biraz iyi niyetle - bizi anlamadılar. **Süreçte hep zarar verdiler. Bunun altının çizilmesi gerekiyor.**

Şimdi sanki bu konuya duyarlı üçbeşyüz kişinin konusu halinde, ama sorun olduğu gibi ortada duruyor. Üstelik de onlarca insan öldü. Batıya "bizde 84'ten beri idam uygulanmıyor ve devlet olarak bu sözü veriyoruz" mektupları yazarken yüze yakın insan yok oldu, öldü. Bir şekilde yargısız infaz. Buna rağmen böyle bir sorun yokmuş gibi davranılıyor. Şimdi bu konuya duyarlı olan insan hakları savunucuları **nasıl olur da tekrar taşırılar kamuoyunun gündemine bunun üzerine düşünmek gerekiyor** bence. Ölüm oruçlarına siyaseten karşıyım, ama orada birileri tarafından seçilmiş, kullanılmış birşey. Tekrar bu konunun kamuoyu gündemine taşınması lazım. Bunu yapmazsak insan haklarını savunuyorum demenin bir **anlamı yok**. Yani bu sorunu belli bir grup siyasetlerin yaşadığı bir sorun olarak görülüp, bir sürü insan hakları ihlali var ben bunlarla ilgileniyorum denilmesi kabul edilemez. Ben TBMM'de hiç unutturmam bu, sürekli gündeme getiriyorum, *böyle bir sorun var ve duruyor, yok sayarak işin içinden çıkamazsınız...* Bunu devamlı gündemde tutmaya çalışıyorum. İnsan hakları savunucularıyla tekrar bir araya geleceğiz. Ne çıkar tabii onu kestirmem zor.

BUGÜN YAPMAZSAN YARIN YAPMAK ZORUNDASIN

Tüm bu süreç boyunca Adalet Bakanlığı'nın ortaya koyduğu tavrı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Mehmet Bekaroğlu: Adalet Bakanlığı son derece tutarlıydı bi defa. Baştan sonuna kadar çizgisini devam ettirdi. Bu bir devlet politikasıydı. 1991'de yasası çıkmıştı bunun. "Güvenliğin" önemli bir parçası olarak görülüyordu F tipi cezaevleri. Tabii bu süreçte bu kadar insanın ölümü ve sonuç alınmamasında, Adalet Bakanı'nın kişiliğinin

de etkisi olduğunu düşünüyorum ben.

Özel bir insan. Kendi doğrularının dışında başka bir doğruyu tartışmaya hazır birisi değil. Yani biz orada bürokratlarla zaman zaman bir noktaya getirdik. Bunu yapmak zorundasın. Bugün yapmazsan yarın yapmak zorundasın. Çok değişik makalelerde on saat deniyor, günışığında deniliyor, on kişi deniliyor, yirmi kişi deniliyor, çok bir standardı yok ama sekiz saatin altına düşülmüyor, on kişinin altına düşülmüyor. Bu olmazsa tecrittir. Tecrit de insan hakları ihlalidir. Biz bunları Adalet Bakanı'yla bir süre tartıştık. Kendisi "mutabakat yapacağım" dediğinde çözüm bulmaya çalıştık. Ama Adalet Bakanlığı bu konuda hiçbir adım atmadı. Ne uluslararası standartlar, ne makaleler, tek bir adım atmadı. Bir ara acaba bunlar kırılabilir mi diye iki tane üç kişilik hücreyi tek havalandırma yaparsak, altı kişi bir araya gelirse acaba bitirilir mi gibi bir eğilimi oldu. Ondan da daha sonra vazgeçti.. Yoksa tecrit konusunda gerçekten tutarlı ve tek bir çizgi izledi. Yasalar çıkardı... çok vahimdir yani. Bir tane yasa tasarısı var, bırakın tutukluların hakkını hukukunu, hekimlerin avukatların hakkına hukukuna, etik değerlerine müdahale eden birşey. Adalet Bakanı hazırladı bütün bunları, ekibiyle beraber.

Son bir soru, tecritin tutuklular üzerinde psikolojik etkileri neler olabilir. Siz aynı zamanda da psikologsunuz...

Mehmet Bekaroğlu: Özet olarak söyleyeyim. Tecrit, hücre şartları kişinin sadece ruhsal bütünlüğünü sosyal, toplumsal bütünlüğünü değil, biyolojik bütünlüğünü de tehdit ediyor. Ben bir tane örnekle bunu vereyim. Sincan F tipi cezaevini bir ziyarette bulunduk. 18 ya da 17 yaşında bir gençle de görüştük orada. Bu genç Kızılay'daki bir gösteriden alınmış Ulucanlar Cezaevi'ne götürülmüş ve tek kişilik hücreye konulmuş. Hücresinde girdik, tesadüfen bilmiyorduk. Takdim ettim ben kendimi, ben milletvekiliyim, bu cezaevi müdürü, bu savcı filan, yönelimi bozulmuştu oryantasyon -bu tipte kullanılır- on dakika nerede olduğunu neresi olduğunu bizlerin kim olduğunu çıkaramadı. Bu akut olan birşey, hemen savunma sonrası gelişen bir reaksiyon. Geçicidir belki ama buna benzer bir çok rahatsızlığı ortaya çıkarabilir. Tek başına yaşamasına rağmen yaşadığı yerde tek bir eşyayı bile değiştirememesi büyük tahribat yaratır.

F tipi cezaevlerinde bugün neler oluyor ne bitiyor, bir araştırma falan yapılmıyor. Denetleme ile ilgili bir takım kurullar oluşturuldu ama bu göstermelik. Denetim uzman kuruluşların işi olması.

Yalan Çağı...

Ahmet KULAKSIZ

Kim yazmış bilmiyorum, ama bir yerlerde, kapitalizmin günümüze kadar üretilmiş her tür yalanın ve çarpıtmanın toplamı olduğunu okuduğumu hatırlıyorum. Önceleri bu tanım benim açım-dan yeterince inandırıcı olmamıştı, ama zaman geçtikçe ve gelişmeleri derinlemesine irdedeğimizde bu tanımın ne kadar doğru olduğunu anlamakta gecikmedim. Bilimi ters yüz etmek, iktisadi olayları anlaşılabilir hale sokmak, sosyal ve politik konuları bir illüzyon maharetiyle kitleleri uyutma ve aldatma aracı olarak kullanmak; işte kısaca kapitalizm ve onun düşünürlerinin yaşam felsefesi olarak algıladıkları yegane gerçek. Ege-menlerin ve onların besledikleri yazar çizer takımının sınıfsal konumları gereği verilen görevleri yerine getirdiklerini düşündüğümüzde ortada anlaşılır bir durum var. Ama bilimsellik adına namuslu aydın görüntüleri eşliğinde bilimi ve bilimselliği içdi etmek; gerçekleri ters yüz etmek ne kadar onurlu bir davranış olur.

Çalışan, üreten ama kazanamayanlar bir yanda çalışmadan kazananlar öbür yanda. Namuslu ve onurlu bilim insanlarının bu duruma ilişkin açıklamaları ortada ve sonuna kadar bilimsel. Tekellerin sesi ve onların her alanda satılmış beyinlerinin söyledikleri ne halkların yaşamıyla, ne gerçekle uyuyor.

Yalan çağını yaşıyoruz, hem de bugüne kadar yaşanmamış boyutuyla ve korkunçluğuyla. Son olarak nasıl umutlu ve geleceğe nasıl güvenle baktığımızı merak edenlere;

GÜN GELİR YALANIN ÇARKI KIRILIR.

Şöyle bir düşünelim, çağımıza bilgi çağı diyorlar. Nedeni sorulduğunda, artık dünyanın bilgi ile yönetildiğini iddia ediyorlar. Bu satırların yazarı bilgi insanı değil ama şöyle tarihe bir dönüp baktığımızda bilginin olmadığı bir çağı, bir zamanı, bir anı göremiyorum. Evet her çağ bilgi çağıdır. Elbette eski çağa göre yeni çağlar bilimsel gelişmelere daha açık, daha yakına geldiğimizde bilimsel gelişmeler daha hızlı, bizden sonra yaşanacak süreçlerde bilimsel ilerleme bugünden daha dinamik olacak. Bu bir gerçek. Ortaya çıkan soru şu. Gelecekte

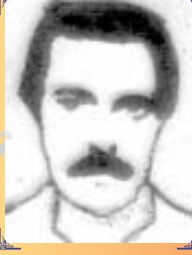
bilimsel gelişme bugünden daha hızlı geliyecekse o zaman bugün yaşadığımız dünyayı nasıl tanımlayacağız? Elbette bunu pek tartışan yok. Ama dedik ya, kapitalizm yeryüzünde üretilmiş yalanların toplamıdır. Eğer öyle olmasaydı emekle bilimi karşı karşıya getirmek neden gerekli olurdu.

Bilim bir yönüyle yoğunlaştırılmış ve uğruna emek harcanmış kısaca insanların alın terinin toplamıdır. Bilgi ile emeği karşı karşıya getirip, bilgiyi kutsayıp emeği hakir gören bu düşüncenin öyle bir günde ortaya çıkmadığı da bir gerçek. Emperyalist ülkelerde geliştirilen bilimsel alanların yeryüzünde nasıl bir emek sömürsüne dayandığını bilimsel gelişmelerin neden bir avuç tekelin denetiminde olduğu, en azından neden bu kesimlerin hizmetinde olduğu nedense her zaman es geçiliyor, zaten sorunun can alıcı noktası da burada.

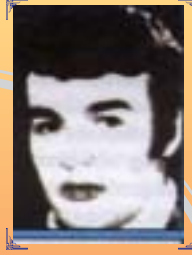
Emeği ve emekçileri savunan düşünürler bilimin halkların refahına ve özgürleşmesine katkı sunması gerektiğini bunun için bilimin ve bilimsel gelişmenin halkın denetiminde olması için mücadele etmelidir. Bilgi çağına girdiğimizi söyleyen bu baylar, bir açıdan doğru söylüyor. Doğru ama eksik. Bilgi çağı dedikleri günümüz dünyasında iletişim kanallarından, üniversitelerden, daha aklımıza gelmeyen sayısız araçlardan insanlara "bilgi" ulaşıyor. Ama hemen tamamına yakını yalan bilgi, şu basit gerçeğin öğrenilmesi konunun can alıcı noktasıdır. Neden Dünyamızın büyük bölümü açlık ve sefaletle karşı karşıya, neden silahlanmaya ayrılan kaynak korkunç boyutlarda iken insanlar açlıktan ölüyor. Bilgi çağını yaşıyoruz diyenlerin bu soruya verecekleri cevabı biliyoruz. Bir sürü ıvır zıvır açıklama ve bilimsellik adına bilimi ayaklar altına alma. Ama gerçek ortada. Bir yanda emperyalizm ve bir avuç tekel, öbür yanda milyonlarca yoksul insan. Çalışan, üreten ama kazanamayanlar bir yanda çalışmadan kazananlar öbür yanda. Namuslu ve onurlu bilim insanlarının bu duruma ilişkin açıklamaları ortada ve sonuna kadar bilimsel. Tekellerin sesi ve onların her alanda satılmış beyinlerinin söyledikleri ne halkların yaşamıyla, ne gerçekle uyuyor. Başa dönersek, bilgi çağını yaşıyoruz diyenlerin sözünün eksik kalanını biz tamamlayalım. Yalan çağını yaşıyoruz, hem de bugüne kadar yaşanmamış boyutuyla ve korkunçluğuyla. Son olarak nasıl umutlu ve geleceğe nasıl güvenle baktığımızı merak edenlere;

GÜN GELİR YALANIN ÇARKI KIRILIR.

kahramanlar Ölmez

Osman KORKMAZ

Uğur KORKMAZ

Şehitlik tarihi:

7 Temmuz 1980

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Sirkeci

Şehit düşme şekli:

Dev-Genç'in faşist teröre karşı mücadele ekiple-
rinde yer alıyorlardı. Sirkeci'de polisle çıkan çatış-
mada şehit düştüler.

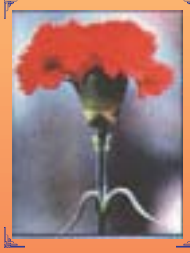

Yüksel MUNZUR

Şehitlik tarihi:

Temmuz 1989

1980 öncesi Liseli Dev-
Genç içerisinde yer aldı.
Cunta döneminde Alemdağ
Hapishanesi'nde tutsaktı.
1984'te İTÜ'de Dev-Genç'in
çalışmalarına katıldı. Dev-
rimci hareketin bir taraftarı
idi. İstanbul'da geçirdiği bir
trafik kazasında kaybettik.

Aynur CEYLAN

Şehitlik tarihi:

7 Temmuz 1980

Şehitlik tarihi:

6 Temmuz 1988

Şehit düştüğü yer:

Hollanda

Şehit düşme şekli:

Faşistler tarafından
vurularak katledildi.

Ahmet KÖKSAL

Şehitlik tarihi:

8 Temmuz 1989

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Sa-

mandra

Şehit düşme şekli:

Faşist mafya ta-
rafından katledildi.

Metin TOPAL

Şehitlik tarihi:

Temmuz 1978

1 Mayıs Mahalle-
si'nde gecekondulardan
halkın mücadele ve ör-
gütlenmesi içinde yer
aldı. Mahallenin elekt-
rik sorununu çözmeye
çalışırken, elektrik
çarpması sonucunda
aramızdan ayrıldı.

Ferhan PEKER

İsmail KARAMAN

Şehitlik tarihi:

6 Temmuz 2001

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Firuzköy

Şehit düşme şekli:

Polis tarafından infaz edildi.

Devrimciydi; Yoldaşları dire-
nirken, ölümler, gözüne uyku gir-
meyendi.

Devrimciydi; Sebep, "Malatya şehitlerinden Hasan Erkuş,
Mustafa Kemal İnan'ı, Dersim şehidi Özgür Kılıç'ı şahsen tanı-
yor olmam ve yoksulluğun ezikliğini çok yaşamış olmamdır."

Örgütlüydü; örgütlülüğe ilk adım atışı, 1996 ölüm orucu
dönemi idi. Faşizme karşı yiğitçe, fedakarca direnenlerin yanın-
da olmak için, destek verebilmek için, örgütlü olmak gerektiği-
ni gördü. Ölüm Orucuna destek eylemlerine katıldı.

İşçiydi; İlkokulu bitirdiği yıllarda gelmişlerdi İstanbul'a.
Konfeksiyonlarda tekstil işçisi olarak çalıştı. Örgütlü bir dev-
rimci olarak, gecekondulardan halkın örgütlülüğünü,
mücadelesini geliştirmek için çalıştı.

Cüretliydi; Biliyordu ki, devrimcilikte işkence, tutsaklık,
ve ölüm de hep ihtimal dahilindeydi. Göze alıyordu. Cüreti, ter-
cihinden kaynaklanıyordu: "Böyle bir düzende yıllarca yaşasam
da devrimciliğimin bir gününe eşdeğer değildir" diye düşünü-
yordu çünkü.

Onurluydu; "Böyle temiz onurlu hiç kimsenin dil uzata-
mayacağı bir mücadele içerisinde olduğum için şanslıyım ve gu-
rur duyuyorum" diyendi.

Fırat Tavuk Ölüm Orucu Birlikleri'nin komutanıydı.
Bayrampaşa'da zulmün karşısında bedenini tutuşturan feda
savaşçısı Fırat Tavuk, onların eylemleriyle, zulme darbeler vur-
maya devam edecekti. Oligarşinin şiddetine karşı halkın şidde-
tinin meşruluğuydu onun kavgasının kaynağı.

Haklı, meşru, onurlu kavgasında şehit düştü.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

“Tarafsız” Basın Buysa..

Demokrasi oyunu gereği düzenli olarak yapılan “İnsan Hakları Eşgüdüm Toplantısı” için Diyarbakır’a giden İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Nejat Arseven, İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen ve Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ün programını izlemek isteyen Özgür Politika ve DIHA muhabirlerine Valilik Basın Bürosunca izin verilmedi. Yasal hiçbir gerekçe gösterilemezken, söylenen sadece şu oldu; *“Emniyet Müdürlüğü Diyarbakır Basın Bürosu’na sizi sorduk. Ama onay vermediler. Bize ‘Bu gazete ve ajanslar yanlış haber yapıyor ve güvenilir değil’ dedikleri için sizi içeri alamayacağız.”*

“İl ve ilçe insan hakları kurullarının çalışmaları

değerlendirmek” için toplandığı söylenenlerin insan haklarından ne anladıklarını mı, yoksa ‘tarafsız olan’ basının kim olduğunu mu soralım?

Doğan Medya’nın yayınları mı tarafsız acaba? Yoksa Cem Uzan’ınkiler mi? “Tara”nın ölçütü ne? Mesela, o toplantıda üç bakanın insan hakları ihallerini önlemek için nasıl çalıştıkları yazılınca tarafsız mı olunacak? F tiplerindeki işkenceleri, ölüm yürüyeni hiç hatırlatmayınca mı tarafsız olunacak, yoksa köylerine dönemeyen Diyarbakır köylülerinin sefaletini yazmayınca mı tarafsızlık kanıtlanmış sayılacak?... Devletin ‘tarafsız’ dediği basın, bunlarsa, tarafılsından ‘allah korusun’!

Doğan Medya’nın “Ecevit gitsin” kampanyası tüm hızıyla sürüyor. Ecevit, Doğanların düzeni için elinden gelen her şeyi yaptı ama yine yaramadı. Hükümet kuran medya, hükümeti yıkıp yerine kimleri koymayı hesaplıyor görecek. Bu it dalaşı, bu oyun egemenlerin oyunu, birini yıkar daha iyi hizmet edeceği yerine getirirler, bu arada halkı aldatabilirlerse aldatırlar. Aldanmayalım!

Dünya Basınından

Arap liderler ihaneti hak ediyor

Abdulbari Atwan (El Kudüs, 26 Haziran 2002)

... Arafat, Bush’a ve onun tarafı konuşmasına sert bir ‘Hayır’ cevabı vererek 70 yıl boyunca Filistin halkının verdiği şerefli kurbanlar mertebesine yükselseydi ne kaybederdi? Ramallah’taki ofisinde kullandığı özgürlüğünü mü yitirirdi? Filistin devleti ve halkının yararlandığı refah seviyesi mi zarara uğrardı? Yoksa ‘saygın’ yönetimine akıtılan milyarlarca dolarlık ABD yardımlarını mı kaybederdi?...

Arafat’ın belki yüzlercesini tutukladığı Filistin halkı şimdi, yönetime karşı bütün tedbirleri almasına ve yönetimdeki tüm yolsuzluklara karşı olmasına rağmen, yönetimi ve kadrosunu desteklemekte. Çünkü bu halkın saygınlığı ABD-İsrail kampında yer almasını, yönetimini azletmesini ve ulusal olmayan bir yönetimle değiştirilmesini kabul etmez..

Aslında Bush, Filistin halkının toprakların kurtarılmasına, götüreceği yeni ulusal yönetimi belirlemenin eşiğinde olduğunu fark etti. Şimdi, bu eğilimi sonuçsuz kılmak ve ulusal olmayan eğilimleri yok etmek istiyor. Halk, İsrail ekonomisinin çerçöpleriyle beslenen, ilkele-

ri belirsiz, egemenliği tartışmalı ‘pörsümüş’ bir devleti kabul edecek ve İsrail’in aradığı özelliklere uygun bir Filistinli ‘Karzai’ dayatmasını asla kabul etmeyecektir...

Bush bugün Arafat’ı değiştirmek istiyor. Yarın gemilerini ve uçaklarını Saddam Hüseyin’i devirmek için gönderecek. Bir sonraki gün terörü destekledikleri suçlaması ile rejimlerinin değiştirilmesi için İsrail’i Suriye ve Lübnan’ın başına musallat edecek. Bir başka gün Başkan Mübarek’e Venezüella’da yaptığı gibi olası bir darbeyi destekleyecek.

ABD Başkanı **Bush, elbiselerimizin renklerini, yemek çeşitlerimizi ve hatta eşlerimizi seçecek.** Her hangi bir muhalefet ise terörü destekleme ve Yahudi düşmanlığı anlamına gelecek. ABD başkanının Arap barış girişimine dair tek bir kelimeye yer vermeyen ve son haftalarda Washington’a hacca giden Arap liderlerinin bütün isteklerini yana iten konuşması, Arap rejimlerine en büyük ihanet ve sokaktaki kanaatleri desteleyici yan bir faktördür.

İsrail ABD’ye hükmetmekte ve Başkan Bush İsrail’in sesinin yansımaları ve onun düşmanca çıkarlarının korunması için sadece bir araç. Washington’ın dostu ve teröre, Arap vatandaşa ve onun Filistin’deki kutsal intifadasına karşı savaşta Washington’ın ortağı Arap liderler ise bu ihaneti ve bu muameleyi hak etmekte.